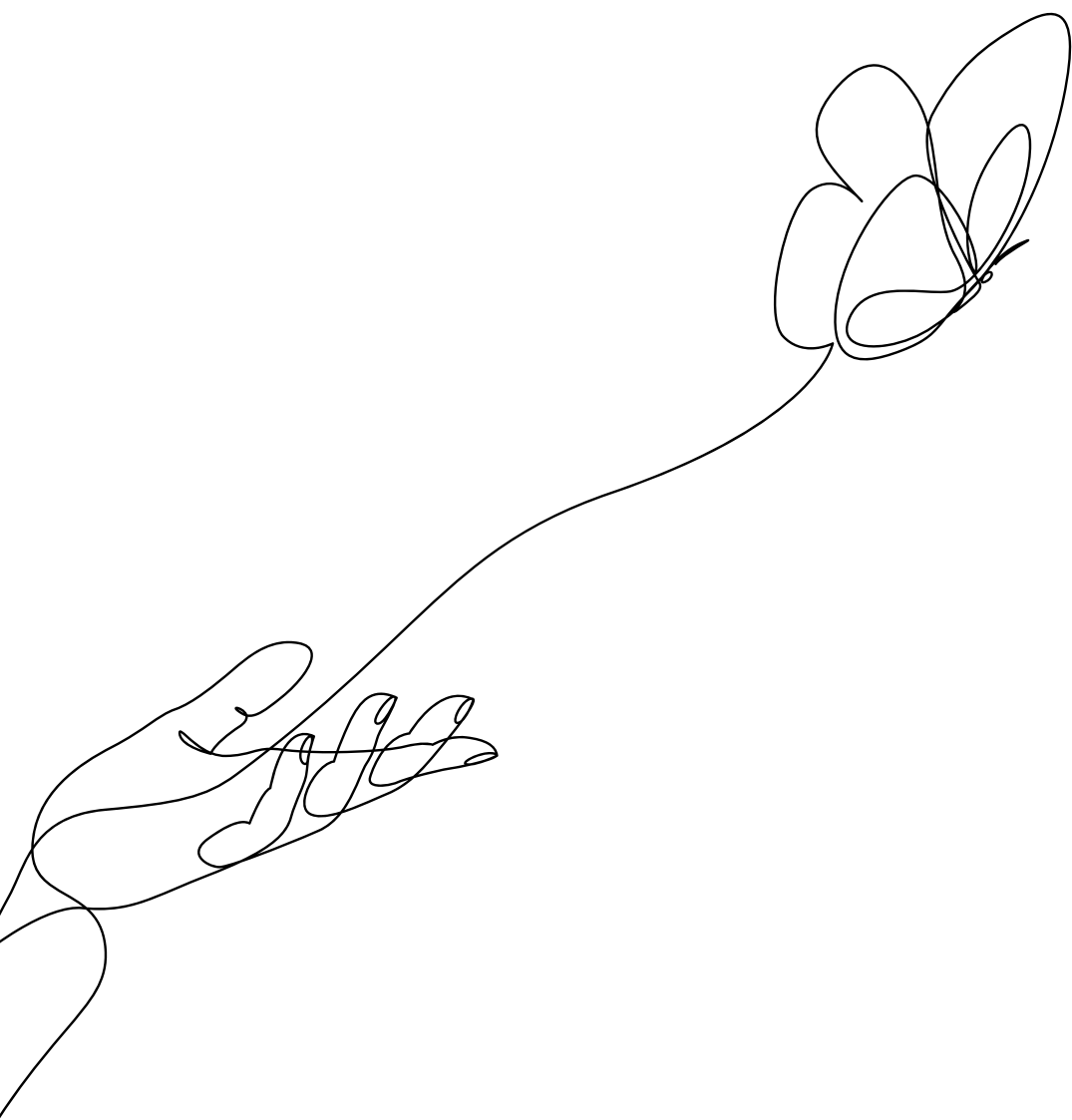

Falla
La Via

Així ens expressem | 2024

“El llibre ha participat en la convocatòria dels premis de la Generalitat per a la promoció de l’ús del valencià de l’any 2024.”

Quan fou l'última vegada
que feres alguna cosa
per primera vegada?
La vida va d'experimentar i,
si no hi ha canvis, no hi ha
PAPALLONES a l'estómac.

Edita

ASSOCIACIÓ CULTURAL FALLA LA VIA

DIRECCIÓ I FOTOGRAFIA

Delegació de Llibret i València

DISSENY, MAQUETACIÓ I IMPRESSIÓ

Yogur de Fresa

PORTADA

Yogur de Fresa

PUBLICITAT

Juan Bautista Grau Magraner

CORRECCIÓ

Tere Fons

Laura Bellver

Vero Peris

Jéssica Talens

Laia Burguet

Beatriz Palomares

DIPÒSIT LEGAL

A-90-2011

Edició de 350 exemplars

“Este llibret participa en el Premi de les Lletres Falleres”

Llibret disponible en:

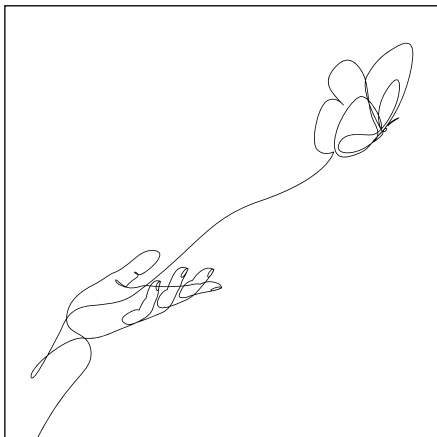

Issuu

Web

Sumari

01

DEDICATÒRIA
Edita.
Sumari.

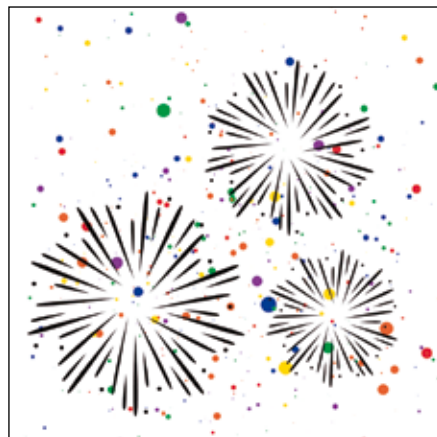
04

**PART
LITERÀRIA**
Papallones

63

**RACÓ
INFANTIL**
La màgia d'Àfrica

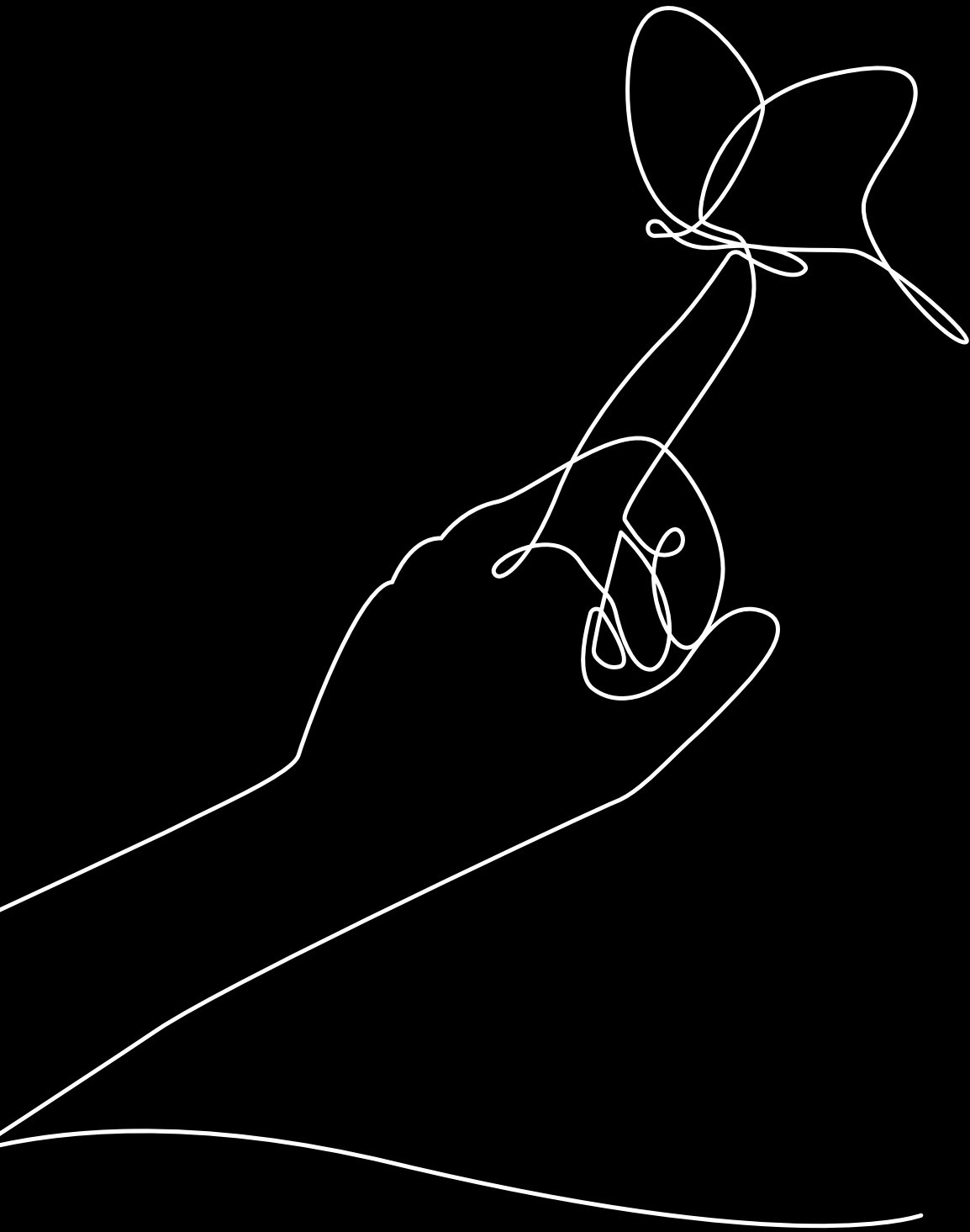
109

**RACÓ
FALLER**

153

**EMPRESSES
COL·LABORADORES**

FALLA LA VIA

RACÓ LITERARI

Papallones

Així ens expressem

Papallones

Delegació de Llibret i València

Iniciar un llibre faller és màgic i especial. Al començament, hi ha un lleuger aleteig a la panxa que a cada reunió creix i creix. També té una part de malenconia i, fins i tot, de por. Agradarà el tema? Es comprendrà tot allò que sembla tan lògic a la nostra ment?

Darrere d'un llibre faller hi ha un treball incalculable en el qual, com a associació cultural, prenem partit per la nostra cultura, per la nostra festa, pel nostre patrimoni i reitem el compromís ferm amb la nostra llengua.

Hi ha un llibre faller per a cada època. Nosaltres, aquest any, et convidem a gaudir d'uns textos diferents, diversos, crítics i únics. El llibre que tens a les teues mans està escrit en primera persona, gràcies a les escriptores i escriptors de la nostra falla. Amb la subtileza de les seues paraules han aconseguit que la suma de moltes primeres persones done lloc a la màgia de les paraules.

Paraules que podràs llegir i, aquest any, també escoltar amb la veu de cada autora i autor. Paraules que reflectiran records agradables, paraules que reflectiran valentia i por, paraules que reflectiran opinions, emocions i que obriran debats; són les paraules que formen el llibre faller d'enguany: PAPANONES.

Què tindrà de màgic tenir papallones a l'estómac quan desconeixem què ocorrerà? La vida està plena de primeres vegades. Aquestes són intenses i estan farcides d'innocència perquè ens enfonsem en allò que no coneixem.

Sempre recordarem les primeres vegades, per ser irrepetibles.

Primeres vegades, aquelles que fan que pague la pena viure la vida. Els xicotets detalls, els que fan que despertar-se cada dia siga una aventura. I és que, fer alguna cosa per primera vegada és sentir-nos un poc més vives i vius.

Tenim la seguretat que amb la lectura de PAPALLONES gaudiràs i et sorprendràs, somriuràs i també recordaràs. Perquè les primeres vegades són memòria i sempre romanen a l'aguait. Perquè les primeres vegades ens transformen; són metamorfosi. Omplim la nostra vida de primeres vegades!!

Sempre vas ser tu

Arantxa
GIMENO SÁNCHEZ

— Corre, corre! Que fem tard!

Aquella era la nostra frase preferida. Cada dia de bon matí, quedàvem per anar a l'escola i ja era més que un costum que férem tard. De la mateixa manera que la mongeta que ens esperava a l'entrada d'aquella gran portalada, ens mirava amb un somriure còmplice i ens pegava un pessic a la galta per fer-nos saber que no passava res, però que allò no podia tornar-se a repetir.

Des que vam decidir compartir el camí a l'escola, es va convertir en un dels moments més bonics del dia, per no dir, el millor i el més esperat. Cada dia era una nova aventura. En ella descobríem animals nous al passeig, ens trobàvem amb un personatge del poble amb qui conversar o ens perdiem entre les parades del dijous, a la plaça del mercat. De vegades ens compràvem llepolies a casa el "Tio Joan" o havíem de córrer a la papereria Ferrando, per comprar-nos algun material escolar que se'ns havia oblidat.

Els dies de pluja, eren meravel·la. Ambdós amb les botes d'aigua vinga que botar per tots els riuets i tolls que ens trobàvem a l'asfalt, fins que arribàvem a l'escola amb

Tal com anàvem creixent el camí se'ns feia cada vegada més curt, o tal vegada, el que creixia eren les nostres passes →

la roba tacada entre rialles i crits divertits, que feien que la gent que ens envoltava ens mirara de reüll.

Quins bons records, amic, i que ràpid ens van passar aquells grans dies. Tal com anàvem creixent el camí se'ns feia cada vegada més curt, o tal vegada, el que creixia eren les nostres passes, igual que ho feien les nostres converses. Recorde que cada cop eren més profundes, i serioses, encara que ara com ara, continuen sent infantils i amb poc contingut important.

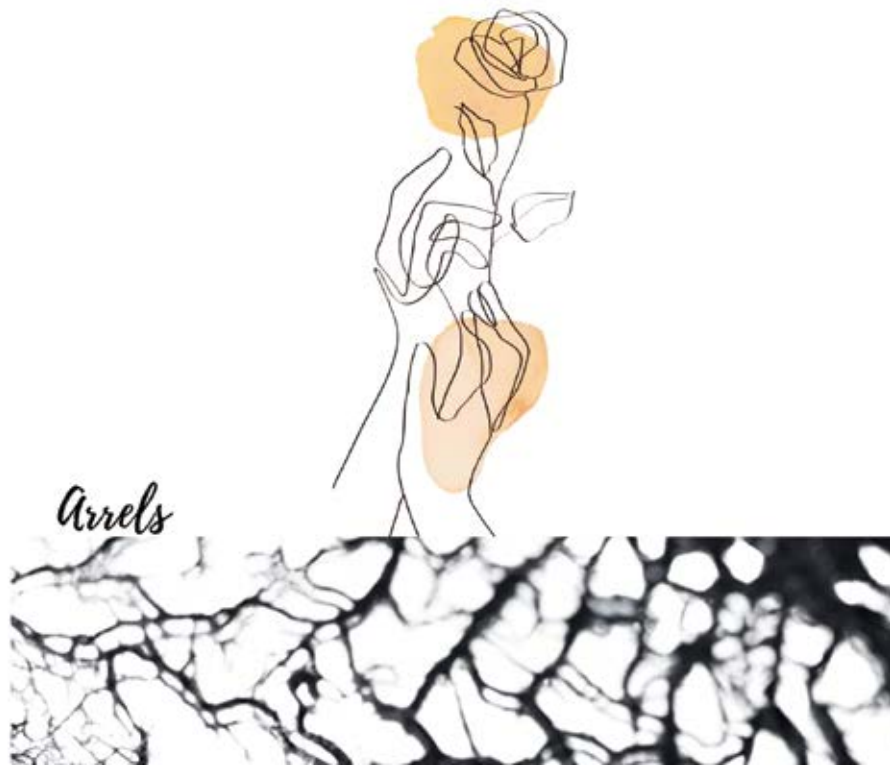
Jo et contava les meues preocupacions, els meus primers amors i sobretot les pors que a mesura que anàvem fent-nos grans agafaven força sobre totes aquelles coses innocents que havíem anat deixant enrere. Tu, per la teua part, em contaves com t'havia anat el cap de setmana a casa, la nova jugada que havies après o com el teu equip de futbol preferit havia perdut l'últim partit i aquell matí estaves

més trist. El millor de tot és que ens escoltàvem, ens compreníem i el camí a l'escola continuava sent el millor moment del dia.

Però, com passa en tot, el temps avança i nosaltres ens vam fer grans amb ell. Malgrat que encara compartíem moltes coses, els nostres camins es van haver de separar. Jo vaig decidir continuar estudiant i tu havies de treballar, així que el recorregut individual va canviar i ja no travessàvem ni el passeig, ni ens perdiem a la plaça del mercat.

Hui en dia, ho continue recordant, i cada cop que travesse algun d'aquells espais torne a somriure recordant com et deïa:
— Corre iaio, corre! Que fem tard!

I així agafats de la mà, arribàvem a aquella gran portalada amb el més gran dels somriures, recordant la nova aventura que ens acabava de passar.

Arrels

Laia
BURGUET PALOMO

De la València més humil encetares el camí
terra, horta i camps configuraren el teu destí.
A l'antic camí de Torrent, creixia un valencià genuí
a qui l'alqueria Burguet, un temprant atribuï.

Jugant entre ceberes, refrescant a la séquia i amagatalls a
[l'andana
arribava la tardor i l'agret dibuixava una catifa artesana.
Deixem córrer el torrent per cuidar de la terra com en
[una gimcana
per braços, filloles, "sequiols" i "sequiolets" ajut de l'edat
[mitjana.

Recerquem en la nostra història, eixa que ara ens ve a la
[memòria
la de Mestalla, Tormos o Rascanya cabdals que ens
[donaren la glòria
nodreixen encara avui la nostra natura corpòria
i així ens brinden amb l'equinocci de primavera la gran
[explosió olfactiva.

Ramals de vida igualment Quart,
 [Benàger Faitanar o Rovella
 també el Túria corre valent per la de
 [Favara o Mislata-Xirivella.
 I en eixe anar hídric un Tribunal
 [millenari reunit davant d'una
 meravella
 la Porta dels Apòstols testimoni
 [així mateix d'actes com l'ofrena, de
 tradició vella.

Terres valencianes emparades per
 [mantells de flors,
 fruits que prenen del sol ataronjats
 [colors
 capells verds que inunden els nostres
 [cors.
 Paisatges i entorns que configuren les
 [nostres llavors.

Vista enrere per tindre present d'on
 [venen les nostres arrels.
 T'adones del seu poder quan es
 [converteixen en anhels.
 Allò que en un moment comprens
 [s'ha convertit en recels
 segons, minuts, hores i dies...
 [Absència convertida en duels.

A primeries fa mal recordar, però, al
 [mateix temps, és un repte no oblidar
 la veu, el gest, l'olor... Un segon
 [canviaria per poder-te abraçar,
 però la realitat no em deixa reaccionar.
 Ens deixem portar, autòmats obligats
 [a caminar.

Passa el temps i canvia el sentiment
 romans a la nostra ment, evolució en
 [un dolor diferent
 més lleuger deixant de costat l'abatiment
 es fa més fàcil recordar afablement.

Pare, gràcies per tant, per donar-nos
 [ferma terra
 amb tradicions, voluntats i valors que
 [fort t'aferra.

Herència valenciana que amb orgull
 [la por soterra
 cultura enarborada que a l'oït et xerra.

Per a tots i totes a qui el destí els ha
 [donat un cop amarg
 pensem que cal deixar anar per a
 [retrobar
 per sentir orgull de les llavors que
 [vam heretar
 i ser conscients que algun dia anem a
 [deixar.

Bon viatge
 bon camí
 bona estrella amb destí.

Dir-te adeu és dir-me hola

Emma
PERIS FERRANDO

Dir adeu és una expressió que gastem de manera constant. Ens passem els dies dient hola i adeu a les persones que ens envolten, amb les quals coincidim, amb les quals ens creuem pel carrer del poble.

He dit adeu moltes vegades, però és la primera vegada que dic adeu a una part de mi.

Ara, ha arribat el moment: les cançons a la revetlla del poble, cantades amb l'eufòria i la inhibició que ens regalen unes gotes d'alcohol, ja no evoquen el teu nom entre estrofes. I això sols pot significar que per fi puc dir-te adeu.

Jo, que sempre m'havia cregut imprevisible, em vaig trobar sent protagonista del clixé més utilitzat a aquelles novel·les romàntiques plenes de tanta dolçor que podrien provocar una diabetis a qualsevol que les llegís.

Potser pots pensar que vaig errar de manera conscient. Que podia preveure que acabaria enamorant-me de qui no devia. Que era sabedora del que, a poc a poc, naixia dins de mi. Però no. Vas entrar en la meua vida com un huracà, igual d'inesperat i igual d'arrasador. I amb la mateixa força centrífuga que genera en girar, em vas anar atraient cap a tu fins a trobar-me

És complicat passar
pàgina quan ni tan sols
hi ha una pàgina definida
que poder passar →

a l'ull central. On tot és calma i no t'adones del que ocorre al teu voltant.

M'haguera agradat que hagueres sigut més valenta. Que t'hagueres atrevit a tirar-te a la piscina encara que no sabérem nadar. És complicat passar pàgina quan ni tan sols hi ha una pàgina definida que poder passar.

Supose que sempre ens quedaran els passejos per la platja, murmurar els nostres noms a les ones i sentir que allí, entre arena i sal, podíem ser nosaltres. Amb tu he après que hi ha mil maneres de dir t'estime d'amagades, però que no sempre són suficients.

M'he cansat d'alimentar-me de petites engrunes d'intensitat. Creu-me que he après a estimar-te de la manera més pura que sé. He après a gestionar gels en veure com uns altres llavis jugaven amb els teus. He après a estimar-te sense esperar res a canvi.

Però, també he après a estimar-me per damunt del que t'estime a tu. A esperar i desitjar per a mi un amor complet. Perquè em mereix un amor públic. Recórrer llocs coneguts i descobrir-ne de nous. Rodejar-me de petons inesperats i declaracions directes.

És moment de dir-te adeu per poder dir-me hola. D'acomiar-te per a poder saludar-me. Perquè m'he fet adulta enamorada de tu i ja no sé què faig per mi mateixa i què faig per un nosaltres que mai serà.

He de dir-te adeu perquè la vida no gira entorn de l'amor. La vida va molt més enllà. Viure és realització personal. És risc. És caure i aixecar-se, equivocar-se, descobrir-se, gaudir.

Tant de bo et diga adeu i aconseguisca estimar-te hui menys del que t'estimava ahir i més del que t'estimaré demà. Ara ja no tinc por de perdre't. Sé que l'amistat és suficient per a continuar formant part de la vida de l'altra.

Avui dic adeu a la part de mi enamorada de tota tu. A la que gaudia de cantar cançons al cotxe mentre deixàvem enrere kilòmetres de carretera; a la part de mi que quan vivia un moment digne de ser recordat, pensava que compartit amb tu seria millor. Dic adeu a la part de mi que planejava regals d'aniversari amb mesos d'antelació. Dic adeu a la part de mi que s'esforçava cada cop més perquè l'estimaren com ella mereixia: com jo mereix.

Et dic adeu per dir-me hola. Per dir-li hola a la persona que sap que primer ha d'estimar-se ella. Et dic adeu per poder ser tota jo, completa, sencera.

Quan s'escapa de les teues mans

Tere
FONS MELÓ

Recorde aquell dia com si fos ara. Mentre estava a la meua habitació podia escoltar els meus pares, que estaven tancats a la seua, conversar durant hores. Aquestes "tancades" començaren a ser habituals i la meua ment començà, sense voler, a fer-se les seues pròpies conclusions. No sabia cert què passava, però els passava alguna cosa, i vaig pensar que tal vegada volien prendre camins diferents en les seues vides.

Aquest malestar no em deixava poder agafar el son i vaig decidir parlar amb la meua mare. Li vaig comentar com els sentia parlar a les nits i que m'havia adonat que tots dos estaven nerviosos. Ma mare no va perdre en cap moment eixa calma que la caracteritza, i en veu dolça i acaronent-me els cabells em va dir, no és res del que t'has imaginat i els pares no volien que patires, però tard o prompte ho has de saber. I m'ho explicà de la millor manera possible donada la situació. La mare es va notar un bultet al pit, i eixe bultet després d'analitzar-lo, els metges han dit que és roïn.

Jo en aquell moment no entenia la gravetat de la situació, però sí que em vaig quedar tranquil·la que les meues sospites no eren certes i vaig pensar, quina sort que no era això.

En aquell moment vaig entendre què significava eixa paraula tan lletja que ara escoltem malauradament a tothora, càncer

Tanmateix, un dia en alçar-me de dormir vaig vore a ma mare amb els cabells rapats i va ser aleshores quan vaig dir, i vaig pensar per primera vegada, QUE INJUST, PER QUÈ MA MARE! En aquell moment vaig entendre què significava eixa paraula tan lletja que ara escoltem malauradament a tothora, càncer. Per què li havia tocat a eixa persona a qui tant estime. **Estava enfadada amb la vida, quina injustícia!**

Però la vida t'ensenya a base de colps que et pega de sobte i dels que no pots fugir. No sé si fou per aquest motiu o no, però vaig decidir estudiar dret amb la intenció de poder lluitar per la justícia amb les eines que tinguera a les meues mans. Però ja en les primeres classes em vaig adonar que no és just el que nosaltres volem que siga just, sinó el que segueix unes normes preestablertes i majorment escrites.

Però de nou les lleis escrites i manipulables no entraven en joc i arribe un dia a casa i ma mare no podia moure la cara. Tranquilla filla, han dit els metges que serà temporal. I de nou vaig pensar, però per què altra volta ma mare, què ha fet per meréixer que li passen aquestes coses?

Hui en dia treballo en l'àmbit de la justícia i tracte, dia a dia, amb conflictes de la gent. Gent que vol divorciar-se, altra que vol recuperar la possessió de la seua vivenda, altra que li han iniciat una execució perquè no ha pogut fer front als deutes que havia adquirit... Però, està en joc la justícia entesa com aquella que està d'acord amb unes normes pensades i redactades per éssers humans com tots nosaltres...

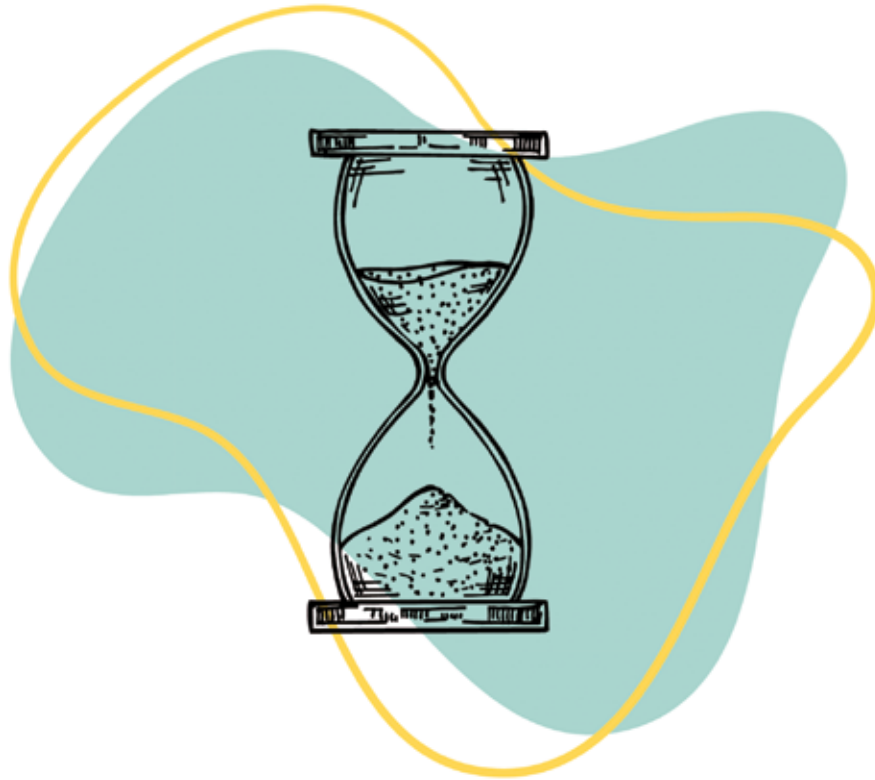
Que la vida no és justa ho sentirem moltíssimes vegades i el factor clau d'eixa injustícia sempre dependrà del locutor en eixe moment, perquè la justícia com l'entenem l'ésser humà no és sols la justícia escrita, sinó allò que no voldríem que passara i que no depèn de factors que puguem manipular.

Aquest article està escrit perquè servisca un poc de reflexió a tots els lectors i lectores. Crec que molts us adonareu que allò que considereu just no té res a vore amb les lleis escrites. Unes lleis que estan pensades per a una convivència de la societat amb el millor civisme possible i que existeixen des de sempre (sols recordar els furs que tant recordem quan celebrem el 9 d'octubre).

Quan la vida està en joc i no has jugat cap papereta perquè et toque eixa mala sort és per a mi quan vertaderament podem parlar d'una veritable injustícia.

S'ha de viure el moment, gaudir dels nostres i no deixar de dir mai t'estime a les persones que són especials per a tu, **no ho deixes per a demà**.

Que les injustícies no ens lleven les ganes de viure!

L'inevitable consum del temps

Víctor
GASCÓN SÁNCHEZ

MEMENTO MORI. Recorda que moriràs. Frase que els generals romans feien murmurar als seus esclaus, com si es tractara de Pep el grill, perquè els recordaren l'efímer que era el seu poder i l'èxit d'aquell moment.

I és que, en l'antiguitat li donaven especial importància a l'anàlisi d'aquests temes que hui dia s'esmenten només de passada, atès que la nostra societat ho considera inapropiat: un tema tabú que és millor no pensar i molt menys parlar.

Pot ser, que eixa siga la raó per no recordar, amb seguretat, la primera vegada que vaig tindre contacte amb la mort. Segur que era jove i algun familiar va morir. Però com és normal en la nostra època, sent un xiquet, se'm van ocultar aquestes coses que fan por.

Sense cap dubte, en les classes d'anatomia de la facultat de medicina també vaig tindre l'oportunitat de tindre contacte amb la mort, en examinar els cossos sense vida de gent desconeguda. No obstant això, el tumult d'estudiants, l'olor de formol, la pressió d'un professor exigent i la pressa per intentar assolir tot el coneixement possible, feien difícil la percepció del concepte més transcendental de la mort.

En aquesta època s'unia la novetat del desconegut amb la morbositat del, fins ara, prohibit. La família i amics indagaven amb preguntes, més curioses que interessades, sobre les sensacions de posar-se davant d'un cadàver o, posteriorment, durant les pràctiques en hospitals, com s'afrontava la pèrdua de pacients. Tanmateix, la major part de les vegades no es quedaven per a escoltar les respostes en intuir que podrien ser massa esgarrifoses.

Ara per ara, encara passa: la mort evoca sensacions desagradables, idees lúgubres, serietat i tristesa, desesperança i por per un final inevitable. Inquietud generada en adonar-se de l'inevitable consum del temps.

Arrere han quedat els filòsofs que passaven hores desxifrant els detalls de la mort. Actualment, es prefereix canviar de temes i redirigir la conversa cap a assumptes més lleugers.

MEMENTO MORI. Com podien els generals romans voler tindre la mort present en un moment que hauria de ser per a gaudir i alegrar-se amb els triomfs? Tal vegada perquè entengueren la necessitat d'oferir el mateix respecte a la vida que a la mort. Potser perquè no tot el que envolta l'essència de la mort fora fosc i tètric.

Personalment, quan vaig començar la carrera no copsava de què anava a passar. Com a professional sanitari he hagut de veure moltes coses, d'entre les quals, el final de la vida és una d'elles. I ara podria dir que, després de l'experiència viscuda, comence a entendre la mort en el seu sentit més filosòfic. Eixa dualitat entre vida i mort, en la qual no es pot entendre

l'una sense l'altra. Mentiria si diguera que ho tinc present contínuament, ja que vivim en una societat accelerada i en moltes ocasions funcione en pilot automàtic, sense gaudir del trajecte ni reflexionar sobre res, simplement, deixant-me portar pel corrent, pels hàbits de la mateixa societat. Però, en parar-me a pensar sobre el tema, reconec idees que ja es plantejaven fa més de vint segles.

Una d'aquestes versa al voltant de la por a la mort, eix central del rebuig a aquesta. La por a allò desconegut és una constant en l'ésser humà. Farà mal, tindrè sensacions desagradables? És clar que la mort passa una vegada en la vida, cosa per la qual, quan succeeix, no podem tornar arrere per a descriure la sensació que produeix. Però en un intent per aproximar un pensament lògic referent a això, Sèneca ens fa plantejar si seria possible sentir allò que ve a posar fi

al que sentim. Si no fora la mort en si, sinó el patiment que la precedeix el que ens espantara, aleshores la mort seria una salvació a aquest patiment. I si la por que tenim és el fet que s'acabe el temps d'existència?

Aquesta és altra idea de l'antiguitat que m'encisa. La concepció d'una existència finita com una cosa positiva. Ja que si, tenint una esperança de vida menor de cent anys, som capaços de procrastinar i perdre temps en nimietats, què no fariem sense límit de temps. La mort és la que posa eixe límit. Aquesta manera d'entendre-ho em resulta especialment romàntica: la mort ens fa apreciar la bellesa de la vida, i ens posa en marxa per a gaudir del camí, abans que s'acabe.

I ja que la mort arriba sense preavis i no ens convoca d'acord amb el cens, pareixeria raonable tindre-la en compte ara, i no deixar passar la vida ni un segon més.

Al cap i a la fi, retraient de nou al filòsof cordovés en una afirmació aparentment òbvia, ningú es considera tan vell com per a no esperar un dia més d'existència.

Però ens enganyariem si esperàrem la mort, ja que la major part de la mateixa ja ha ocorregut, cada instant significa la mort de la nostra condició anterior. Tot el passat està en mans de la mort. L'inevitable consum del temps.

Voldria ser fidel a aquestes idees i respectuós amb el temps del lector, cosa per la qual, aniré conclouent aquest escrit, amb l'esperança que almenys per un instant, la idea de la mort siga vista de manera menys tenebrosa i ens ajude a posar-nos en marxa. Com el teu Pep el grill, et recordaré que moriràs perquè te'n recordes de viure. **MEMENTO MORI, MEMENTO VIVERE.**

Hui he decidit matinar

Núria
GRAU MELÓ

Recorde amb molta nostàlgia les meues primeres hores a Espanya. La matinada d'un dia qualsevol del mes de gener, l'autobús que em duia des de Romania em va deixar a la plaça d'un poble, feia fred i vaig decidir buscar un bar on prendre un café. Estava content i illusionat, trobar una feina era el meu primer objectiu. Havia deixat ma casa, el meu barri, la meua gent, tot amb la promesa d'una feina al nou país que m'acollia, però he de dir que aquella promesa es va esfumar més ràpidament que els pocs diners que jo tenia en la butxaca. M'havien enganyat.

A partir d'ací, els següents anys anaren de mal en pitjor, la vida era allò que passava mentre jo intentava viure i subsistir a un lloc aliè, sense cap amic o amiga, ni persona coneguda disposada a donar-me la mà. Aconseguir i mantenir un treball era per a mi l'única manera de mesurar un èxit que mai no va arribar. He de dir que la burocràcia constitueix una de les traves principals per entrar al mercat laboral. Resulta molt difícil, i de vegades impossible, disposar de la documentació necessària per a formalitzar una relació laboral.

He viscut al carrer, en cases enderrocades, demanant almoina i menjant el que altres no volien →

Quan fa molt de temps que estàs al carrer, o en una situació límit, és relativament fàcil anar perdent habilitats, però també és molt fàcil anar adquirint hàbits que, tot i que són poc saludables, t'ajuden a allunyar-te de la teua realitat. Els mesos anaven passant i jo, mentrestant, anava i tornava per diferents pobles i ciutats buscant un lloc on poder arrelar. He viscut al carrer, en cases enderrocades, demanant almoina i menjant el que altres no volien. Com diu la cançó he passat "fred a l'hivern i calor a l'estiu".

Però bé, a tots ens arriba el moment i a mi em va arribar després d'una hospitalització arran d'una pallissa que em donaren. És en el període de la meua convalescència quan entre en contacte amb una associació que, a partir d'eixe moment, m'acompanyaria i m'ajudaria en el meu procés d'inserció social.

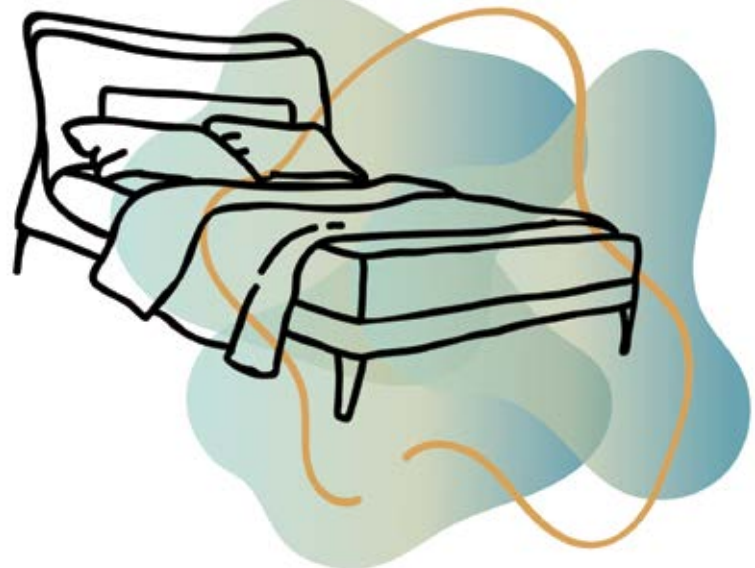
Hui he decidit matinar, m'he llevat prompte, tot i que he de dir que n'estava a gust i còmode. El llit no és molt gran, però... té matalàs i llençols. Fins i tot,

quan arriba el fred de l'hivern puc fer ús de les mantes que ara guarde a l'armari. Visc a un pis xicotet, el que podríem anomenar un estudi, on hi ha un menjador, cuina, una habitació i un bany. Suficient per a una persona. Ara ja soc major i no puc fer treball remunerat, però faig feines com a voluntari a una associació, la mateixa que em va ajudar a eixir del pou on havia caigut.

Quan has viscut al carrer, dormint baix d'un pont o damunt del banc d'un parc, tindre un sostre on no passar fred i un llit on dormir és el millor dels regals que et poden fer.

Creuar l'assut pel camí del Clot de la Font, veient com traspunten els primers rajos de sol que van il·luminant, a poc a poc, la muntanya del Bolomor, és un plaer que no cada dia m'he pogut permetre.

Arribats ací, vull dir-vos que aquesta persona té nom i cognoms, que he preferit obviar per respectar l'anonimat, però és només una de les moltes històries de vida que per primera vegada es troben les persones que migren a un país desconegut.

"Vola ben alt"

Núria
MARTÍNEZ GRAU

Temorosa i amb un nus a la gola, vaig donar l'última abraçada a la mare qui, entre llàgrimes, em va dir: «vola ben alt, filla». La distància es feia més i més gran a mesura que ens enlairàvem al cel i dins meua, desitjava amb força tornar a ser aquella xiqueta que havia deixat de ser.

En baixar de l'avió, la ciutat s'alçava a trenc d'alba i em va semblar que tenia els braços oberts, com si m'estigués esperant només a mi. El meu cap no parava d'imaginar la que seria la meua nova vida, com si es tractés de quelcom alié. Per primera vegada sola, lluny de casa, per primera vegada independent.

I aquella vida, es va fer realitat. No seria just dir que adaptar-me a ella va ser senzill, però ara, sé ben cert que les coses importants mai ho són.

Hi havia dies en què els quilòmetres pesaven més, com el primer de desembre, on les espelmes s'apagaven enmig d'una cançó d'aniversari entretallada per les línies telefòniques; mentre que d'altres sentia que començava a trobar el meu lloc.

Vaig sentir la vertadera llibertat, com no l'havia sentida mai; i la soledat, com tampoc l'havia sentida en cap altra ocasió. Supose que era la sensació agra

i dolça de la independència;
l'amarga i tendra de la maduresa.

Passaven els mesos i m'adonava que madurar també volia dir deixar enrere algunes amistats, que es desdibuixaven permetent que d'altres s'enfortiren al seu traç i descobria que amb eixes persones que començaven a omplir el llenç compartia alguna cosa més que aficions o tradicions. La sensació de soledat i la independència ens unien com poques coses ho podien fer.

Quan feia poc més d'un any des que havia marxat, vaig aparéixer al

Divendres passat, va ser un d'eixos dies on la distància pesa més del compte, i va pesar com mai. Una trucada del pare i, com si els quilòmetres s'hagueren tornat centímetres, vaig sentir la seua tristor corrent pel meu interior. En aquell moment, vaig ser jo qui, de nou entre llàgrimes, vaig repetir aquelles paraules: «vola ben alt, mare».

Aleshores, vaig aprendre que la mare m'havia donat unes arrels fortes, i també les ales. I jo, en pujar a aquell avió per primera vegada, havia après a volar.

poble, sense previ avís, un díhuit de març. L'olor de pólvora i la música de les xarangues es van barrejar amb els plors i les abraçades pròpies del retrobament i enmig d'aquell enrenou faller, em vaig sentir de nou a casa. Però amb el temps, a poc a poc, descobriria que casa no és només un lloc. La meua llar són les persones que així em fan sentir, per més que visquem a pocs centímetres, o en racons oposats del món. I amb els anys, aquella vida que un dia m'havia semblat aliena, ha esdevingut la que sempre havia somiat.

**La meua llar són les
persones que així em fan
sentir, per més que visquem
a pocs centímetres, o en
racons oposats del món** —————>

L'emoció infinita de llegir

Eva
BONO SIFRES

Per a una persona apassionada per la lectura, és quasi impossible oblidar eixe llibre que va despertar en ella tants sentiments per aquesta preciosa activitat. Eixe llibre que va fer que un infant que a penes entenia el que era llegir sentís ganes d'aprendre a fer-ho, d'endinsar-se a la història narrada, de posar-se en la pell dels personatges...

El llibre que va despertar en mi eixe sentiment va ser el conte de Peter Pan, un clàssic que aconseguí encisar a qualsevol persona, menuda o gran. Recorde perfectament el moment d'obrir eixa tapa dura i veure multitud d'illustracions i lletres i pensar "per on comence?". Era el primer llibre que llegia jo sola, sense ajuda de cap familiar o mestre, i realment em sentia incapaç de fer-ho. Minuts després em vaig atrevir, vaig posar el meu ditet damunt de la primera lletra i vaig començar a llegir, a poc a poc, lliscant el meu dit per damunt de cada lletra i intentant no perdre'm entre les línies. Després de llegir cada fragment em parava a observar amb cura cada il·lustració per entendre millor el que passava a la història. Pàgina rere pàgina vaig anar agarrant-li el gust, cada vegada anava més de pressa i tenia més ganes per avançar, quan de sobte, fi, en un

tres i no res vaig acabar de llegir el meu primer llibre, i encara en tenia ganes de més. Si soc sincera, no recorde quantes vegades l'he rellegit, però he de confessar que avui dia, quan em creue amb aquest conte per la prestatgeria, l'agarre amb nostàlgia i li done una ullada a qualsevol pàgina, recordant a eixa xiqueta que se sentia en una bombolla de felicitat mentre llegia.

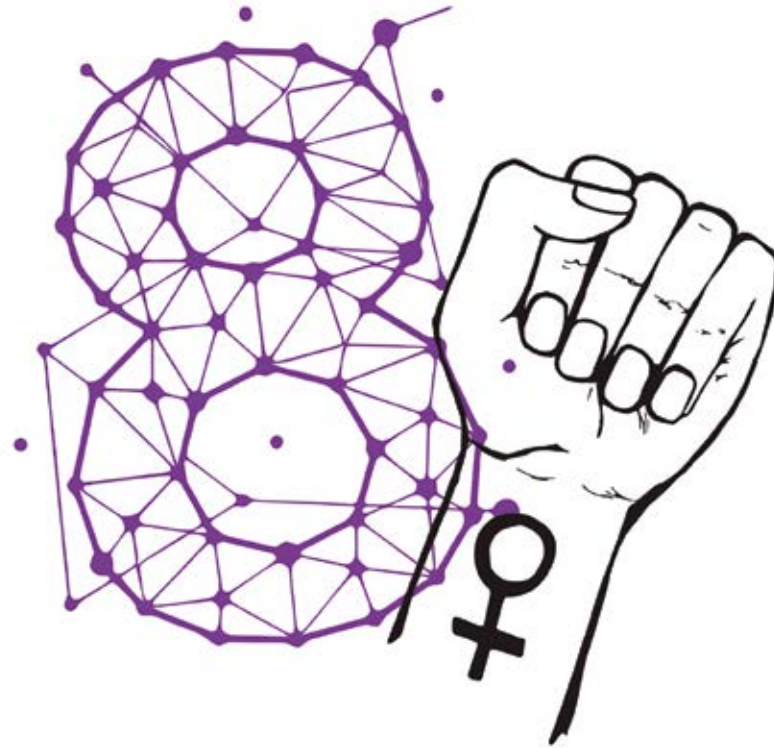
Ara bé, és cert que aquesta va ser la meua primera experiència amb la lectura, però en realitat, per a mi, cada llibre nou és com si fos el primer. Obrir-lo per primera vegada, sentir eixa olor tan característica de les seues pàgines, submergir-me en ell des de la primera paraula, posar-me en la pell dels personatges que hi intervenen, imaginar-me cadascun dels escenaris descrits fins al més mínim detall... En definitiva, el que sent en començar a llegir resulta ser una sensació màgica; fins

i tot, podria dir que em sembla tan addictiva que em fa desitjar acabar eixe llibre per començar a llegir-ne un altre. Aquest sentiment ansiós em recorda al que sentim els fallers i falleres cada any quan acabem de llegir el nostre benvolgut llibret faller. Eixe recull de narracions, crítiques, poesies i fotografies que ens uneixen gràcies a la nostra festa. Potser per a molts el llibret faller siga sols un llibre més a la prestatgeria, però, per a un faller o fallera significa molt més que això, és un llibre fet per tots i per a tots. Per això resulta per a nosaltres tan emocionant arribar al dia de la seua presentació, comprar-lo i pensar "per on comence?".

És innegable que, per a cada lector, el primer llibre i els seus primers passos a la lectura són completament diferents, però tots compartim el que recorre el nostre cos quan fem el que més ens agrada, llegir.

Llegir resulta ser una sensació màgica; fins i tot, podria dir que em sembla tan addictiva que em fa desitjar acabar eixe llibre per començar a llegir-ne un altre —————>

Color lila

Carme
MARTÍNEZ GRAU

Aquell dimecres el sol brillava a València. Els carrers estaven plens de carpes, en cada cantonada es venien bunyols de carabassa i xocolate i els primers ninots començaven a eixir al carrer per omplir les places de la ciutat.

No vaig anar a la universitat. Em vaig alçar tard, i després d'esmorzar, amb les meues amigues compràrem unes cerveses i ens dirigírem a la Plaça de l'Ajuntament. A les 14 h en punt la fallera major va fer ressonar aquella "senyora pirotècnica, pot començar la mascletà". Durant els següents 10 minuts, gaudírem d'una de les millors mascletades que mai havíem vist. Tot eren esclats i sorolls ensordidors, llargs terratrèmols seguits de trons compassats, i finalment, una fumaguera lila va omplir la plaça i tots els carrers del voltant. El públic va esclatar amb aplaudiments i vítols, que celebraven el meravellós espectacle, i també el fet que fora per primera vegada una dona qui el dirigira.

De vesprada, em vaig calçar unes esportives liles i ens encaminàrem de nou al centre de la ciutat. En arribar al parc del Parterre em vaig quedar de pedra. Per tot arreu hi havia dones. Algunes vestien amb roba lila; altres, alçaven alt les seues pancartes amb frases reivindicatives.

Algunes eren majors, altres joves, altres xiquetes i adolescents. No importava l'edat, i tampoc la seua procedència o religió. Semblava que entre el rebombori faller que començava a intuir-se, la ciutat s'havia aturat per unes hores.

Començarem a caminar i el carrer Colom, es va omplir d'un mar de dones que cridaven alt que estaven fartes. Fartes de ser menys, de cobrar menys, de merèixer menys. Fartes que ens prostituïsquen, ens assetgen, ens maten, ens violen. Fartes de no poder eixir al carrer tranquil·les, d'haver de cuidar-nos les esquenes. Fartes de ser qui cuida, qui neteja, qui organitza, qui planxa, frega i posa llavadores... però els beneficis són per a ells.

Aquell va ser el meu primer huit de març en molts sentits. Sobretot el primer a entendre el seu significat.

Aquesta és una lluita tintada de color lila que es viu contínuament, però és emocionant veure com cada any les dones d'arreu del món la reivindiquem unides un mateix dia.

Fartes de ser menys, de cobrar menys, de merèixer menys. Fartes que ens prostituïsquen, ens assetgen, ens maten, ens violen. Fartes de no poder eixir al carrer tranquil·les —>

El sostenidor

Rervera

Ara que encara caps als meus braços, ara que encara puc sostindre't, ara que encara eres més xicoteta que jo... Ara que agafes el son ben pegada a mi, ara és quan jo deixo volar la meua imaginació i desitge un gran futur per a tu. Però, no vull un futur de color de rosa, filla. Has de saber que créixer és sinònim de vida i de lluita. I per a nosaltres, les dones, cada dia és una batalla contínua. D'ençà que ens despertem fins que ens n'anem al llit, des que som joves i comencem les nostres relacions fins que som mares i àvies.

Arribarà un dia, filla, que anirem juntes de la mà a comprar el teu primer sostenidor. Per a tu serà un dia de nervis, de novetats i de segur que fas alguna foto i la penges a les històries. Per a mi serà un dia ple d'emocions i també d'una mica de pena; creixes massa de pressa! Però és llei de vida i tu començaràs a fer el teu camí.

M'agradaria que saberes, que el sostenidor es va inventar per a facilitar la vida de les dones. Imagines què vestirien abans? Doncs una cotilla que els oprimia el pit i també els costats. Quantes malalties va causar, des de malformacions fins a problemes respiratoris...

Però no penses, filla, que aquest va ser el motiu d'inventar el sostenidor. Res més lluny de la realitat.

Així, hi ha qui defén que no ha d'usar-se perquè és un símbol de repressió masculina →

Es necessitava una peça que permetera que les dones tingueren possibilitat de moure's, ja que s'incorporaven al món laboral!

A partir d'ací, aquesta peça es va desenvolupar i va créixer de manera exponencial, almenys a gran part del món. A Espanya vam haver d'aturar aquesta progressió amb l'arribada del franquisme i el catolicisme. Quanta cosa ens vam perdre! Pensa, filla, que encara queden molts països ultraconservadors on les dones sofreixen repressió i persecucions i, fins i tot, la mort, per parlar, pensar o vestir-se en primera persona.

El sostenidor, peça de roba amb una clara dicotomia, empodera o cosifica? Allà pels anys noranta una campanya publicitària va posar el sostenidor en la primera pàgina de tots els periòdics. I és que, les grans ciutats despertaren fardides de cartells d'una famosa model demanant que la miraren als ulls mentre vestia només un sostenidor.

Amb aquesta campanya, moltes dones se sentiren pressionades i cohibides, però moltes altres foren capaces de revolucionar les seues

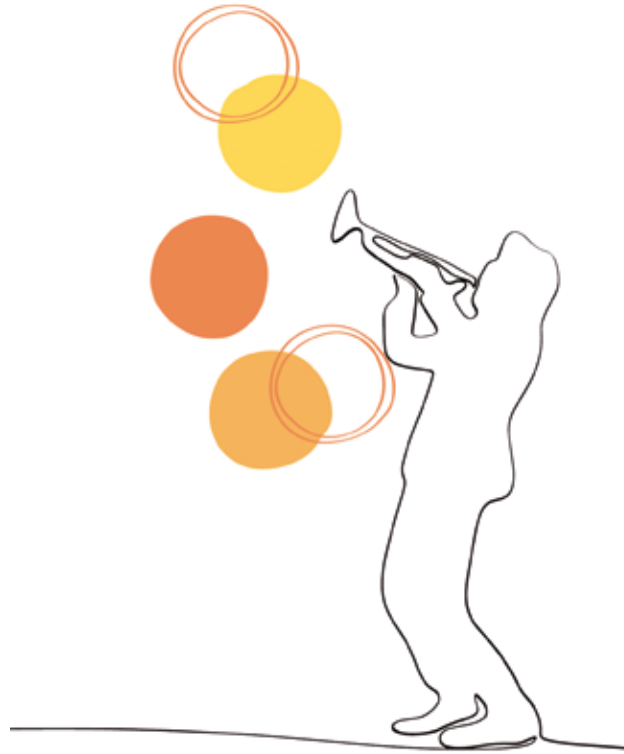
peces de llenceria independentment del seu cos o de la seua condició.

El sostenidor també s'ha convertit, els últims anys, en un tema controvertit dins la lluita feminista. Així, hi ha qui defén que no ha d'usar-se perquè és un símbol de repressió masculina. De fet, són moltes les dones famoses que apareixen als programes de moda baix el lema "Free the nipple".

Filla, viure també és escollir.

No deixes que aquesta peça de roba arribe mai a fer que odies el teu cos, gasta-la per a sentir-te forta, mostra-la amb orgull o lleva-te-la sense cap mena de pudor. Eres l'ama i senyora del teu cos i de les teues decisions.

Recorda filla que la vida és teua i que has de viure-la amb intensitat. Comparteix-la amb totes les persones que estimes, esprem cada moment, viatja i per damunt de tot, lluita filla. Lluita per les xiquetes i les dones que no poden escollir el seu futur, lluita per la seua educació; lluita perquè un dia, totes les xiquetes del món puguen comprar el seu primer sostenidor de la mà de la seua mare.

Divagant

Vicent

CHOVER MONTOYA

Aquest matí, mentre desdejunava, he tingut un d'eixos moments d'aparent inconsciència en què el teu cap divaga mirant un punt fixe en la paret sense saber ni com ni per què, popularment coneguts com estar a la lluna de València. Tot abstret, he topat en què em costa recordar quin va ser el primer instrument musical que vaig agafar en tota la meua vida. Trobe que la trompeta no va ser. Malgrat això, d'aquella vegada sí que no me n'oblido i dubte que ho faça mai, i aleshores he començat a recordar.

No fa massa, aquelles i aquells que començaven la seua educació musical abans de tercer de primària, havien de fer els corresponents anys de preparatori on ja se li donava l'instrument. Bé, jo en eixe moment devia tindre set anys. A mi l'escola em va cedir una trompeta *Yamaha* daurada, prou envellida, per cert, en una funda negra quadrada, com un maletí, que també parava desgastada. Segurament, el material no devia estar tan vell com me l'imagino jo ara, però aquella va ser la impressió que vaig tindre aleshores, amb eixa consciència de xiquet.

Tinc gravat en la ment el moment en què em preparava per a tocar per primera vegada. Jo estava en l'habitació del meu germà Sergi, la que més a mà

em va vindre en eixe moment, que aleshores era l'habitació dels convidats (quan venia algun cosinet a dormir a casa es veu que ho feia allí, i d'ací el nom). Vaig posar la funda sobre el llit i vaig tirar a obrir-la. Tenia tantes ganes de provar la trompeta que en estirar la cremallera amb massa força, es va quedar enganxada a mitjan recorregut (no tardaria molt a aclarir que sempre es parava al mateix punt). Encara tindria jo raó en què allò estava vell! Mig minutet li va costar al pare d'apanyar, que va aprofitar per a muntar l'instrument.

Per als que no ho sàprien, a diferència de la immensa majoria d'instruments de vent, per a muntar una trompeta tot el que has de fer ha de ser posar el broquet (l'element en forma d'embut que fa contacte amb els llavis) dins la resta de l'instrument, i ja està muntada.

Jo en eixe moment encara no era sabedor d'açò perquè, com he dit, era la primera vegada. El pare em va cridar, que ja havia aconseguit traure la trompeta de la funda, i me la va donar en mà, amb el broquet dins ja i tot. Jo, desvanit. Li vaig donar les gràcies i seguidament vaig començar a bufar.

Del que ve ara no me'n recorde massa, però supose que no la degué fer sonar a la primera, com qualsevol que agafa un instrument per primera vegada. Com encara no havia fet classes, no coneixia la tècnica amb què s'havia de fer. Com a molt, m'imagino un so escandalós, paregut al so que emet el típic faller que s'ha fet dues cerveses més del compte i et furta l'instrument sense opció a dir que no: "A veure, deixa-me-la! Açò com s'agarra? Com es bufa, així?" Doncs eixe so.

No sabia dir quant de temps vaig estar allí pegant-li, però no degueren

ser més de 10 minuts perquè amb tant de bufit acabaria marejat.

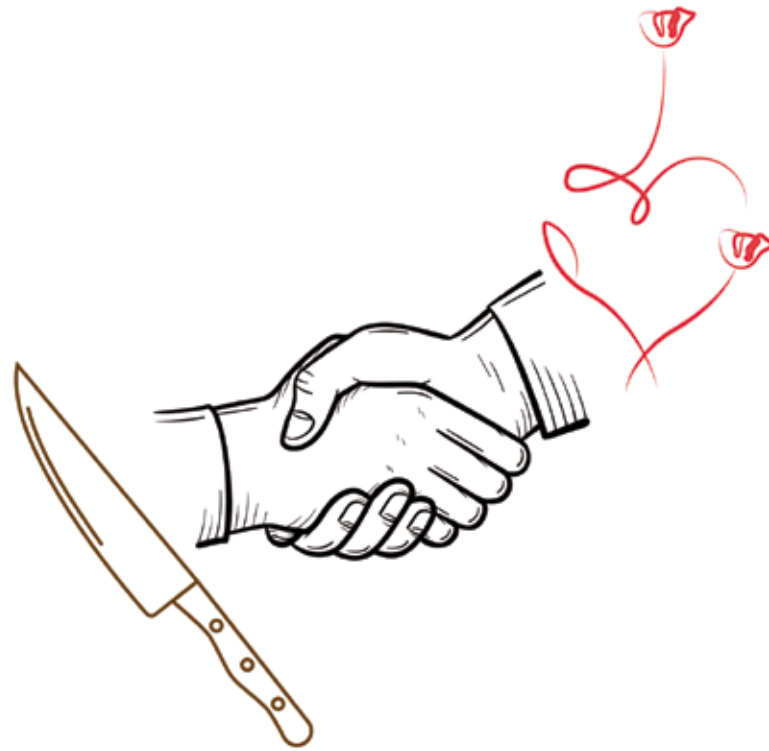
El que sí que sé segur, perquè és el que em fa recordar l'anècdota, és el que ve a continuació. Fou el moment de guardar la trompeta. Com el pare havia sigut qui l'havia tret de dins i qui li havia posat el broquet a la *Yamabeta*, jo no sabia com guardar-la. Intuïa la forma de la trompeta en el coixí que duia incorporat la funda, i efectivament l'instrument encaixava perfectament. El problema era que no tancava, perquè el cap de l'embocadura eixia un ditet per fora, de manera que feia d'obstacle per a la cremallera i aquesta no podia fer el seu recorregut. Ho vaig intentar fent força cap a dins ves a saber quantes vegades. No podia ser d'altra manera, allò havia d'entrar tot a qualsevol preu. Dic, no tornaré a cridar al pare perquè dirà aquest xiquet no està bé. Finalment, després de 10 minuts o mitja hora (la memòria em distorsiona el temps) el vaig anar a buscar. "Pare... que no puc guardar la trompeta, la funda no tanca perquè la cremallera entropessa amb el broquet...".

Aleshores vam entrar els dos a l'habitació dels convidats. Trobe que va riure quan ho va veure. Va obrir la funda, va traure la trompeta i va separar el broquet de la resta de l'instrument. En vore allò, em vaig sentir la persona més inútil d'aquest món, de veres ho dic. Jo no sabia que això era una peça solta, estava totalment convençut que això era indivisible. Es veu que s'havia de traure per a poder guardar l'instrument correctament. De fet, en examinar la funda per dins vaig poder vore que fins i tot tenia un compartiment fet a posta per a eixa peça.

Supose que eixes fortes sensacions d'ineficàcia i incapacitat en eixe moment donat van fer que el record no anara caient en l'oblit i haja perdurat fins ara en el meu cap.

Eixa és l'anècdota graciosa de la primera vegada que vaig agafar el meu instrument, la trompeta. La primera vegada que vaig agafar un instrument en general? Això sí que no ho podria recordar. Podria ser qualsevol. En casa de la meua àvia Rosita hi havia un pianet de joguet que ara i adés tocava. D'orella, buscava imitar melodies conegudes, com nadales, això m'entretenia i podia passar hores allí. També podria ser el xilòfon de joguet que teníem a casa el meu germà i jo. O fins i tot les postisses de quan mon pare i ma mare anaven als balls populars, que tenim guardades en un caixó. No ho sabré mai.

I ha sigut justetament darrere d'eixe últim pensament quan he retornat de l'abstracció i del blanc de la paret a la realitat altra vegada. Fascinat per tot el que donen deu segons d'avorriment i divagacions. Seguidament, m'he begut d'un glop tot el que quedava de llet a la tassa.

Traïció

Marcial
CORTES CREMADES

Quan algú ens traïx ens sentim ofuscats, tristos, plens de ràbia, enfadats, decebutos... un fum d'emocions negatives ens envaeixen el cos i la ment.

Traïr és, segons el filòsof, Avishai Margalit, soscavar i debilitar la confiança que sosté una relació.

Al llarg de la història s'han produït innumerables traïcions. L' escriptor medieval Dante, qui va dissenyar l'infern amb distints nivells, atorgava al pecat de la traïció com al pitjor d'aquests. El col·loca amb l'últim escalafó pel fet que quan comets aquest pecat, no sols eres tu a qui l'afecta, sinó que fent-lo arrossegues a aquelles persones que són partícips.

Les primeres i més importants traïcions al llarg de la humanitat tenen noms i cognoms. Faig referència a les dues més importants.

En primer lloc, tenim a una persona, que quan sentim parlar de traïció se'ns en ve al cap. Aquest és Judes Escariote. Judes formava part dels 12 apòstols de Jesús de Nazaret. En aquell temps, l'exèrcit romà buscava Jesús perquè ell deia ser el messies, el fill de Déu que havia vingut al món a salvar la humanitat. Ell va advertir que un dels apòstols el traïria per 30 monedes de plata.

Tal com va anunciar, segons els escrits, Judes Escariote traí a Jesús.

La segona traïció que m'agradaria ressaltar és la de Brutus al seu pare Juli Cèsar. Brutus, gaudia de tota la confiança de Juli Cèsar i formava part del senat romà. Juli es va nomenar a ell mateix emperador i va reformular les lleis perquè Roma passara de ser una república a un imperi governat per ell. El senat, que no aprovava tals mesures va urgir un pla per matar Juli. Per tant, quan va ocórrer el fatal desenllaç, Juli li va dir al seu fill: Tu també, Brutus?

Després d'aquests 2 fets històrics m'agradaria reflexionar sobre la traïció. Realment tots i totes ens hem sentit traïts alguna vegada en aquesta vida o hem traït algú. A tots i totes ens han envaït les sensacions que al principi comentava. Sensacions que no són agradables i no sent agradables, així i tot, cometem o depositem confiança amb algú sabent que poden traïr-nos. És a dir, sabent que ens poden fer mal decidim confiar.

Una vegada li dones confiança a una persona li dones el poder de poder utilitzar-la al seu benefici.

Trobe que la traïció forma part de la natura humana. Els individus busquem el nostre propi benestar i ens guiem, en situacions on els instints són més bàsics, pels nostres desitjos i passions.

Busquem l'interès individual enfront del col·lectiu, i per açò ens envaeixen les sensacions negatives.

Des d'un punt de vista moral i no tant individualista molts filòsofs han intentat dictar quin ha de ser el comportament que s'ha de tindre al respecte.

Per exemple, Kant ens diu que, sense entrar amb complexitats filosòfiques, que un individu no pot ser tractat com a un mitjà per

a un fi, sinó que l'individu és el fi. Açò vol dir que no pots passar per damunt d'algú, sinó que per actuar com cal has d'actuar d'acord amb accions que no entren en contradicció amb un altre individu.

Aquest argument entra amb contradicció amb Maquiavel. La frase per excel·lència d'aquest filòsof és: el fi justifica els mitjans. La qual cosa significa que, si vols arribar a aconseguir un objectiu, qualsevol cosa que faces estarà acceptada moralment si finalment assoleixes l'objectiu.

Tots estem d'acord amb Kant que no podem passar a ningú per damunt perquè sí, però, també és veritat que tots els éssers humans tenim somnis i ambicions, i que aquests, costen d'aconseguir.

Per tant, fins on estem disposats a arribar per tal d'obtenir allò que volem? Creus que la traïció ve implícita per natura en ésser humà? Qui determina que és una traïció? Com hem d'actuar quan ens trobem en una situació complexa, en la qual has de triar entre el teu benestar o el col·lectiu?

La resposta a aquestes preguntes se les ha fet la humanitat al llarg dels segles i continuarà fent-se-les. Jo, personalment, opine que en l'equilibri està la clau. Trobar un terme mitjà en el qual actuar de manera moral adequadament però sense deixar de banda els meus objectius i somnis. Tu què n'opines?

Depositem confiança amb algú sabent que poden traïr-nos. És a dir, sabent que ens poden fer mal decidim confiar. —————>

Com anava a dir que no a ballar un playback?

Amparo

ALFONSO GARCIA

Tot va començar en una proclamació. Després de l'emoció de l'acte i mentre ens divertíem ballant, una de les falleres més comboiantes de la Falla La Via em va fer una proposició: i tu, no t'apuntes als playbacks?

Per a una alzirenya, fins a eixe moment els playbacks només significaven això que fan els cantants a l'escenari quan menegen la boca, però la seua veu és gravada. Però per a les falles de Tavernes, els playbacks són una cosa molt diferent, i això es notava en la illusió amb la qual els fallers i les falleres parlaven d'eixa actuació. Per eixa raó desitjava formar part d'eixa emoció, i com no, vaig acceptar.

Poques setmanes després començaren els assajos. Per grups d'amics, d'amigues, d'edats, "les Ladies", els homes ... Cadascú es reuneix al casal per a practicar els passos que les més artistes han intentat quadrar per als diferents ballarins i ballarines.

Al meu grup ens toca el dissabte a la vesprada, des del primer dia cadascuna té clara la seua posició. Les de l'última fila no estan dispostes a abandonar la seua posició i, les més atrevides, ocupen la capdavantera. La "teacher" (què fariem sense ella?) al mig, perquè

Els nervis per saber si tot eixirà bé estan presents a l'ambient →

puguem seguir els seus moviments. Jo em quede entremig, més aviat amagada, per a no entorpir el conjunt.

Entre hores parlant per a buscar el vestuari, i vídeos de “whatsapp” per a repassar en casa el ball, quasi sense adornar-nos-en, arriba la setmana de la presentació. Una setmana frenètica, amb assajos generals quasi cada nit, amb el casal ple de ballarines i ballarins aficionats, i alguns actors i actrius repassant el seu guió. Els nervis per saber si tot eixirà bé estan presents a l'ambient.

Quan arriba el dia de la presentació, es barregen els sentiments entre la il·lusió de ser la primera vegada que desfile per la passarella com a fallera de La Via, i els nervis del debut.

hora, i vaig comprovar que sí, que era possible. He de dir que, si no fora per l'hospitalitat dels meus amics, que cada any m'acullen en sa casa per a fer el canvi de vestuari, jo no podria arribar a temps perquè ma casa està més lluny.

I arriba el gran moment! El soterrani de la Casa de la Cultura s'ompli de nervis i quan comencen els primers acords, la panxa és un rebombori de sentiments. Ens toca eixir i la impressió de veure tot el pati de butaques mirant l'escenari és impressionant.

Les nostres coreografies pareix que duren molt menys que als assajos, el temps passa de pressa i arriba la cançó final, la més emocionant perquè la ballem totes

La primera part de la nit és molt fàcil, es tracta de gaudir de l'acte i aplaudir a la nova Fallera Major i a la seua cort, però quan acaba l'himne regional, el ritme canvia completament. Sense perdre cap minut, canviem les pintes i els cançons per les malles i les gorres. Des del primer moment m'havia intrigat com es podia arribar a fer-ho en tot just mitja

i tots els qui hem format part de l'actuació en què a més s'afegeixen la Fallera Major i el President.

No puc recordar tots els passos que vam ballar aquella nit, però segur que mai podré oblidar l'emoció que vaig sentir formant part per primera vegada d'aquell playback. Ja puc dir amb orgull, que forme part del quadre artístic de la Falla La Via!!!

Malalts de festa

Toni
BONO SIFRES

Per sort o per desgràcia, de malalties en coneguem bona cosa, encara que totes no reben la mateixa importància ni tenen la mateixa visibilitat. Així, com a jove d'aquesta comissió, m'encarregaré de parlar d'una en concret que encara no s'ha tractat, i que a la nostra demarcació ens afecta a un bon grapat de companys i companyes quan s'acosta la setmana fallera, la de la joventut malalta, malalts de festa.

Aquesta malaltia, lluny de semblar-se a qualsevol altra amb efectes nocius i perjudicials per a la salut, apareix al cos provocant una revolució total de la personalitat, fent eixir la faceta més despreocupada i transparent de l'ésser i convertint-lo en un esclat de goig, convertint cada moment en una experiència inigualable.

La malaltia de festa mostra els primers símptomes quan s'apropa la setmana fallera, de forma totalment agreujada als i les més joves, que en són víctimes. La sang es calfa, la llengua s'eixuga i els sentiments i les emocions es magnifiquen. S'esperen les vetlades amb ànsia i desig, buscant així un refugi on amagar-se i donar curs a la passió, on ser un mateix i deixar enrere les preocupacions que apareixen en la quotidianitat.

Comencen a recordar, dintre de les possibilitats de cadascun, tot el que han gaudit la nit anterior, tornant a viure amb èxtasi i fervor cada moment —————>

Entrada la nit, la cúspide arriba i és imparabile: balls, rialles i crits es fonen amb les llums seductores, la música encisadora i els gots plens fins al límit, creant així una atmosfera insubstituïble, en què gaudir i crear records amb els amics i amigues no és cosa difícil. La lluentor als ulls i els somriures que omplien els rostres mostren el goig d'uns malalts i malaltes de festa desvanits, que a la millor època de les seues vides, tenen com a única i principal preocupació passar-ho bé i oblidar-se de qualsevol inquietud que els pugui rondar al cap.

Els efectes de la malaltia passen quan la nit s'amaga i el sol torna a eixir, els primers rajos inunden els carrers i passen per les finestres del Casal. La música comença a esvaïr-se i la multitud a dissipar-se entre el característic soroll que produeix la sola de la sabata en contacte amb el sòl apegalós.

Algunes hores després, els malalts i malaltes de festa desperten entre somriures i un toc de desconcert, i comencen a recordar, dintre de les possibilitats de cadascun,

tot el que han gaudit la nit anterior, tornant a viure amb èxtasi i fervor cada moment que per sempre quedarà al record com aquelles nits on l'únic que importava era gaudir i guanyar-li la carrera al sol. Ulleres de sol, una botella d'aigua o eixe filet de veu que deixa entreveure tots els crits a la revetlla de la nit anterior són alguns dels indicadors que, desvergonyidament, assenyalen a les persones malaltes de festa, i és que això de passar-ho tan bé, havia de tindre alguna contrapartida. Malauradament, a hores d'ara no existeixen remei ni cures miraculoses, tot i que un gotet calent del millor xocolate de la Safor a primera hora del matí és de gran ajuda per tornar a ser persona.

És igual, el cansament no importa, que no queden tiquets a la butxaca tampoc, importen eixes sabates que no t'has llevat en tres dies i que estan per a retirar. Us puc assegurar que estar malalt de festa és la millor de les malalties. La vida és un 18 de març, i un 19, i un 17 i un 16, viu-la a gust, viu-la malalt de festa.

Les Falles

per
IA

Les Falles de València són una celebració tradicional i festiva que té lloc a la ciutat de València i voltants, durant el mes de març. Aquest esdeveniment cultural, declarat Patrimoni Cultural Immaterial de la Humanitat per la UNESCO en 2016, és conegut pels seus monuments artístics efímers, la pólvora, la música i la participació activa de la comunitat.

Ací hi ha alguns aspectes clau de les Falles:

→ **Monuments fallers:** L'element central de les Falles són els monuments fallers, també coneguts com a "ninots". Aquests són enormes escultures de cartó, fusta i altres materials, confeccionades amb gran detall i humor satíric. Representen figures humanes o situacions còmiques, i sovint fan referència a esdeveniments i personatges d'actualitat.

→ **Plantada i crema:** Durant la setmana de les Falles, els monuments s'exhibeixen als carrers de la ciutat. Aquest període es coneix com la "Plantada". Al final de la celebració, en la nit del 19 de març, es realitza la "Cremà", on tots els monuments són cremats en una exhibició espectacular i controlada.

→ **Mascletada:** Un dels esdeveniments més destacats de les Falles és la "mascletà", un espectacle pirotècnic diürn que consisteix en una sèrie d'explosions coordinades

de pólvora. Aquest esdeveniment ocorre cada dia en la plaça de l'Ajuntament i és apreciat tant pels locals com pels visitants.

→ **Ofrena de flors:** Un altre moment significatiu és l'Ofrena de flors a la Verge dels Desemparats, la patrona de València. Les comissions falleres desfilen cap a la plaça de la Verge per a oferir rams de flors i formar un enorme tapís floral.

→ **Activitats culturals i tradicionals:** A més dels esdeveniments principals, les Falles inclouen una àmplia varietat d'activitats, com a desfilades, concursos, música, balls i competicions tradicionals.

Les Falles de València atrauen a visitants de tot el món i són una manifestació única de la creativitat, la tradició i la identitat cultural de la regió. Cada any, la ciutat s'ompli de color, música i alegria durant aquesta festivitat que celebra l'arribada de la primavera.

Per a les teues "primeres falles" en el context de participar o involucrar-te en aquesta festivitat, ací hi ha alguns suggeriments per a gaudir de l'experiència:

→ **Investigació prèvia:** Abans de participar en les Falles, investiga sobre la història, tradicions i esdeveniments específics de la festivitat. Això t'ajudarà a comprendre millor el que pots esperar.

→ **Participació activa:** Integra't en les activitats i esdeveniments que es duen a terme durant les Falles. Participa en la mascletada, visita les exposicions de ninots (figures) i gaudeix de la música i el menjar típic.

→ **Respecte cultural:** Tingues en compte que les Falles són una celebració amb profundes arrels culturals i tradicionals. Respecta els costums locals i participa de manera respectuosa.

→ **Cura personal i seguretat:** Atés que les Falles solen ser esdeveniments multitudinaris, assegura't de cuidar de la teua seguretat i benestar personal. Estigues alerta i segueix les indicacions de les autoritats locals.

→ **Interacció amb la comunitat:** Aprofita l'oportunitat per a interactuar amb la gent local i altres visitants. Les Falles són una excel·lent ocasió per a compartir experiències i fer nous amics.

→ **Gaudeix de l'espectacle pirotènic:** La mascletada i el castell de focs artificials són elements destacats de les Falles. Assegura't de trobar un bon lloc per a gaudir d'aquests impressionants espectacles.

→ **Participa en la "Cremà":** És l'esdeveniment culminant en el qual els monuments fallers són cremats. Assisteix a aquest emotiu moment i uneix-te a la comunitat en el comiat de les falles.

Recorda que les Falles són una celebració plena de color, alegria i tradició. Aprén de l'experiència i gaudeix al màxim d'aquesta festivitat valenciana única.

*Aquest text no ha estat creat per una persona, sent el primer text publicat a la nostra falla, creat íntegrament mitjançant **intelligència artificial**.*

De Granada a l'equip del Mono

Manolo
MARÍN CANO

La meua admiració pel món de les falles és des de la meua infantesa, els meus pares al costat d'unes amigues i amics van visitar la ciutat de València durant els dies de falles i van estampar en fotografies els pocs monuments que van poder visitar i admirar, seria pels anys cinquanta.

Quan la meua filla va ser proposada per a fallera major infantil en el cinqué aniversari d'aquesta falla, La Via, per a la meua família va ser un gran repte. Ací va començar la meua experiència en el món de La Via i la meua primera presentació. Aquesta, va ser l'última que es va celebrar durant una vesprada de dijous en l'enyorat *Cinema* i *Teatre Capitolio*. No vaig ser només un espectador, ja que era la meua filla qui es dirigia cap a l'escenari per la passarella feta amb uns taulons cedits per *Taberluz* i el decorat presidit per una enorme corona de clavells grocs. A més a més, el moment més emocionant va ser quan la meua filla es va dirigir a la gent de la falla en valencià, que des d'aquell instant passaria a ser el nostre. A continuació, van sonar les notes de la meua estimada *Granada de Rafael Alberti*, que van tancar les paraules del mantenidor, *Salvador Carbó* sota la direcció d'Àngel i Vicentín. Així van brollar les meues primeres llàgrimes falleres.

Va ser molt emocionant el fet de vestir per primera vegada el vestit de faller i desfilat per la passarel·la portant la nostra Senyera —→

La meua primera presentació com a membre de l'equip del mono en l'actual pàrquing de *Mercadona*, va ser un bell jardí de columnes, obra de *Tere Chafer*. Les falleres majors van assomar entre les flors en una tanca i mitjançant un improvisat ascensor, obra de *Pepe Vila*. Va ser molt emocionant el fet de vestir per primera vegada el vestit de faller i desfilat per la passarel·la portant la nostra Senyera. Des d'aleshores, sempre que puc ser el seu portador, és ja la meua major satisfacció i recompensa.

Hi ha moltes altres primeres vegades, tantes com presentacions, ja que en cadascuna d'elles ha succeït alguna cosa que cal destacar i que ens dibuixa un somriure: caiguda de l'entarimat de l'escenari en el desé aniversari quan cantàvem l'Himne regional, problemes amb el teló d'entrada, falleres amb ganes d'anar al bany per l'efecte de l'aigua de les fonts, esglai amb el fum del volcà...

Però, tot no anava a ser negatiu, recorde els aplaudiments i els *bravos* del públic en els diferents locals on instal·lavem el teatre. Diferents locals, perquè amb la mancança d'un local apropiat, havíem d'endreçar els diferents espais, aparcaments, auditori de la SIUM, molí d'arròs, cinema *Avinguda*, i per fi, arribàrem a l'actual Casa de la Cultura. D'aquells aplaudiments no m'oblidaré mai, així com de la cançó que em van dedicar els nostres tres tenors particulars en el playback. Gràcies *Chafer, Fernando i Antoniet*.

Una vesprada estava al costat d'unes amigues i d'uns amics a València, veient l'ofrena i en passar la comissió de la Falla Campanar, vaig observar que el seu president al costat de quatre fallers, desfilaven amb la Senyera i em vaig preguntar, per què no ho fem a La Via? Així que

al tornar cap al poble i com estava eixint la falla pel passeig Colón, vaig proposar a *Juanito Faisco, Fernando Peris, Ximo Chamarila i Antoniet*, agafar la nostra i acompanyar al nostre president i la nostra comissió cap a la plaça Major i presentar-la davant la Mare de Deu. El que no ens esperàvem fou la reacció de la gent i el gran aplaudiment que ens van dedicar, possiblement va ser uns dels moments més emocionants.

Tot el descrit són primeres actuacions i emocions d'aquests vint-i-huit anys, encara que ara, en la distància, continue vivint cadascun dels actes de la falla, la meua FALLA LA VIA.

El meu cabàs

Isa

MONTOYA JUAN

Aquest article ha participat en el Concurs de Lletre d'Or de la FdF Junta Local Fallera.

1 de març. Em desperte. Els rajos febles del sol, que entren pels foradets de la persiana de la meua habitació, m'acaronen els ulls. Badalle, isc del llit i em dirigisc cap a ells, córrec la cortina, alce la gelosia i en obrir la finestra una brisa frega lleugerament la meua cara. En aquest instant, en què soc conscient de les percepcions que capten els meus sentits, el meu cervell amb el següent rètol anuncia: FA DIA DE FALLES!!! Xocolate, sucre i bunyols. Tro, masclets i colors. Música, balls i cançons. Vestits, joies i lluentor. Casals, carrer i germanor.

Ja les tenim ací! La festa a punt de començar! Així que a organitzar!

Òbric la porta de l'armari de bat a bat. La indumentària valenciana ja l'he localitzada: sinagües i saragüells, mocadors i jupetins, faldes i pantalons, manteletes i davantals... Arracades, penjolls i polseres, pintes i malles per pentinar ... En un tres i no res tot preparat!

Caram! Què està ací amagat? Al fons de l'armari veig com un espart. Estire, estire i he acabat amb una ansa a la mà! Furgue i furgue, i a la fi l'he agafat! Déu meu! El meu cabàs! Aquell cabàs de menudeta que tants

Vol vosté participar? A l'arribada a la falla, el cabàs havies de buidar. —————>

diumenges d'abans de març m'ha acompanyat! Sí, sí, cada cap de setmana anàvem "d'arreplegà". Del casal a la muntanya havies d'arribar, tocant a cada porteta perquè alguna pesseta t'havien de donar. Entre jocs, rinyes i algun marmoló del veïnat, tot el poble ens escoltava: vol vosté participar? A l'arribada a la falla, el cabàs havies de buidar. Quants crits d'alegria s'escoltaven si molts diners havies arreplegat.

Després d'aquella cursa per la localitat, un bon dinar ens havien preparat: una paelleta per a recuperar! I tot seguit, un bon grapat d'activitats perquè ens poguérem esplaiar: trencada de perols, carreres de sacs, també carreres on portàvem una cullera a la boca amb un ou, conillets amagar, el sambori ... Quina quantitat de rialles en cada partida i quina manera de suar! Tot l'esgotament s'evidenciava quan un agafava l'ou de la cullera i el tirava enfadat perquè la resta l'havia guanyat! Alguna trampeta podies albirar perquè el murmureig a cau d'orella no s'havien de dissimular.

Tanmateix, entre anècdotes i pilleries la nostra infància anava passant carregada d'experiències que mai voldré regalar. D'aquells matins i vesprades al casal, les amistats anàvem sumant i una bona quadrilla vàrem crear.

En recordar aquells moments es desperten emocions i sentiments que semblen enfrontats, però jo estic convençuda que estan entrelaçats. Per una banda, trobar a faltar, sí, la nostàlgia d'aquells temps d'innocència, espera inquieta i acció. Per altra banda, la gratitud, perquè em sent afortunada per formar part d'aquells dies i créixer immersa en el nostre vessant faller. Per tant, quan el cabàs he agafat, el meu pensament ha rescatat aquella

illusió i emoció que vaig sentir cap a la falla en la meua infantesa. Així que, fallers i falleres de l'època de „l'arreplegà“, aquella barreja de joc i gaudi formen part de nosaltres i ens uneixen. Aquells dies són els nostres inicis en el món de l'Art Valencià.

Ups! Ara torne a la realitat. Continue organitzant "l'attrezzo" faller que març ja està al capdavant! Però, el primer que he de fer és cosir l'ansa al cabàs. Tot seguit, l'airejaré, ja que du 44 anys amagat! A continuació el prepararé i l'engalanaré. Aquestes falles m'acompanyarà! Una relíquia tan preuada com aquesta no pot tornar a l'obscuritat. Enguany lluirà com aquells diumenges "d'arreplegà»!

Ei cabàs! Les falles són nostres, anem a per elles!

Les primeres falles amb tu

José Manuel
ENGUIX PALOMARES

Des que naixem, la nostra vida està repleta de primeres vegades... què tindran que a tots ens agraden tant? Què tindran de màgics eixos moments d'incertesa, de pessigolleig, d'allò que és nou, de saber que amaga eixe futur desconegut?

La primera vegada que xafes la falla sent un xiquet, com van fer els meus pares amb mi, de manera inconscient i inimaginable comences a formar part d'una gran família que et portarà a un món nou en el que els seus amics propers són els teus oncles i ties, saps que tens un braç on agarrar-te i donar-te suport en els bons moments de festa i rialles i en els no tan bons, quan eixa cadira queda desocupada deixant un gran buit a la família fallera, faltant un pare, un faller i un amic.

On els Reis Mags són els teus Reis, deixant-te tornar a ser un xiquet cada any junt amb els teus amics fallerets amb l'arribada de Ses Majestats. Entrar i recórrer eixa passarella llarga i majestuosa de la presentació en la qual la gent ben atenta sentirà el teu nom exclamar, com és la primera vegada entrant amb el meu fill en braços.

Els primers coets del matí on els coeters amb la seua picardia et fan saber que estem en el millor mes de l'any,

L'alegria amb els teus que t'assalta quan decideixes, per primera vegada, ensenyar aquest meravellós món a algú nou →

el nostre mes de març, ple de tradicions com el saborós xocolate calent de bon matí de la meua àvia i ara de la meua mare; sobretaules trucant amb alguns dels teus millors amics, eixes cercaviles plenes de música, llum i color on allò que predomina és la germanor i les ganes de fer comboi amb els teus o amb les falles veïnes, o veure a la teua parella portant la vestimenta fallera típica, qui desconeixia aquesta gran festa i que comença a gaudir-la ja com tu.

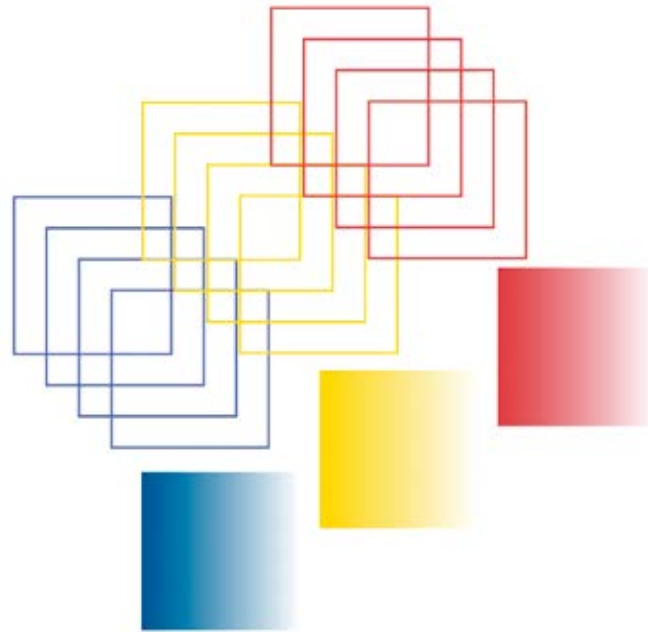
Eixe primer tros de monument posat al carrer que comportarà alçar un conjunt d'illusions, ganes, treball dur d'artistes, de fallers i falleres col·locant el seu xicotet esforç amb la finalitat d'intentar aconseguir eixe esperat i desitjat primer premi i compartir-ho amb xiquets, xiquetes i majors, o simplement gaudir de les sensacions i companyonia que acomplir eixa laboriosa tasca et produeixen.

Eixa espectacular primera mascletada amb els teus companys

d'estudi forasters i poder sentir les esperades paraules "senyor pirotècnic pot començar la mascletada" on sense voler deixes entrar el soroll tan ensordidor i captivador ben endins i eixa olor tan característica que per primera vegada t'atrapa i no et deixa mai més. L'alegria amb els teus que t'assalta quan decideixes, per primera vegada, ensenyar aquest meravellós món a algú nou i fer-li veure, a través dels teus ulls, tots eixos instants que estan per arribar i dels que ja mai podrà escapar.

Les llàgrimes que t'envaeixen de tristesa i alegria de manera conjunta quan veus el teu estimat monument caure, esperant que es tanque eixe moment que no siga l'últim, sinó el primer de moltes vegades.

Al final, un cúmul de situacions que es converteixen en records memorables i inesborrables, com en el seu dia van ser per a la seua mare com a fallera major infantil, i com seran tots els viscuts en aquest gran any faller que ens espera junt amb Iris.

El primer himne i senyera

Ximo
PONS GRAU

És difícil, per a mi, contar la primera vegada de la Senyera i l'Himne, perquè no hi ha l'una sense l'altra, i a la vegada, han variat primeres vegades de les dues en la meua vida.

Recorde, com si fora hui, el primer dia que vaig escoltar l'Himne, va ser en la nostra platja, a la plaça del San Bernardo. Era una actuació de la banda de música, jo era tan menut, que estava al braç de mon pare i al costat de ma mare. Tindria 6 o 7 anys, i ja em va impactar, més que impactar, em va emocionar, tant que ja no m'ha deixat mai de tocar la fibra més sensible que tinc dins, realment impressionant, i crec que des d'aquell moment, sempre ha estat dins del meu cor.

La primera volta que vaig sentir la correlació que té l'Himne i la Senyera, l'emoció duplicada, la sensació de vibrar i tindre la pell de gallina al mateix moment, va ser la primera presentació de La Falla La Via en el cinema "Capitolio", quan acaba l'acte i diuen: *"Per acabar l'acte escoltarem el nostre himne"*. I començà altra volta dins de mi l'alegria de sentir-me valencià, l'orgull de ser d'on som. I acabant l'himne i baixa des de l'escenari la Senyera. Ací ja em pensava jo que no hi havia res més bonic, fins que, per primera vegada, vaig veure a Manolo Marín traure la

El meu fill Ximo em diu de traure la Senyera, clar que sí vaig contestar, anem a preparar-nos per al moment →

nostra Senyera per la passarella cap a l'escenari sonant l'himne i, Jesús Basset, cantant-lo. En eixe moment, dins de mi vaig dir, jo l'he de traure.

Alguns anys després, un dia Manolo em diu de traure la Senyera, quina alegria, quina emoció i quin compromís, aquella nit no vaig dormir. Vaig estar tot el dia nerviós, tremolós, més del normal, la sang em bullia. Em vaig preparar per al moment d'eixir, en quina nota de la música, en quina lletra de la cançó, el que tardaria a aplegar dalt de l'escenari, quina velocitat, si hi hauria temps d'arribar i de fer allò que tenia al cap... "*flameja en l'aire nostra Senyera*"..., si tot aniria com es mereix el nostre Himne i la Senyera. Doncs bé, s'acaba la presentació i és el moment d'estar al lloc i si abans ja estava nerviós, no vulgueu saber com em trobava, era un flam, sols em faltava pensar que poguera caure per la passarella.

I ve el moment de l'Himne, la meua persona va fer una volta de campana, em vaig relaxar escoltant la música, em vaig posar a cantar i quan la música ho va marcar, vaig donar l'ordre d'eixir, a pas lent, a poc a poc, gaudint al màxim de tota l'emoció que m'embargava. Apleguem

a l'escenari, les falleres i els fallers amollen els cordons, em pose a un costat, en el moment que sona... "*flameja en l'aire nostra Senyera*"... i comence a fer-la volar a l'aire, Jesús Basset al meu costat, i de dins em va nàixer pujar la Senyera tot el més alt que poguera estar, i en baixar-la vaig començar a plorar, plorar d'emoció, passió i alegria.

Des d'eixa primera vegada, ja em pensava que seria l'última primera volta en la meua relació amb La Senyera i l'Himne, fins que un dia, el meu fill Ximo em diu de traure la Senyera, clar que sí vaig contestar, anem a preparar-nos per al moment. Li done les instruccions que jo em pensava que li anaven a ser útils, s'acosta el moment, estem entre la porta i la passarella, li done sort, i l'eixida, creua la passarella, arriba a l'escenari, i ... "*flameja en l'aire*"... i la tira molt més alt, que qualsevol altre ho ha fet...

Va ser la primera vegada que dins de mi van anar unides tantes sensacions, impactant, impressionant, vibrant, pell de gallina, nervis, tremoló, passió, alegria i sobretot, per damunt de tot, l'orgull de veure a Ximo com va acompanyar a la Senyera i a l'Himne.

Por a què?: explorant la nostra innocència vulnerable

Manolo
MARÍN MARTÍNEZ

La por és una emoció universal que acompanya a l'ésser humà al llarg de la seua vida. No obstant això, la primera por, aquella que s'experimenta en la infància, és una fita emocional que deixa una impressió indeleble a la nostra memòria i a la nostra formació com a persones. En aquesta reflexió, exploraré la naturalesa d'aquesta primera por i la seua importància en el desenvolupament de la personalitat.

Passar por per primera vegada és un esdeveniment que es troba intrínsecament lligat a la infància. És un moment en el qual un xiquet o una xiqueta, que abans es percebia a si mateix com a invulnerable, s'enfronta a una amenaça o situació desconeguda que desencadena una resposta de por. Per a moltes persones, com en el meu cas personal, aquesta primera por es relaciona amb la foscor, la soledat, però per a moltes persones es produeix per situacions noves i desconcertants.

La meua primera por va ocórrer quan tenia aproximadament cinc anys. Estava a la meua habitació, a punt de dormir, quan de sobte em va envair el terror. Les ombres a les cantonades de l'habitació es van convertir en criatures monstruoses i aterridores.

La foscor que abans era simplement absència de llum es va tornar un abisme de perill insondable. Em vaig amagar entre els llençols com si foren un escut protector. Va ser una experiència que, encara que efímera, em va deixar una impressió duradora.

Per què és tan significativa la primera por? En primer lloc, marca l'inici de la consciència de la vulnerabilitat. Abans d'aquest moment, els xiquets i les xiquetes tendeixen a sentir-se invulnerables, creient que res de dolent els pot succeir. Però la primera por els fa conscients que el món és un lloc impredecible i potencialment perillós. Això pot ser una experiència aterridora, però també és fonamental per al desenvolupament de la prudència i l'inici de tindre sentit comú.

En segon lloc, la primera por és una fita en la formació de la imaginació. Quan els xiquets i les xiquetes s'enfronten a situacions aterridores, la seua ment comença a construir narratives i a donar forma als monstres que habiten en la foscor. Aquesta capacitat de la imaginació és essencial per al desenvolupament cognitiu i creatiu. La por inicial, per tant, pot considerar-se una llavor que germina en la creativitat futura.

A més, la seua aparició és una oportunitat perquè els xiquets i xiquetes aprenguen a bregar amb les emocions negatives. Aprendre a enfrontar i superar la por és una habilitat valuosa que perdurarà al llarg de la vida. En el meu cas, la meua por a la foscor es va esvaïr gradualment a mesura que vaig ser exposat a la idea que la foscor no és intrínsecament aterridora i que la majoria de les ombres no amaguen monstres reals.

En resum, la primera por és un ritu de pas emocional a la infància que marca el començament de la consciència de la vulnerabilitat,

estimula la imaginació i ensenya els xiquets i les xiquetes a bregar amb emocions negatives. Encara que pot ser una experiència aterridora, és també una part essencial del creixement i desenvolupament emocional dels menuts i de les menudes. Recordar i reflexionar sobre la nostra primera por ens permet comprendre millor qui som i com hem evolucionat al llarg de les nostres vides.

Després d'aquesta reflexió podem trobar més sentit perquè és un element comú en l'evolució de tot xiquet i tota xiqueta, podem entendre que siga com siga el seu origen ens fa madurar i enfrontar-nos a allò que desconexem o ens genera una situació, encara que fictícia en la seua gran majoria de vegades, de risc, de vulnerabilitat.

La por inicial, per tant, pot considerar-se una llavor que germina en la creativitat futura →

No

Montse
VILA VERCHER

Era un dia assolellat, com quasi tots a La Valldigna. Res indicava que anara a ser diferent d'un altre, però va succeir un fet que em marcaria per sempre: per primera vegada vaig dir no sense sentir-me culpable!

El procés d'aprenentatge va ser llarg i, moltes vegades, dur. No van faltar moments d'ansietat, d'insatisfacció i d'infelicitat que vorejava la depressió. Uns sí que volien dir no i que no arribaven a existir per por a paréixer egoista.

Però a la fi ho vaig poder dir clar i alt: NO!

Ja no tenia remordiment en pronunciar esta simple paraula de dues lletres que tantes vegades se m'havia entravessat sense sentir angoixa per negar el comportament que, com sempre, s'esperava de mi, ja que mai havia succeït que posara obstacles a qualsevol petició que se'm fera. La meua personalitat m'impedia posar-me a males amb qualsevol sollicitud, per exigent que ho fora.

Va ser una sensació de llibertat i d'un benestar emocional fantàstic que es va produir només per posar un límit i comunicar el meu punt de vista personal. En eixe moment el meu desig va ser més important i em vaig aventurar a anteposar la meua conveniència per

Transigir de vegades no és una debilitat ni rendir-se, és un signe d'acceptació i d'admetre altres opinions per a poder arribar a un acord →

damunt de tot. Vaig ser jo primer i després la resta del món. Una vegada assimilat este concepte, posar-lo en pràctica va resultar ben fàcil: només es tractava de prioritzar les meues necessitats als desitjos que m'imposaven. Una experiència fantàstica, us la recomane.

Des d'aleshores, em mantinc en la creença que la meua opinió és tan valuosa com la dels altres i té la mateixa autoritat que totes. No sabia com emprar este dret, però, a la fi, havia après a expressar i defendre els meus desitjos i preferències.

No sé com es fa, dit sense vergonya i amb afany de superar-se; no puc ara, per a deixar la matèria per a un altre moment més propici; i no vull passar per ahí, ni ara ni mai, són frases que haurien d'ensenyar-nos des de ben menuts, així ens aniria millor en les nostres relacions tant familiars com entre els amics i amigues o, fins i tot, en la faena.

En el joc de la dialèctica, hi ha una regla justa que s'ha de complir sempre, si no quedaràs expulsat de la partida: existeix la llibertat de defendre el punt de vista personal sobre un tema concret de manera racional, perquè totes les opinions puntuen sobre 10.

Una vegada captat este detall, quan tinc clar el que vull, no ajorne la resposta siga afirmativa o negativa. La qüestió és no pegar-li voltes i, sense justificacions ni massa explicacions, dir el que pense sense ofendre a ningú que tinga una visió diferent, però amb la claredat suficient perquè s'entenga.

Ara, ja sé com rebutjar una proposició i dir que no sense complicacions. Ni de forma passiva (no hi ha per què acatjar el cap) ni agressiva (i tampoc cal utilitzar paraules malsonants), els meus interessos són més importants que tot això, encara que la resposta no

siga acceptada i sempre intentant que la que isca perdent no siga jo.

Per això, va ser substancial entendre que si algú s'enfada pel rebuig, no és culpa meua ni la meua responsabilitat sinó que és del que insisteix o es molesta per no acceptar les meues inclinacions.

Això no vol dir que no puga cedir en alguna ocasió, sempre que siga conscient de les vegades que no dic no i que si ho faig no siga perquè no m'atreisc o per por a la suposada reacció que provocaré en els altres. Transigir de vegades no és una debilitat ni rendir-se, és un signe d'acceptació i d'admetre altres opinions per a poder arribar a un acord favorable per a la majoria.

Així que ja ho sabeu, proveu la màgia de la paraula NO, és encisadora.

La primera guerra

Maria
CHULIÓ GINER

Era l'any 1993, pareixia ser un divendres qualsevol de maig, però no va ser així... Recorde entrar al corral de casa la meua àvia per a jugar i trobar-me amb un escenari inusual, cridaner i tal volta ofegant. El rebost estava al final del corral i estava amagada per piles de quilos d'arròs, farina, llaunes de tonyina i més muntanyes de conserves. També hi havia quantitats descomunals de sucre, sal, moltes ampolles d'oli que al preu d'ara, costarien almenys, un parell de jornals, garrafes de vidre d'aigua... i jo, confosa, no tenia quasi lloc on asseure'm i poder jugar a les fustetes. Jo, tan xiqueta, no comprenia que estava ocorrent i li vaig preguntar a l'autora d'aquest abastiment massiu de menjar. En aquell moment, necessitava una explicació, sentia que alguna cosa roïna estava per vindre.

La meua àvia amb preocupació i paciència, em va dir que havia vist a les notícies que venia una crisi... que calia previndre per si venia altra guerra... Ella contava: "Maria, saps que ací va haver-hi una guerra fa molts anys, veritat? Quan la "uela" tenia tan sols uns pocs anys més que tu, el país va entrar en guerra. Tres anys va durar la guerra civil, però vam patir molta, moltíssima fam i

durant molts anys vam continuar intentant sobreviure. Molta gent va morir: amics, amigues, familiars... De vegades només menjàvem una vegada al dia i del que podíem trobar.”

Darrere queda aquella xiqueta que escoltava amb els ulls com a taronges. En aquell moment, vaig comprendre que la meua àvia el que estava intentant era protegir-nos i preparar-se pel que podria arribar, que calia estar abastit i que jugar al corral passava a ser una cosa poc important. Mai més li vaig demanar jugar allí durant els mesos que vam tindre tot aquell menjar guardat. A poc a poc, el temps va passar i tot va tornar a la normalitat.

Fa uns anys ella ens va deixar i recordant amb ma mare històries viscudes amb ella, li vaig contar com la meua memòria havia gravat aquest dia i tot el que va passar. La curiositat ha sigut una de les herències que afortunadament arrossegue de mon pare i li vaig preguntar si ella també havia passat per algun tipus de guerra o alguna situació semblant. I el seu relat començà així:

“Era febrer del 1981, la mare tenia un dolor molt agut a les orelles i s’havia assabentat feia poc que estava embarassada i, preocupada, va decidir anar al metge a València perquè no sabia com era de greu la infecció. L’otorrinolaringòleg m’havia donat feia uns dies l’última cita que tenia per al dilluns següent i el dolor era tan fort que ja no podia aguantar cap dia més. Aquell dilluns, a la vesprada, vaig acabar de treballar, vaig descansar un poc i vaig intentar cridar al quartel. A ton pare, que estava fent el servei militar per aquell temps, el van traslladar de Melilla a València, però no va ser possible parlar amb ell, no responien i al final vaig agafar el Renault 5, a “Hunt”, el nostre pastor alemany, i vaig eixir

cap a la capital. Era de nit fosc, però recorde que no era tant tard. Sorpresa al volant, no hi havia passat mai, no hi havia gens de trànsit; bé, no hi havia ningú circulant, ni pel centre de la ciutat. Serien les 20 hores de la vesprada i vaig arribar on tenia la consulta el metge que m’havia citat d’urgència. Va obrir la porta sorprés i, en veure’m, em va preguntar què feia allí, que si no havia sentit la ràdio ni sabia el que estava passant.

En aquell moment només pensava en el malestar que tenia i que parara el dolor d’oït ja. El facultatiu em va atendre i em va fer les receptes necessàries, a més d’enviar-me a casa volant en contar-me l’entrada de Tejero al Congrés. Per si em parava la benemèrita, em va fer un justificant i tan de pressa com vaig poder, vaig tornar a casa, preocupada i sense poder pegar ull, a l’espera que ton pare cridara a casa per saber que estava bé.”

Ma mare conta que aquell 23 de febrer, quan tornava a casa fugint de les avingudes principals, li va parèixer veure alguns tancs i molts vehicles militars aparcats, però les ganes d’eixir d’allí eren abismals i estava tan preocupada per mon pare, que no es va quedar amb massa detalls. Almenys aquest colp d’estat no va florir i es va quedar en un avís, un dia fosc, de por i confusió. Mon pare conta que als militars, no els van informar, se’n van adonar quan van arribar els tancs i que no sabien què anava a passar.

Personalment, jo deteste les guerres. Tal volta, aquest odi em ve per tantes memòries amargues, com el cas del meu avi que em contava que el seu germà i ell, van haver de córrer per la muntanya de Cullera, fugint dels tirs de la policia armada, i així evitaren la pena de mort per no donar suport al règim franquista. O com no, la història del “tio Pep”, que

per repartir fullets de propaganda en contra de Franco, el van capturar i el van enviar al camp de concentració de Grenoble. Després de diversos mesos d’infern, va tindre sort i un bon home vilatà, va aconseguir traure’l del camp i el va amagar durant mesos perquè els nazis, no l’enviaren de Grenoble a Auschwitz-Birkenau. Així i tot, temps després quan va poder tornar a Tavernes, va estar amagat a la pallissa de sa casa molt de temps, vivint amb por, per si tornaven altra volta per ell.

Passen els anys i la societat va evolucionant, però en el tema guerres, la història es repeteix; arriba una situació financera dura, la gent comença a tindre carències i ve la fam, la inestabilitat, la inseguretat i la incertesa de no saber què passarà. Moltes ments pensen que els canvis radicals i els extrems portaran solucions alentidores, però s’equivoquen. Aquest tipus de miracles no poden complir-se gràcies a conflictes que acaben sentenciant la vida de molts innocents.

I ara mateix em pregunte: quan se sobreviu a una guerra, qui guanya? Perquè la humanitat no entén que en una guerra tothom perd, uns més que altres, sí. Però, és cert que res bo naix d’un genocidi, d’un holocaust, d’una gran fam, de pandèmies, de malalties, de misèria, d’egoisme, d’ira, de soledat... de mort... definitivament no res.

Després veig el que està ocorrent a Ucraïna, la guerra intermitent de Palestina- Israel, les dictadures i opressions de governs com Veneçuela, Corea del Nord, entre altres. Atemptats terroristes en diferents ciutats i cada vegada més a prop. No puc evitar pensar, amb esglai, amb tensió, amb desillusió i tristesa... És ara el moment? És ara quan començarà la “meua” primera guerra?

Concerts

Juanjo
ESPÍ GASCÓN

Diuen els qui em coneixen des de fa anys, que potser seré de les persones del seu voltant que ha viscut més concerts, i potser és així.

La música sempre ha estat part de la meua vida, des de ben menut. Segons contaven els meus pares, no tenia més de tres anys i ja em quedava bocabadat veient com es menejaven aquells “singles” de vinil en la gramola que solia estar als locals en aquelles terrasses dels bars, i no me n’anava a dormir fins que no sonara la cançó d’aquell estiu, “El rayo de sol” de “Los Diablos”.

Ja sent adolescent arribà a ma casa un tocadiscs “Grundig” junt amb què ens regalaren dos “LP’s” que triàrem per fer aquella compra. Foren “The Wall” de “Pink Floyd” i “The Long Run” dels “Eagles”, tot un presagi de la música que anava a acompanyar-me des d’aleshores i dues bandes mítiques que just anys després, vaig poder veure en directe.

No obstant sempre tenim ben guardades a la memòria i al fons de l’ànima, les nostres primeres vegades i com no, per a mi, va quedar per sempre el record permanent del meu primer concert en directe, en un gran recinte, amb una gran escenografia i una vintena de músics dalt l’escenari.

Des d'aleshores i amb el pas dels anys, poder veure en viu als meus referents musicals, esdevingué una prioritat en la meua vida. Tenint la sort de poder viure directes espectaculars de “The Rolling Stones, Queen, The Police, U2, Bruce Springsteen, Pink Floyd, The Eagles, Prince, Tina Turner...”, el primer d'aquesta gran llista va ser un cantant espanyol, molts anys abans d'haver tingut la sort de veure a altres com “Mecano, El Canto del Loco, El Último de la Fila, Los Secretos, Pereza” i tants altres.

El meu primer gran concert va ser a casa, al meu Mestalla que aleshores s'anomenava “Luis Casanova”. Els meus pares celebraven les seues Noces d'Argent, i al meu germà i a mi se'ns va ocórrer regalar-los unes entrades per a un gran concert que es feia aquell estiu a València, responent ells amb la compra de dues entrades més per a anar els quatre junts a veure aquell gran espectacle.

Segons publicava El País el 26 d'agost del 1983, *“Un público muy cálido, integrado especialmente por mujeres de mediana edad y jóvenes quinceañeras, aplaudió a rabiar y dio gritos y suspiros de satisfacción durante la actuación que se produjo sobre el monumental escenario levantado en el césped del estadio Luis Casanova, de Valencia...”*

Aquell estiu de 1983, als meus 15 anys, vaig poder viure el meu primer concert, aquell gran espectacle de la gira de “Julio Iglesias”. Ni més ni menys.

Just aquest va ser el punt d'inici d'una llarga llista d'eixos moments màgics on per unes hores pots, envoltat per tots els sentits, gaudir del que per a mi és un dels indispensables de la vida, la música.

Moments únics que comencen en el mateix moment d'aparar-se

les llums del recinte on se celebren i comencen eixes primeres notes que van perforant-te l'ànima, per a fer-nos sentir part d'aquest món i per donar un singular sentit a aquesta vida, somovent els nostres sentits per activar tots els sentiments, per enfonsats que es troben.

Prompte vaig descobrir que, malgrat que el meu primer concert va ser en la nostra terra, les grans gires musicals no passaven pel cap i casal, així que haver d'agafar el cotxe o un tren, per anar a Madrid o Barcelona per assistir a concerts no ha estat mai impediment per poder compartir-ho amb la millor companyia que sempre ha estat a punt.

“Eric Clapton, Paul McCartney, Elton John, Bob Dylan”, aquells grans mites dels quals ara tinc guardats els millors records en primera persona d'uns mites que sols tenia en la meua collecció de vinils i “cd's”.

Amb el pas del temps els formats han anat canviant i els festivals s'han convertit en la millor fórmula per compartir dalt d'un mateix escenari, de l'art de la música en directe, tant de bandes consagrades com emergents.

No som conscients de com d'afortunades i afortunats hem estat els veïns i veïnes del nostre poble per haver pogut gaudir a casa de la millor música que es pot trobar dalt un escenari. Tot apuntava que anàvem a convertir-nos en la Ciutat dels Festivals, un escenari referent per a la música del segle XXI, però de la nit al dia, ens ho han llevat de les mans, dels oïts, i sobretot del cor.

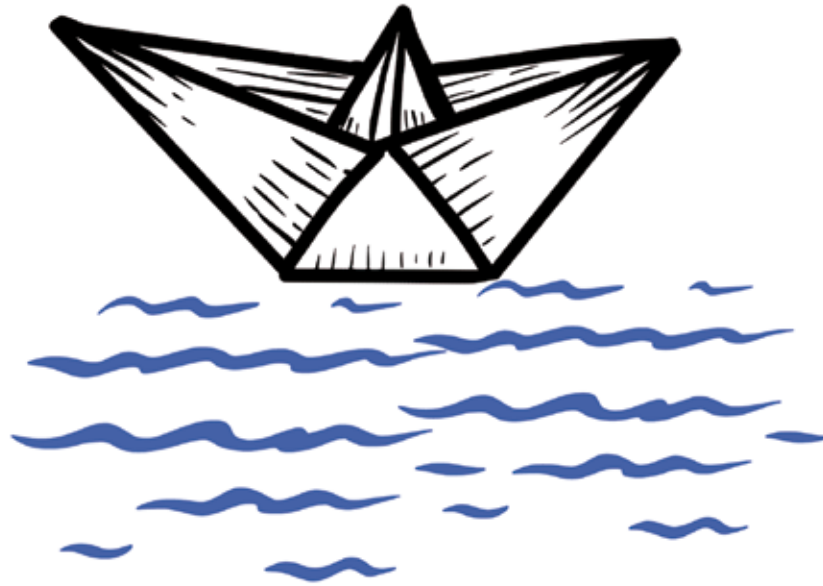
Des d'aquell primer concert no puc viure sense la música, he fet milers de kilòmetres per poder apreciar allò que em fa més feliç, i després de tres anys irrepetibles sols tallats per una pandèmia mundial, ens trobem que les nostres autoritats

que anaven a donar suport a una de les poques iniciatives per fomentar el poc turisme que ens queda, han decidit no apostar ni invertir més per aquestos festivals, deixant que Cullera o Gandia, ciutats amb un turisme establert, s'emporten aquests esdeveniments, perquè al nostre poble resulta que la música molesta.

Ara ja sols ens queda el “Festivern”, que sembla que no disturba tant. Si la música molesta, vol dir que també pot ser molesta una cercavila, una mascletada, un castell de focs, una revetla... Molesta la nostra festa?

No puc comprendre què està passant en aquesta societat i pense que a aquest pas, amb aquests criteris de convivència, acabarà molestant el soroll dels pardalets, les ones de la mar o el moviment de les fulles dels arbres. Alguna cosa hem de canviar.

Oportunitats. Moltes, poques o cap?

Pau
FAYOS MONTAGUD

Les oportunitats ens acompanyen al llarg de la nostra vida, en molts vessants diferents. Tanmateix, l'autèntica complexitat que presenten moltes de les oportunitats, especialment les primeres, és poder identificar-les com a tal.

De vegades el que en un principi pareixia un repte, un problema o quelcom a evitar, es converteix en un talismà i una primera oportunitat, que t'obri les portes a una nova situació desitjada. Per contra, hi ha situacions que pareixen desitjades, oportunes i lluitades per aconseguir, i que poden acabar esdevenint autèntics malsons.

Així, com fem per identificar les primeres oportunitats? El problema d'identificar i valorar bé les oportunitats marca, de forma inexorable, les nostres vides. Quan agafem una oportunitat, estem escollint entre els milers de vides que tenim projectades, i anem configurant el mateix joc de la nostra existència.

Però més enllà de com ens afecten les diferents oportunitats que van sorgint a les nostres vides, a mi sempre m'ha paregut especialment rellevant la diferència que existeix entre les persones respecte a les oportunitats que es presenten a aquestes al llarg de la

seua trajectòria vital. Estic parlant de l'oportunitat de tindre oportunitats. I és que no totes i tots tenim tots accés a les mateixes oportunitats.

Sempre he tingut la sensació que una gran part de la població no té ni tan sols l'opció a tindre una primera oportunitat. La primera oportunitat de dur endavant un projecte propi i escollit en llibertat. Moltes persones naixen privades d'oportunitats, esclaves de l'escassetat material o esclaves de règims polítics que no blinden drets a la ciutadania. I és que les oportunitats a la vida et permeten fer el teu propi camí, i et donen les ales per volar i escollir entre diferents possibilitats.

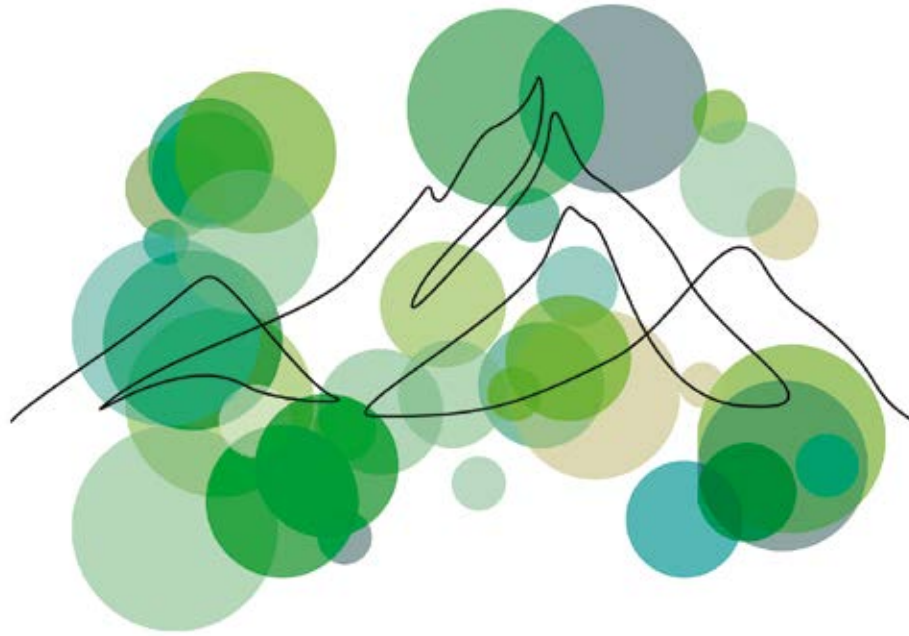
També hi ha molta gent que sols té una única oportunitat a la vida per tirar endavant en un projecte. Primera i última. Ja és sabuda la dita que "hi ha trens que sols passen una vegada a la vida".

Aprofitar-la o no, ja és qüestió de cadascú, de la seua visió, intuïció, i per què no dir-ho també, de la sort.

Finalment, hi ha gent que té més oportunitats que vides. Per equivocar-se, i tornar a tindre oportunitats. Per escollir. Per tornar. Per enganyar-se. Per identificar oportunitats on sols hi ha problemes. Per anar, fer i rectificar. Per tornar-ho a intentar. Fins i tot per desaprovechar oportunitats. Per buscar-les. Per perdre's, i trobar-se. Per a mi són els autèntics privilegiats.

Així, tingues moltes o poques, si identifiqués una oportunitat, quan la detectes, aprofita-la. Mai saps si serà la primera i última. Oportunitats per aprendre, per créixer personalment, per conèixer persones amb qui compartir els teus dies i estimar, per viatjar i conèixer món, per ser creatius i expressar-nos de maneres úniques i creatives.

Si identifiqués una oportunitat, quan la detectes, aprofita-la. Mai saps si serà la primera i última →

La muntanya, qui la perd, la guanya.

Àngel

BELLVER ESTRUCH

Corria l'any mil nou-cents cinquanta-nou o principis del seixanta quan, un primer de maig, ens comboiaren a altres xiquets i xiquetes i a mi a pujar, per primera vegada, a les Creus. Quina emoció, quasi no vaig poder ni dormir pensant en la muntanya! Havíem anat alguna vegada, però només per jugar un poc i tirar-nos pedres i veure qui guanyava. Però, mai havíem arribat al cim. A ma casa, els meus pares deien que la muntanya, qui la perd, la guanya. Però aquella primera pujada a les Creus va fer que m'enamorara d'ella. Així que, recórrer el camí fins a les Fontetes de Cantus, esmorzar allí i continuar fins a la Creu més alta, la del mig per contemplar la nostra vall amb la mar al fons, es va convertir en una cosa habitual per a mi. Bé en companyia dels amics o bé en excursions organitzades per Don Ricardo vaig recórrer gran quantitat de muntanyes del nostre entorn com la Serra de les Agulles, la Murta, la Font del Garrofer. També la travessia d'Alzira a Tavernes passant per la Font del Barber i la Sangonera. Igualment, visitàrem coves, sabeu que en tenim ben a prop? La Cova dels Pilarets, la Cova dels Frares... En aquesta última trobàrem un fum de ratpenats! Quina sorpresa veure'n tants, jo que mai

Amb nou i cinc anys van recórrer diverses sendes a més de dos mil metres d'altura —>

n'havia vist cap! I com habitem en una vall, no podem oblidar-nos de la muntanya de l'Ombria, enfront de les Creus. Ací l'excursió per excel·lència era la pujada al Mondúver, el cim més alt de la Safor. Agafàvem el camí de la Fontarda i continuàvem per la senda dels burros fins a arribar a Les Foies, on féiem parada per a esmorzar. En aquell moment no hi havia carreteres! Quina sensació arribar al cim del Mondúver i trobar als teus peus la nostra Vall, totes les muntanyes de la Safor, la Drova, que tenia només quatre casetes... Allí al cim dinàvem i cap a casa. Ho féiem per altre camí. Així, baixàvem pel barranc de Xeresa fins a aplegar al baixador on parava el tren. Des d'allí agafàvem el tramvia que connectava Gandia amb Carcaixent. Una altra excursió que solíem fer els diumenges de vesprada, era anar a berenar a la Cisterna, situada en el pla de la muntanya de l'Ombria. Que fresqueta estava l'aigua que tréiem d'allí! Hui en dia no queda res, quina llàstima. Si a la muntanya de les Creus pujàvem

cada primer de maig, a la de l'Ombria ho féiem els dijous de l'Ascensió. Aquest dia visitàvem la cova que porta el mateix nom, Ascensió, situada ben a prop de la Cova del Bolomor. Altres muntanyes que vaig visitar en aquella època foren el Benicadell, el Montcabrer, la Serra d'Aitana, el Puigcampana. Que jove era... I ben complits ja els setanta anys he pogut visitar els Pirineus en companyia de la meua família. Quin anava a dir-me a mi que tornaria a la muntanya de la mà de la meua neta i del meu net. I és que amb nou i cinc anys van recórrer diverses sendes a més de dos mil metres d'altura. Crec que ells també s'enamoraren un poc de les muntanyes. Així visitàrem alguns ivons i recorreguérem diversos pics. A la falda de l'Aneto coneguèrem el forat d'Aigualluts, al Pirineu aragonés, lloc on desapareix el riu Éssera per a tornar a sortir a terra ja en Pirineu català. Quanta emoció després de tants anys poder recordar les meues aventures per les muntanyes!

Amor al primer olfacte

Àngela

BELLVER BOSCH

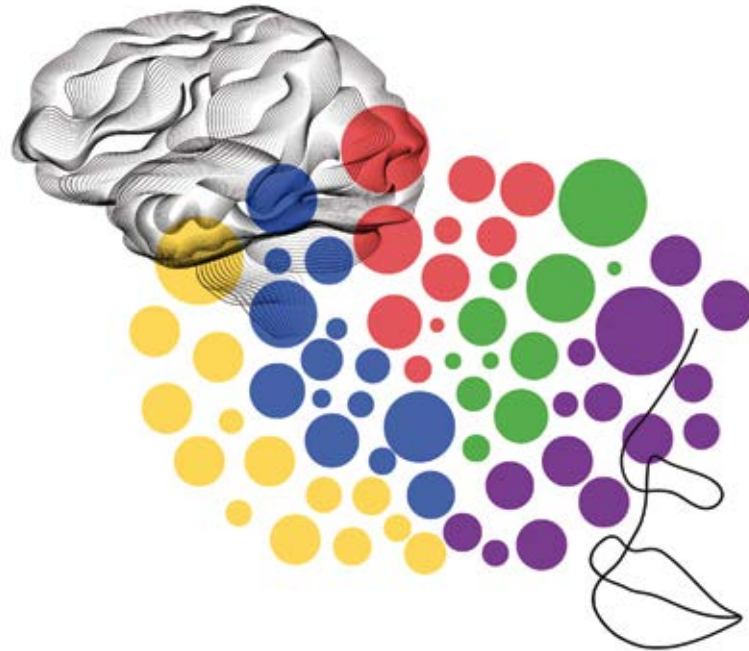

Aquest article ha participat en el Concurs de Lletres d'Or de la FdF Junta Local Fallera.

Sabeu la dita aquella que diu que les olors són capaces de transportar-nos a records llunyans de la nostra infància? Doncs resulta que la dita no sols és certa sinó que a més, és ciència. L'olfacte és l'únic sentit humà connectat directament al nostre cervell, capaç d'activar tota classe de records i de fer-nos reviure una vegada i una altra distintes emocions. Emocions que poden ser fortes, dolces, agradables, o tal vegada emocions amargues, malenconioses i que fins i tot poden arribar a trencar-nos el cor.

Què no em cregueu? De seguida veureu que sí amb un clar exemple. Pareu atenció. Quina emoció vos provoca l'olor de pólvora? Què sentiu quan s'encén a qualsevol celebració una traca i el fum vos envolta? Exacte! Es diu SAUDADE! És un transport instantani, a través de la química, als records de la nostra infantesa i a una època molt concreta de l'any, les falles.

I tot comença botant foc a la metxa que farà explotar la pólvora de la mateixa manera que ens explota el cor i se'ns tanquen involuntàriament els ulls d'emoció en sentir la seua olor. Sentiments que brollen en recordar les nostres primeres vegades amb contacte amb ella.

L'aroma a pólvora, que comences a conèixer-lo de la mà del teu avi, que et recorda moments compartits amb família i amistats. Aquesta coneixença passa de pares a filles i fills i, fins i tot, a netes i nets.

Eufòria de tirar el nostre primer coet els dies previs a falles. Bombetes, petards, fonts de llum, rodetes de fum, bengales i traquetes que ens feien tenir els dits negres durant bona part del mes de març, la illusió de la primera despertada de març amb els arxiconeguts trons de bac o l'adrenalina de provar per fi els masclets fins a ensordir-nos les orelles! S'encongeix el pit amb l'arribada de la primera mascletada, eixa que fa tremolar el pis als nostres peus i que inhalant el seu fervor provoca que se'ns pose la pell de gallina.

Admiració amb l'espectacle de focs artificials amb què volem cap a un món màgic i imaginari on els ulls de totes i tots brillen amb força i que

acaba amb potents masclets que ens acosten eixa olor i amb ella novament la mateixa sensació hipnòtica.

Pesar de sentir l'última traca, la que botarà i envoltarà de foc a la falla fent-la desaparèixer i amb la que se'ns partirà el cor en veure volar les seues cendres per damunt de nosaltres. I amb elles de nou: SAUDADE!

L'adrenalina de provar per fi els masclets fins a ensordir-nos les orelles!

Hystera

Laura

BELLVER BOSCH

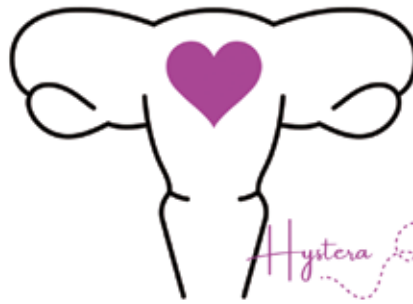

Dones, a votar! Amb aquesta frase recollia la premsa espanyola de fa noranta anys una fita històrica en el feminisme del nostre país. Per primera vegada, les dones majors de vint-i-tres anys, considerades majors d'edat, podien exercir el seu dret al vot.

Però el debat que va fer possible aquest dret va tindre lloc dos anys abans, el 1931. Aquesta lluita va estar encapçalada per l'advocada i diputada Clara Campoamor, una de les dues diputades que hi havia al Congrés en aquell moment.

Des del seu escó fou una ferma defensora de la igualtat entre dones i homes. Així, defensava el dret a rebre una mateixa educació i el dret al vot, demanava abolir la prostitució i reivindicava que les dones som capaces de prendre les regnes de la nostra vida i viure aquesta amb total llibertat.

Les dones som una espècie en lluita constant. Sempre s'ha intentat esborrar els nostres noms de la història, convertint-nos en ciutadania de segona. Malgrat açò, sempre hem protagonitzat lluites individuals i com a grup, buscant conquerir drets que es donen per intrínsecs al gènere masculí.

Amb l'assoliment d'aquest dret al vot, Clara Campoamor i tots aquells diputats que li donaren suport, regalaren a les dones el dret a la ciutadania. Van entendre que només podem viure en democràcia si tota la població té permesa la participació en un sufragi i no només la meitat corresponent al gènere masculí.

Aquest gran pas del feminisme a Espanya va ser el primer per deixar de considerar a les dones que brillaven per elles mateixes, una excentricitat.

Per fi, arribà el moment en què la nostra Carta Magna recollia que els ciutadans d'ambdós gèneres, majors de vint-i-tres anys, tindran els mateixos drets electorals.

Tanmateix, després de tanta lluita, arribava una altra època obscura per a les dones al nostre país. Així, durant el franquisme, el dret a vot no es va perdre, però no es convocaven eleccions generals. Sí que hi hagué referèndums i votacions a càrrecs municipals. Però només podia votar el cap de la família, representat per l'home.

I jo em pregunte, per què ens tenien tanta por? Llegint la premsa de l'època, sembla que la meitat masculina del país estava atemorida que l'histerisme es convertira en llei. Histerisme, paraula que prové de la que s'utilitzava a Grècia per a nomenar l'úter, *hystera*. La primera vegada que vaig sentir

aquesta paraula, va ser a les classes de Psiquiatria. Així, els clàssics la definien com una malaltia mental que patien les dones perquè eren susceptibles per la seua condició femenina. I aquesta malaltia s'atribuïa al fet que l'úter es desplaçava dintre de l'abdomen femení.

Tothom coneix que les dones no han estat considerades iguals als homes al llarg de la història. S'han escrit infinitat de textos que parlen que les dones no tenim capacitat de pensament, som submises i necessitem estar baix l'ala protectora d'un home. Aquelles dones que s'atrevien a trencar sostres i eixir d'aquesta definició eren considerades boges, histèriques.

Gràcies a l'evolució i sobretot, gràcies a la lluita de tantes dones, per fi, l'any 1952, l'Acadèmia Americana de Psiquiatria va desacreditar la histèria com a malaltia. A hores d'ara, aquest terme ha desaparegut dels diagnòstics mèdics, substituït per molts altres com epilèpsia, trastorn adaptatiu o dissociatiu.

Però, és una terminologia que encara roman al parlar popular.

Per les dones reprimides que patiren aquest diagnòstic al llarg de la història, per la primera diputada que es va plantar enmig del Congrés, envoltada per homes, i va basar el seu discurs en la igualtat; per les dones que encara, hui en dia estan oprimides, per la infància. El nostre deure és continuar la lluita.

Per fi, l'any 1952, l'Acadèmia Americana de Psiquiatria va desacreditar la histèria com a malaltia →

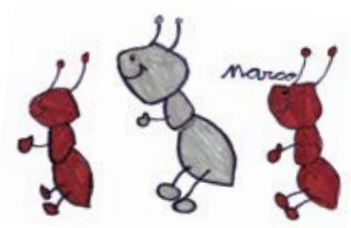

Llibret

infantil

TEXTOS

Tere Fons Meló
Montse Vila Vercher
Eva Bono Sifres
Núria Martínez Grau
Víctor Gascón Sánchez
Emma Peris Ferrando
Laia Burguet Palomo
Beatriz Palomares Sanchís
Arantxa Gimeno Sánchez
Jéssica Talens Magraner
Vero Peris Paula
Laura Bellver Bosch

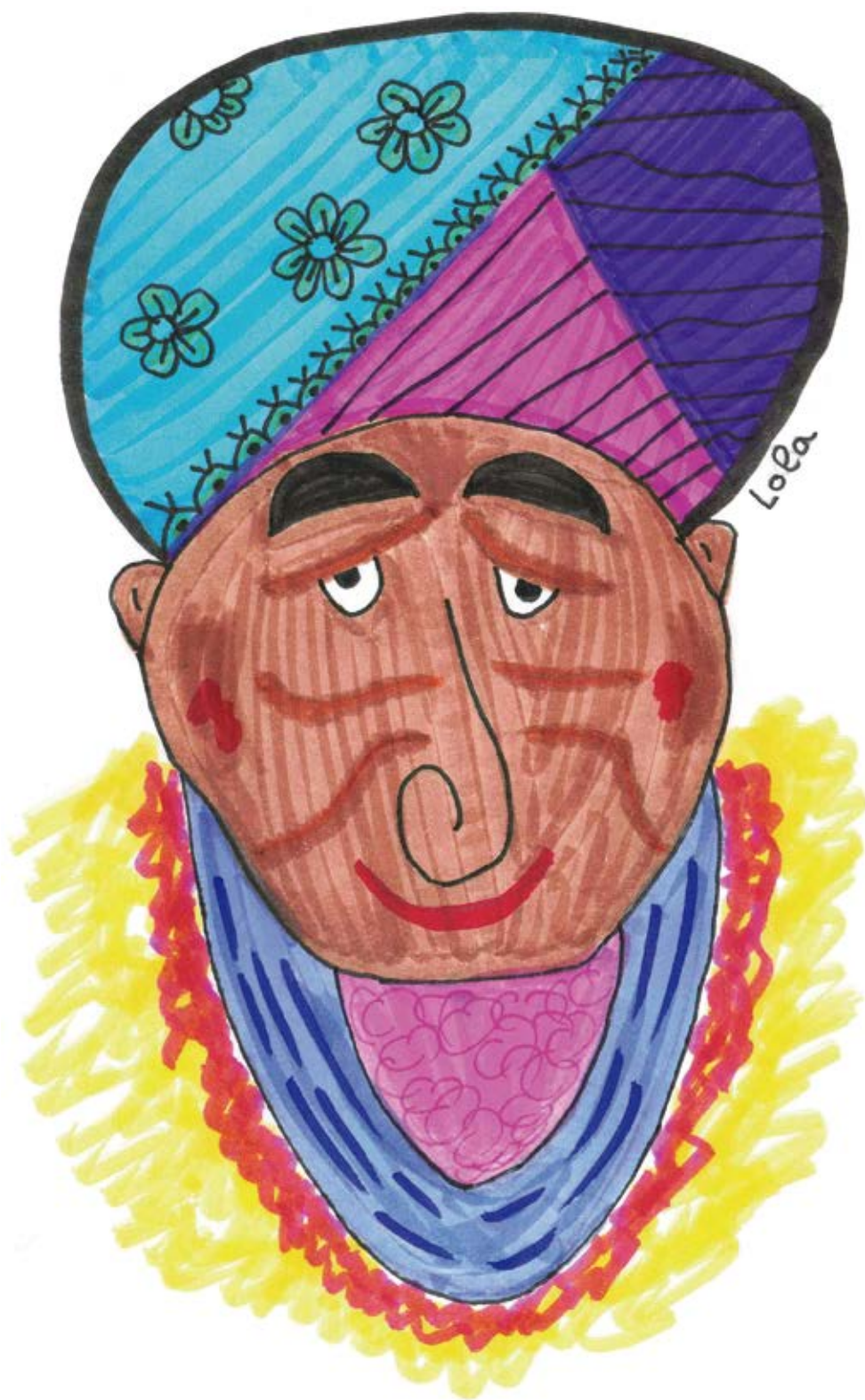
DIBUIXOS

Noa Vercher Benavent
Jaume Ortega Escrivà
Guillem Sala Alfonso
Valeria Escrihuela Gil
Leia Toro Cremades
Emma Vercher Benavent
Elsa Serrano Chofre
Neus Sala Alfonso
Ferran Gascón Bellver
Vega Sala Barasoain
Marco Cremades Blasco
Gala Puig Berenguer
Toni Franco Sanchís
Lola Gascón Bellver
Nela Cardona Burguet
Guillem Alberola Talens
Aleix Alberola Talens
Àngels Blasco Gascón
Mercé Blasco Gascón
Héctor Grau Pérez
Alejandra Cremades Blasco
Alba Ortega Escrivà
Bella Puig Berenguer

Àvia Salama

Arantxa Gimeno Sánchez

LA
MÁGICA
D'ÁFRICA

monedes així que va veure el túnel, però com no cabia per ell, va decidir anar de casa en casa per saber qui havia sigut el que li furtava les monedes. Quan va arribar a casa de l'home generós, va trobar allí el seu tresor.

L'home generós que estava igual de sorprès en veure que cada nit li apareixien monedes noves baix el seu llit, no sabia com justificar-se.

- Si jo no puc entrar per un túnel tan menut – va dir.
- Aleshores és que seràs un bruixot – va cridar l'home cruel.

La resta del poble, horroritzat amb la possibilitat de tindre un bruixot venjatiu, van decidir ficar-lo en una cabanya de fusta a manera de presó, mentre decidien que farien amb ell.

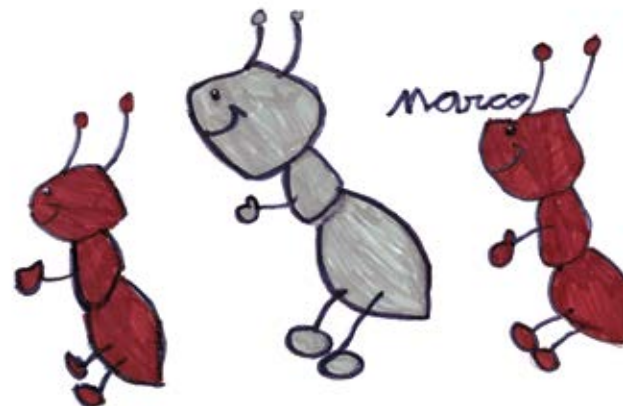
Però les formigues no podien deixar que el seu amic fora castigat injustament. Així que van tornar a buscar justícia pel seu compte: van portar les monedes d'or a la cabanya i després van rosegar la cabanya fins a desfer-la.

- Heu sigut vosaltres? - va dir l'home - Gràcies per traure'm d'ací.

Va agarrar les monedes i va escapar abans que tornaren a tancar-lo. Al cap i a la fi, no es creuien que unes formigues havien sigut les responsables de tot.

L'endemà els vilatans van descobrir la cabanya desfeta.

- Hauran sigut els deus que han castigat a eixe mal home-ementaven alguns.

- Se l'hauran emportat per a protegir-nos d'ell- deien altres.

I així les formigues van fer justícia per al seu benefactor, que va poder començar de nou en altre poble, amb els diners que li havien donat.

En aquest moment es va fer el silenci al saló de ma casa. L'àvia ens va preguntar que si sabíem per què ens havia contat aquest conte i què pensàvem d'ell. Els meus amics van parlar que havien de portar-se bé i ser generosos.

Jo estic convençut que l'àvia volia ensenyar-me el valor de la generositat, i que l'avarícia i l'egoisme al final tenen el seu càstig.

Tanmateix, crec que la història aprofitava per a explicar que la justícia, encara que hauria de ser sempre única, pot ser interpretada de diferents formes i al protagonista, les formigues, van considerar just tornar-li tot el que ell feia per elles, però la resta del seu poble trobava que hauria de pagar per bruixot i lladre. I que encara que de vegades no sabem com ni quan arriba la justícia, el final de la llegenda és favorable per a la persona que és bona.

I sense adonar-nos-en en aquell moment, vam anar a l'habitació. Vam traure les figuretes d'Amari i vam jugar amb elles. Al cap i a la fi, crec que no li importava tant que els passara alguna cosa a les figuretes. Després de la història de l'àvia, teníem ganes de ser bones persones i compartir els uns amb els altres. I és que l'àvia sempre sabia contar les coses en el moment ideal.

Les llàgrimes del guepard

CAPÍTOL 3

Com ja venia sent costum, un altre dissabte ens trobàvem a ca l'Amari. Esta vegada, l'àvia Salama no havia preparat berenar perquè ma mare ens havia fet un bon plat de bunyols de carabassa perquè tots els poguérem tastar.

Josep, el més llépol de la quadrilla, es va ennuegar per voler parlar amb la boca plena i els ulls se li ompliren de llàgrimes per l'esforç. Els altres començarem a riure en vore les carasses del nostre company i, quan l'àvia Salama es va adonar que només havia sigut un esglai, va dir: «Eixes llàgrimes em recorden una llegenda que encara no us he contat».

– Conta àvia Salama, conta! – vam dir tots a una veu.
– Segur que és ben interessant.

Vam seure a les cadires, a la catifa i al sofà. Ja estàvem disposats per escoltar...

«Conta una llegenda zulú que, els guepards, els millors caçadors entre els animals, eren molt respectats. Ningú es creuava pel seu camí ni els intentava caçar. Però un dia, un home que caminava per la sabana es va parar a descansar a l'ombra d'un baobab. Des d'allí veia com pastaven alguns animals i es va sorprendre en observar un grup de gaseles córrer com no ho havia vist mai. Resulta que un guepard les perseguia fins a aconseguir a la que s'havia quedat l'última. El caçador va seguir el rastre dels animals i, amb precaució, des de ben lluny, va vore com li l'oferia als seus tres cadellts.

– Quin gran caçador, el millor! – pensà l'home. – Si poguera fer que caçaren per a mi...

Així és com l'home va decidir capturar una de les cries i domesticar-la per a ensenyar-la a caçar.

En un moment que la mare del guepard va deixar sols als menuts per anar a per més menjar, l'home ho va aprofitar i agarrà als tres cadells, perquè no va saber decidir-se per un d'ells.

Quan la mare del guepard va tornar al cau i va comprovar que els seus fillets havien desaparegut, va udolar amb tanta força pel dolor que sentia que, fins i tot des del poble van poder escoltar el seu plany. La mare guepard va començar a plorar amb tanta intensitat, que les llàgrimes que li brollaven dels ulls eren negres, deixant un rastre obscur en caure-li.

Els hòmens del poblat, en sentir els crits, van anar al lloc on es trobava el guepard. Un dels més vells tenia l'habilitat de comunicar-se amb els animals i va poder entendre que plorava perquè li havien furat els seus cadells. Molt enfadats i valents van buscar al caçador fins que el van trobar. Allí mateix li van explicar que cap humà fins aleshores havia trencat la llei que obligava a respectar els animals. Només estava permès caçar per necessitat. Van recuperar les tres criatures i desterraren al caçador per a tota la vida.

La mare dels guepards es va posar molt contenta en vore als seus fills, però les llàgrimes li havien deixat una taca negra baix dels ulls com a record de la necessitat de respectar les lleis de la natura.»

— Mare meua! — va esclatar Josep. — Mai més correré darrere dels gats del carrer, que són ben pareguts al guepard i no vull fer-los plorar.

— Je, je, je...! Quina gràcia, Josep. A vore si també t'hem de desterrar de La Vall!

— Va xiquets, està fent-se tard i de segur que encara no teniu tots els deures fets i algun examen per repassar.

— Fins a la setmana que ve, àvia Salama. Pensa quina altra història ens pots contar.

— Amari, ja ens vorem demà.

Les màscares africanes eren ponts amb el món dels Déus i els esperits. Quan una persona de la tribu se la col·locava, entrava en un tràngol profund, deixava de ser ell mateix dintre del seu cos per a convertir-se en un nexa amb el món dels esperits, amb la música dels tambors, el cant i l'oració.

El portador de la màscara, mentre durava els ritus, podia comunicar-se amb els esperits en nom de la comunitat i demanar la intervenció de les forces del bé i del mal, de manera que guiava a la tribu a través de la collita, la guerra i la fertilitat. Les màscares acompanyaven els moments vitals, de manera que els esperits dels anteriors membres de la tribu es trobaven presents també en els naixements i defuncions, en la benedició de la caça, en el càstig dels culpables i el pas dels xiquets a la vida adulta.»

L'àvia Salama acabà de parlar. Ara veig la màscara amb altres ulls, em recorda a un llibre molt antic amb milers d'històries que contar. Les preguntes se m'acumulen a la ment, però sona el timbre, l'àvia somriu i ens comunica que els nostres pares han vingut a recollir-nos, s'ha fet de nit i és hora de tornar a casa.

En escoltar això, l'Eusebi demanà el torn de la paraula, i explicà als seus amics que justament el seu pare li havia regalat a sa mare un colgant que semblava un baobab i on a les branques estaven inscrits els noms de tota la seua família, tant els que la formaven ara com els que estaven ja al cel...

Els baobabs són originaris de l'Àfrica però formen ja part de moltes cultures, simbolitzant el cicle de la vida per la seua longevitat.... T'atreveixes a dibuixar-ne un?

L'home que mai va mentir

CAPÍTOL 6

Aquella setmana no havia sigut la millor de totes. La colla d'amics i amigues estava disgustada amb Pere, ja que havia dit una mentida i havia enfrontat a una part de la colla amb l'altra.

Però, malgrat els entrebancs de la setmana, el dissabte no vam faltar a la cita amb l'àvia Salama.

L'àvia que, a poc a poc, ens anava coneixent a tots i totes com si fos la nostra mare, es va adonar que alguna cosa havia passat i la situació estava molt tirant.

I com aquell que no vol la cosa amb unes preguntes innocents es va assabentar de tot el que havia ocorregut i comença la seua història així:

"Això era i no era un home molt savi que li deien Momad. Aquest home era diferent de la resta, ja que mai havia dit una mentida.

Semblava estrany, veritat? - va dir l'àvia.

Totes les persones de la terra sabien d'ell i era admirat per tots i totes.

Un dia, un rei llunyà del regne africà es va assabentar de l'existència de Momad i ordenà als seus súbdits que el portaren al Palau.

Una vegada el jove Momad va arribar al Palau, va entrar a la gran sala i es presentà davant el rei. Aleshores, el rei i li va preguntar:

- Momad, és veritat que mai has dit cap mentida?
- Sí, és cert, mai he dit cap mentida, respongué Momad pausadament.
- No m'ho puc creure! I... mai diràs una mentida? Li va preguntar el rei sorprés.
- Sí,estic segur que mai diré una mentida si de mi depén. Va respondre Momad.
- Doncs bé, però ves amb compte, la mentida és llesta i arriba a la llengua automàticament - va dir el rei.

Els dies passaven i el rei, que no creia el que el jove li havia dit, decidí tornar a cridar a Momad perquè anara a palau i posar-lo a prova.

Momad va arribar a palau quan el rei estava a punt d'eixir a caçar. Així que, abans de muntar al seu cavall, va mirar a Momad i li va ordenar:

— Ves al meu palau d'estiu i digues a la reina que hui estaré amb ella per a esmorzar després de caçar. Dis-li que prepare un bon esmorzar, vull que esmorzes amb nosaltres també.

Momad va acceptar i va marxar cap al palau d'estiu del rei per a donar-li el missatge a la reina.

Una vegada que Momad va eixir en direcció cap al palau, el rei va dir als seus súbdits que l'acompanyaven, que havia pensat que no anirien a caçar ni tampoc a menjar al Palau d'estiu, així Momad li diria a la reina la seua primera mentida.

— Demà riurem molt d'ell quan s'adone que no va dir la veritat. Va dir el rei entre rialles i fent burleta.

Però, el savi Momad, que era molt més astut del que el rei suposava, va anar al palau i li va dir a la reina:

— Tal vegada hauries de preparar una gran festa per a l'esmorzar de hui després de la caça, o tal vegada no deuries. Tal vegada el rei vindrà al migdia, o tal vegada no ho farà.
— Dis-me, vindrà o no? —va preguntar la reina contrariada.
— No sé si el rei va posar el seu peu dret en l'altre estrep quan me'n vaig anar o va baixar al sòl el seu peu esquerre i va descavalcar. Va contestar satisfet Momad.

L'endemà tota la cort reial esperava al rei i quan va entrar al saló on estava la reina, li va dir orgullós d'haver sigut l'home que aconseguira fer mentir al savi Momad:

— La meua reina, el savi Momad, eixe home que mai menteix, et va mentir ahir, veritat?

Però la reina li va dir, paraula per paraula, el que Momad li havia dit. En eixe moment, el rei es va adonar que era cert, aquell home tan savi i conegut en tots els racons mai mentia. Perquè Momad només deia el que veia amb els seus propis ulls."

Veieu que llest era el savi Momad? Va preguntar l'àvia a la colla d'amics.

D'ara endavant vosaltres heu de fer el mateix que el savi, així, segur que no torneu a tindre cap discussió.

I és que l'àvia Salama per a cada situació que sorgia tenia una lliçó a ensenyar.

– Vull fer un tracte amb tu, Bamako. Sé que estimes la teua família i a tots els membres de l'aldea, i que faries qualsevol cosa per protegir-los i ajudar-los.

– Així és, què he de fer?

– El meu estimat fill, Djambé està malaltós i viu sol a una gruta. Per dintre d'aquesta passa el riu. Si vas allí i et llances al riu, ell t'agafarà en braços i et portarà al més alt del cel a viure amb les estrelles.

– I podré visitar la meua família?

– Cada nit, mentre Djambé no estiga malalt, podràs visitar-los o fer-los una clucada d'ull.

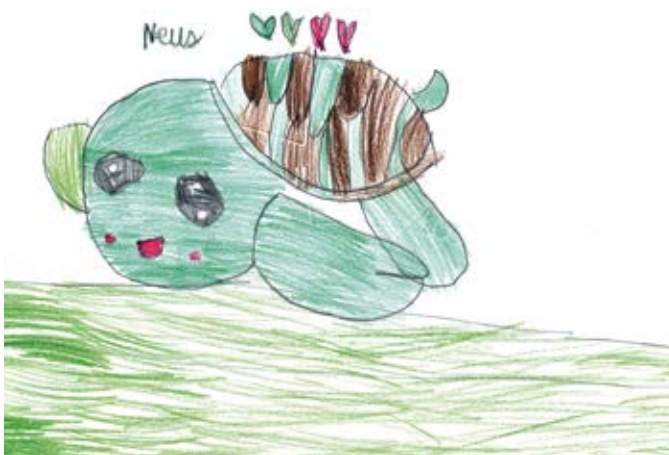
I així fou, com la jove Bamako, va marxar sense acomiadar-se per a llençar-se al riu i ser guiada fins a més amunt de les estrelles...”

– Àvia Salama, i per això no hi ha lluna cada nit? -Va preguntar Josep.

– Sí, i així, el poblat li enviem besades les nits de lluna plena, quan Bamako es pot veure completament, per donar-li les gràcies per protegir-nos cada nit...

– Ja sé el que els demanaré als Reis d'Orient el pròxim Nadal! Un telescopi per veure a Bamako cada nit! - Va escridassar Josep, mentre tots i totes esclataven en rialles en adonar-se de les ocurrències del seu amic.

El suricata va obeir a l'elefant i va parlar amb la pluja. Ella, en veure que tots els animals estaven assedegats, va deixar caure unes gotes d'aigua a la selva. Es va formar un petit toll d'aigua i molts animals van acudir allí. El lleó, la girafa, les tortugues, els micos... es van acostar a beure i de sobte, l'elefant va cridar:

– Aquest toll és meu i no el compartisc amb ningú. suricata! Tu seràs l'encarregat de vigilar que els animals no toquen l'aigua mentre jo no estic.

No obstant això, els animals tenien molta set i estaven enfadats perquè no tenien aigua. Aleshores el lleó, que era un animal molt fort i valent, es va rebel·liar. Va mirar desafiador al suricata i el va espantar.

– Animals, ja podem beure tranquils, no hi ha ningú vigilant l'aigua – va dir el lleó amb alegria.

En eixe moment tots començaren a beure del toll prohibit. En arribar l'elefant es va trobar el toll buit i al mico buscant alguna gota d'aigua a la terra. Però, en lloc d'enfadar-se, l'elefant va parar a pensar i se'n va adonar.

– Realment necessitaven l'aigua, si no fora així, no s'haurien atrevit a beure del meu toll. – va pensar l'elefant.

Seguidament demanà perdó a tots els animals i va admetre que el que havia fet estava malament. La pluja, en comprovar que l'elefant se'n penedia de les seues accions, tornà a enviar aigua a la selva molt sovint per fer créixer els arbres, les flors i l'herba. Des d'aquell dia, l'elefant va aprendre a compartir i a cuidar tot el que no li pertany.”

Entrada la nit, s'organitzaren en cercle, agafats de les mans al voltant de casa de Lindiwe. Quan va començar a eixir el sol començaren a parlar fent preguntes i respostes al mateix temps que feien voltes a la casa al ritme marcat pels instruments de percussió com el djembé i la darbuka.

- És de dia?-preguntaven.
- Sí, ja és hora-responien.
- Comença la jornada?
- Lindiwe deixa d'estar allunada!

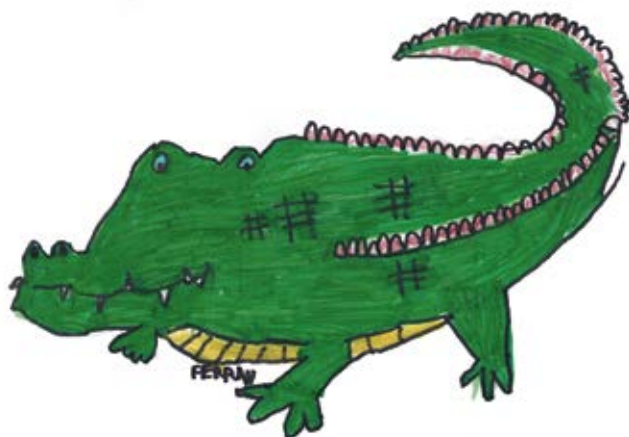
La Lindiwe es va alçar d'un bot, el ritme la feia ballar per casa i canviar-se ràpidament. En obrir la porta va veure com els seus companys i companyes desfeien el rogle al voltant de la casa i començaven a caminar cap al camp de cotó. Ella, amb alegria els va seguir. Va ser la primera vegada que va arribar puntual. Els companys i companyes de Lindiwe havien entès que, tot i que sempre posava excuses, havien d'ajudar-la a concentrar-se i organitzar-se. Al mateix temps Lindiwe va entendre que, tot i que fora un poc despistada, no podia fallar al seu equip cada matí i menys encara dir mentides per no reconèixer que s'havia despistat.

I així, va nàixer el ball de l'ingoma, característic d'aquesta tribu i que encara avui en dia es balla en cerimònies especials per recordar la companyonia i l'honestat.

Ho sent molt, m'he despistat a casa, i per això he fet tard- vaig dir de seguida.

Els meus companys començaren a riure fort i fer palmes. Jo, encara avergonyit, vaig començar a riure i a fer palmes amb ells. El ritme de les rialles també va contagiar l'àvia Salama qui, després d'uns minuts, ens va explicar que és així com els ritmes africans ajuden a unir a la gent i a empatitzar els uns amb els altres. Ritmes i danses que ajuden a expressar la necessitat de pluja, el dolor per la pèrdua d'alguna persona estimada o l'alegria per la unió de dues persones que s'estimen. De fet, alguns diuen que Àfrica és el ritme del món.

I amb aquest ritme ens vàrem acomiadar de l'àvia Salama i Amari i ens enfilàrem cap a casa esperant amb ganes que arribara de nou el cap de setmana per tornar a ajuntar-nos i escoltar més emocionants llegendes africanes.

riu deixaren d'admirar-la. Cada dia era més i més fosca i dura, tal com ho és ara i els cocodrils, avergonyits per les burlas de la resta d'animals, deixaren de mostrar el seu cos.

I encara hui continuen així, amagats, mostrant només els seus ulls i sense deixar veure la resta, ni tan sols a la nit".

Immersionats en aquella història no ens hem adonat que la nit ha anat omplint els carrers i la llum groguenca dels fanals ja es deixa veure a través de les finestres. Ha arribat l'hora de tornar a casa, malgrat que nosaltres estem desitjant que siga cap de setmana de nou.

La rata de muntanya va anar a la seva casa pensant pel camí que ella també volia fer una sopa tan espectacular com la del ratpenat.

— Tinc la recepta de la millor sopa del món, posa aigua a bullir, li va dir al seu marit.

Quan l'aigua va començar a bombollejar va saltar a l'olla i en uns segons, va morir.

Quan el seu marit va mirar dins de l'olla i va veure a la seua esposa bullint, va entrar en còlera ja que va imaginar el que havia pogut passar. Va decidir anar davant el rei per a protestar de la maldat del ratpenat i la seua terrible gelosia, a causa dels quals, la seua esposa havia mort.

El rei, que no donava crèdit al terrible acte del ratpenat, va donar ordres perquè fos fet presoner.

Tots els animals del regne van sortir a la recerca del malvat ratpenat, però com no sols era malvat, sinó astut, aquest havia anat volant cap a la muntanya i s'havia amagat.

Durant tot el dia, la gent tractava d'atrapar-lo i, a la nit, descansaven. Així va ser com el ratpenat va haver de canviar els seus hàbits, i només va sortir a alimentar-se quan estava fosc, mentre que dormia de dia.

I, des de llavors, mai més s'ha vist a un ratpenat pel dia. El ratpenat malvat i tots els que van nàixer després que ell, ixen a la nit per a no ser vistos per la resta d'animals."

El tambor de la lluna

CAPÍTOL 12

Una vesprada calorosa d'estiu, Amari i els seus amics es trobaven al carrer jugant, quan de sobte, van començar a sentir uns sorolls festers que anaven apropant-se cada vegada més. Sorpresos i curiosos, varen decidir apropar-se per a veure de què es tractava, descobrint una vintena de persones tocant tambors, timbals, panderetes i caixes amb ritmes que sense voler et posaven a ballar.

Tant els va impactar que en arribar a casa d'Amari els van faltar cames per anar a contar-li-ho a l'àvia Salama, que com que ja era costum, els esperava al pati amb el sopar ja preparat.

— Àvia! No pots imaginar el que hem vist aquesta vesprada! Ens hem trobat tot un grup de persones amb tambors i altres instruments, fent sorolls i ritmes pels carrers del poble, ens ha encantat! - Va esclatar Amari només veure-la.

— Vaja! Recorde quan estàvem a l'Àfrica, que també teníem grups similars que tocaven i cantaven cançons dedicades a la lluna.

— Cançons per a la lluna? Per què? - Va preguntar altre dels xiquets.

L'àvia es va acomodar per començar a contar-los una de les seues històries.

"Segons contaven els savis del nostre llogaret, fa molts, però que molts anys, els micos africans es passaven les nits admirant la lluna. Tanta era l'admiració que li tenien, que una nit aquest grup d'animals va decidir visitar-la. Per fer-ho van haver d'idear un bon pla, que consistia a fer una torre de micos posant els més forts a baix i els més prims i àgils per damunt, grimpant fins a arribar el més alt possible. Així doncs, centenars de micos es van enfil·lar els uns sobre els altres fins que l'últim d'ells va aconseguir d'un bot penjar-se amb la cua a la banya de la lluna creixent.

Aquella acció tan valenta junt amb el balanceig d'un costat a l'altre, va fer riure la lluna, que agraïda per aquell gest i la valentia que havia tingut el mico, va decidir fer-li un regal.

— Vull regalar-te aquest instrument, si el colpeges faràs un so molt curiós...

El mico va començar a colpejar la pell del tambor i es va quedar sorprès del so. Molt agraït, es va acomiadar de la lluna, qui per a ajudar-lo a baixar, va despenjar una corda llarguíssima, mentre li feia prometre que no tocaria el tambor fins a arribar a la Terra, o tallaria la corda. I així ho va fer, però just un poc abans d'arribar, va veure als seus companys i no va poder aguantar les ganes de tocar el tambor perquè tots l'admiraren, però la lluna, en sentir-ho, va tallar la corda i el mico va començar a caure amb tanta rapidesa, que la resta eixiren d'allí corrent.

Quin colp es va pegar! Del soroll, una xiqueta es va acostar trobant-se al pobre animal malferit al costat del tambor. Aquesta, es va emportar tots dos al seu llogaret on van curar al mico i van poder admirar aquell instrument que emetia uns bells sons.

Així doncs, els va agradar tant aquell objecte, que els aldeans ràpidament van aprendre a construir-los i al poc, tot el continent africà es va omplir de tambors que cada nit sonaven per donar-li les gràcies a la lluna per haver-los fet arribar aquell volgut instrument."

Héctor

La dansa de la PIUJA

CAPÍTOL 13

L mesos van passant i ja som a la tardor. Nosaltres continuem reunint-nos cada setmana a casa de l'Amari. Un dissabte més, ens retrobem tota la quadrilla. Avui és una cita especial.

L'àvia Salama es trobava preocupada, tot era aguar per la persiana de la porta del carrer. Com era possible que aquella xiqueta d'ulls verds grisosos encara no haguera acudit? Era la millor amiga del seu Amari, sempre anaven els dos junts a tots els llocs i era una de les que parava més atenció a cada història.

Per fi, va arribar. Venia amb la tristesa als ulls i arrossegava fred al voltant d'ella, malgrat la calor que encara impregnava l'ambient, tot i que ja estàvem al mes de novembre.

En preguntar-li no va dubtar a contar, amb les llàgrimes apuntant als ulls, que el seu pare estava molt angoixat per la sequera que patíem des de feia mesos. Temia perdre tota la collita de l'any. Els camps necessitaven ja l'aigua, però les prediccions de l'oratge només marcaven sol i temperatures massa elevades.

En aquest moment, l'àvia Salama va començar a murmurar unes paraules rítmiques i melòdiques. Mentrestant, rebolicava els calaixos de casa fins que va trobar un pal llarg, decorat amb un fum de figures de tots els colors possibles.

Mame yalla.

Mayniou ndokh.

Souniou doundé.

Fayla ndokh.

Déus, Mare Natura.

Porteu-nos aigua.

Si sobrevivim,
us tornarem aigua.

Aquest pal és un dels instruments més dolços i coneguts d'Àfrica. Tanqueu els ulls i escolteu...

De sobte, semblava que estiguera plovent dintre de casa! Tota la colla ens miràrem amb la boca oberta. I l'àvia Salama començà a contar-nos quin era aquell instrument tan peculiar.

Mireu xiquetes i xiquets! Mira Amari, perquè aquest és un pal de pluja i pertany a la nostra família des de fa molts anys. Serveix per a imitar els sorolls de la natura i comunicar-nos amb ella. Dintre està farcit de llavors, palets de bambú...

A la nostra tribu el féiem sonar sobretot, al mes d'agost, que és el mes més càlid i sec de tots. I ho féiem de la millor manera que sabem al continent africà; acompanyant aquest soroll amb la dansa. I és que, la dansa és una necessitat de l'ànima, amb ella, podem viatjar allà on ens proposem! Així, des de ben menudes i menuts, quan encara viatgem a l'esquena de les nostres mares, aprenem els ritmes i les nostres cames i braços no paren de dansar.

La dansa de la pluja és una de les més cerimonials que recorde. Amb ella volíem atraure la pluja i beneir les collites. I és que amb els nostres balls, els cops a terra i el so del pal de pluja emetíem vibracions que arribaven fins als núvols!

Tot començava amb el soroll dels tambors, com si foren els trons que anuncien la tempesta. A més, lluïem uns vestits negres que simbolitzaven els núvols carregats

d'aigua. Quins moments recorde, tota la comunitat reunida en cercle, dansant al voltant del foc. Ho féiem fins que començaven a sortir els primers rajos de sol i no fallava, amb ells, véiem els primers núvols i amb les primeres gotes de pluja, venien les abraçades.

Xiquetes, xiquets, cal pensar per què fa tants mesos que no plou, cal que cuidem la nostra natura perquè ens torne tot allò que necessitem.

Ara, fem un cercle, i repetiu amb mi...

Mame yalla.

Mayniou ndokh.

Souniou doundé.

Fayla ndokh.

I així, al so del pal de pluja i amb unes passes de ball tímides, però convincents, aquelles xiquetes i xiquets descobriren que la natura i la humanitat estan interconnectades.

ΕΡΪΕΘ

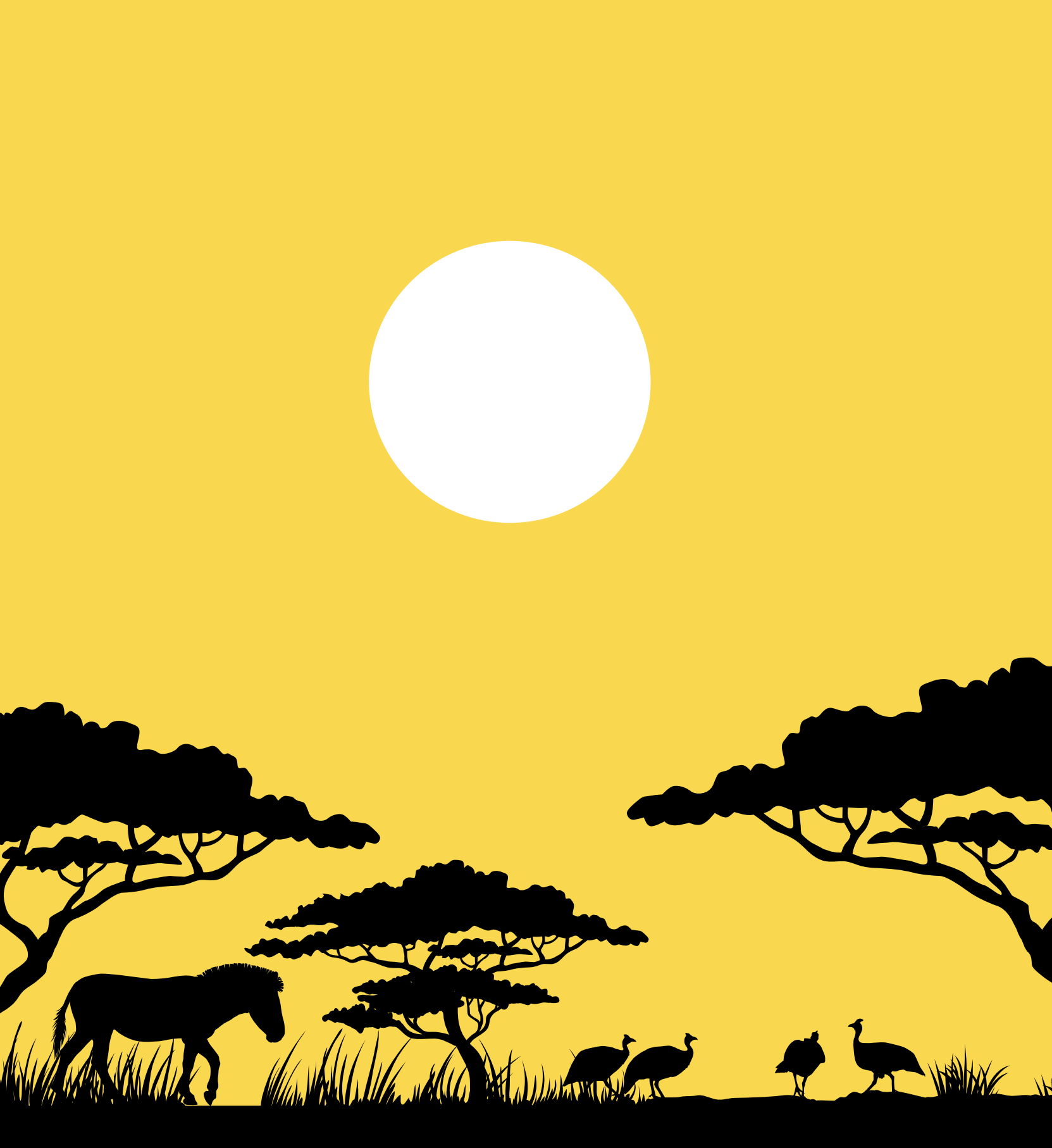
Ara que heu arribat al final d'aquest llibre, de segur que coneixeu un fum de coses d'Àfrica. També tinc la seguretat que us agradaria formar part de la nostra colla i conèixer a Amari, veritat que sí?

Així que passaren les setmanes i els mesos, nosaltres ens férem grans i cada vegada esperàvem amb més ànsia els caps de setmana plens d'històries i llegendes de l'àvia Salama. El continent africà ens va atrapar i començarem a pensar què podríem fer per aportar el nostre granet d'arena i així, que mai s'esborrara la màgia d'Àfrica.

Aleshores decidírem fer un pacte entre nosaltres. El nostre futur es relacionaria amb Àfrica. Uns esdevindríem mestres, altres arqueòlogues, científiques, ballarins, constructores, enginyeres... I el nostre destí comú seria conscienciar a les persones de la importància que té la natura per a la humanitat, de com ens necessitem unes persones a altres arreu de tot el món i com és d'imprescindible conèixer la cultura de tots els continents.

A les nostres mans està tindre cura del nostre planeta i de tots els seus tresors! I ara, ací som, ens hem retrobat a casa de l'àvia Salama.

Hem vingut a acomiadar-nos. Per fi, dotze anys després del nostre pacte, viatgem cap a Àfrica! Vens amb nosaltres?

passatemps
infantils

Activitat 01

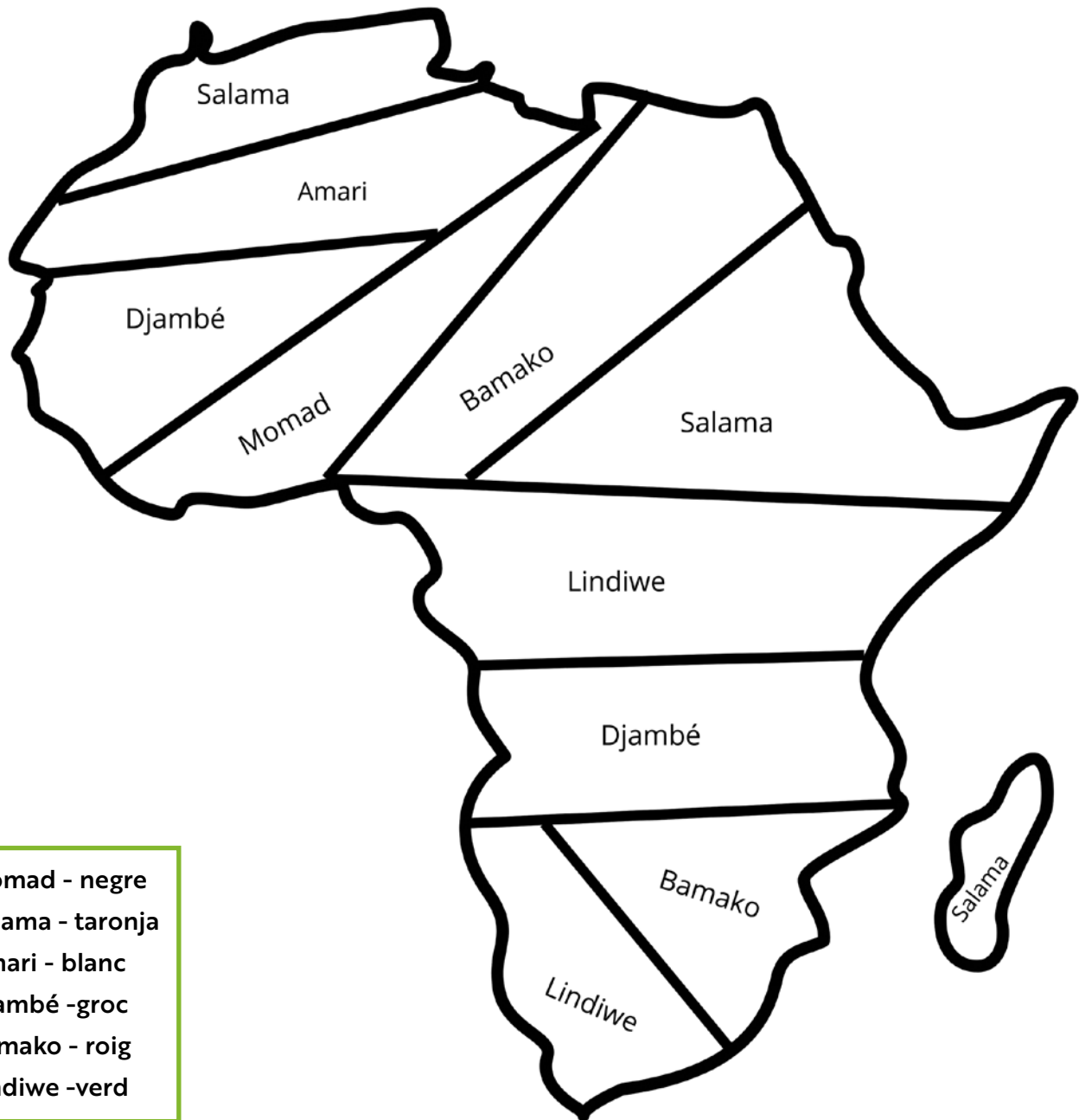
Llegeix atentament les pistes, endevina quin animal és i busca'l al LINX.

- Visc a grans rius i el meu preferit és el Nil. El meu nom és "Coco" i el meu cognom "Dril".
- És famós per la memòria, de pell dura i olfacte fi: i té el nas més llarg que al món s'haja vist.
- Són molt treballadores i fortes de debò, i es passen moltes hores omplint el seu rebost.
- Penjat cap avall m'adorm sense piular; quan el sol es pon, m'alce i vaig una estona a volar.
- Un mamífer molt ràpid, amb moltes taques negres i les dents molt afilades.
- Urpa potent, bon rugit i una llarga cabellera; sempre han dit que soc el senyor de la selva.
- És un animal que viu a l'Àfrica, té un coll molt llarg i té taques per tot el seu cos.

ACTIVITAT 02

Amb els noms propis africans de les llegendes, has de decorar aquest mapa d'Àfrica. Pinta cada nom del seu color corresponent.

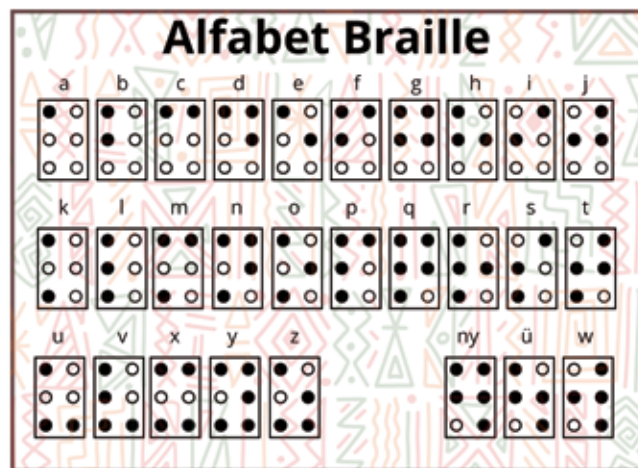
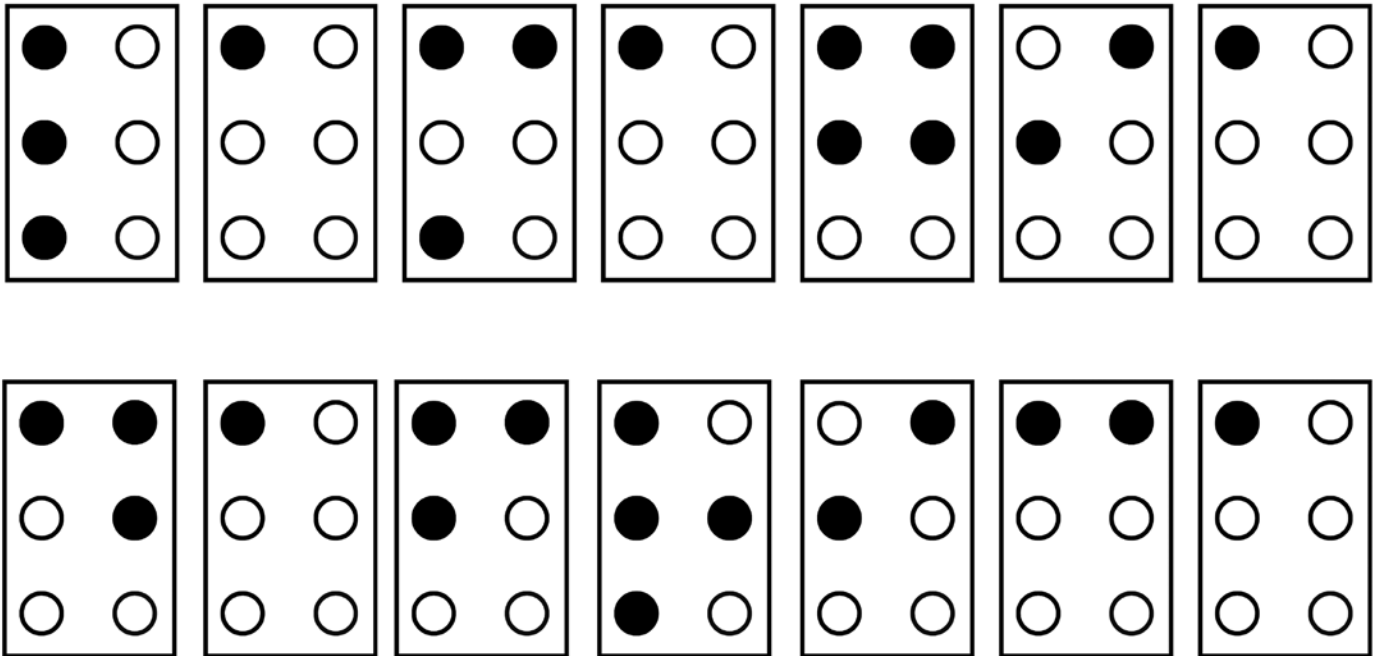
Activitat 03

Ordena les paraules desordenades de cada tambor i trobaràs alguns valors de les llegendes de l'àvia Salama.

Activitat 04

T'atreveixes a desxifrar aquest missatge que està en Braille?

Activitat 05

Ací tens les instruccions per fer un pal de pluja, una manualitat fàcil i divertida.

MATERIAL

- Tub de roll de cuina
- Arròs
- Llenties
- Cinta adhesiva
- Pegament
- Retoladors

CONSTRUCCIÓ

- 1 Tapar un costat del tub amb un foli i cinta adhesiva.
- 2 Posar arròs i llenties dins el tub.
- 3 Tapar l'altre costat del tub amb un paper i cinta adhesiva.
- 4 Decorar el tub amb dibuixos de colors.

El nostre pal de pluja ja està llest per a sonar!

Activitat 06

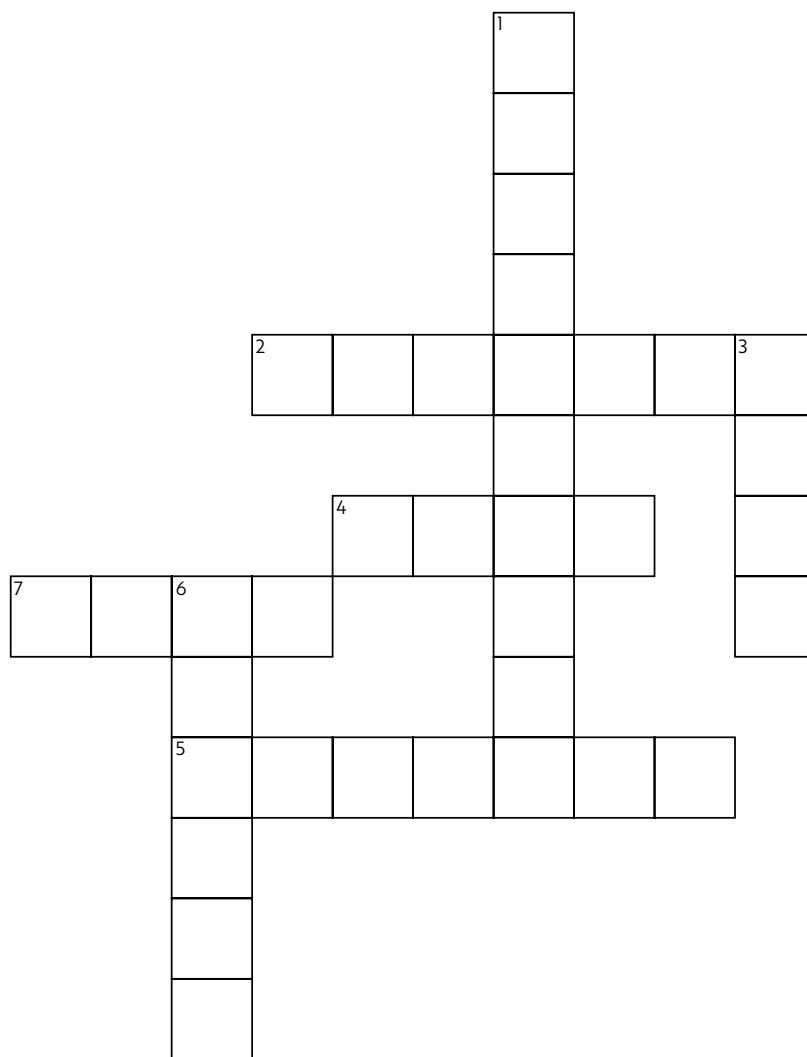
Joc de parelles

Retalla i comença a jugar. El joc consisteix en col·locar les cartes cap avall, i anar-les destapant de dues en dues fins a trobar les parelles d'imatges que coincideixen entre sí.

Activitat 07

Completa l'encreuat, llegint les pistes, on trobaràs objectes que apareixen a les llegendes.

1. Objecte que serveix per imitar sons de la natura.
2. Instrument que sona cada nit per donar-li gràcies a la lluna.
3. Tresor que guardava l'home tirà baix del seu llit.
4. Objecte tallat amb la fusta de l'arbre més venerat de la tribu de l'àvia Salama.
5. S'utilitza per fer roba i ho recollectava Lindiwe.
6. Menjar que cuinava el ratpenat.
7. Objecte de cuina per fer bullir l'aigua.

Activitat 08

Busca a la sopa de lletres diferents instruments africans: adungu, bendir, càrcabes, djembé, kissar, mvet, sistre, xequeré.

càrcabes

bendir

adungu

kissar

B	A	D	U	N	G	U	E	I
G	E	O	C	Z	V	M	X	S
S	G	N	L	W	T	W	E	D
I	I	K	D	T	L	B	Q	J
D	Z	S	E	I	A	M	U	E
L	B	V	T	C	R	I	E	M
O	M	I	R	R	C	B	R	B
H	E	À	I	G	E	H	É	É
A	C	K	I	S	S	A	R	F

djembé

mvét

sistre

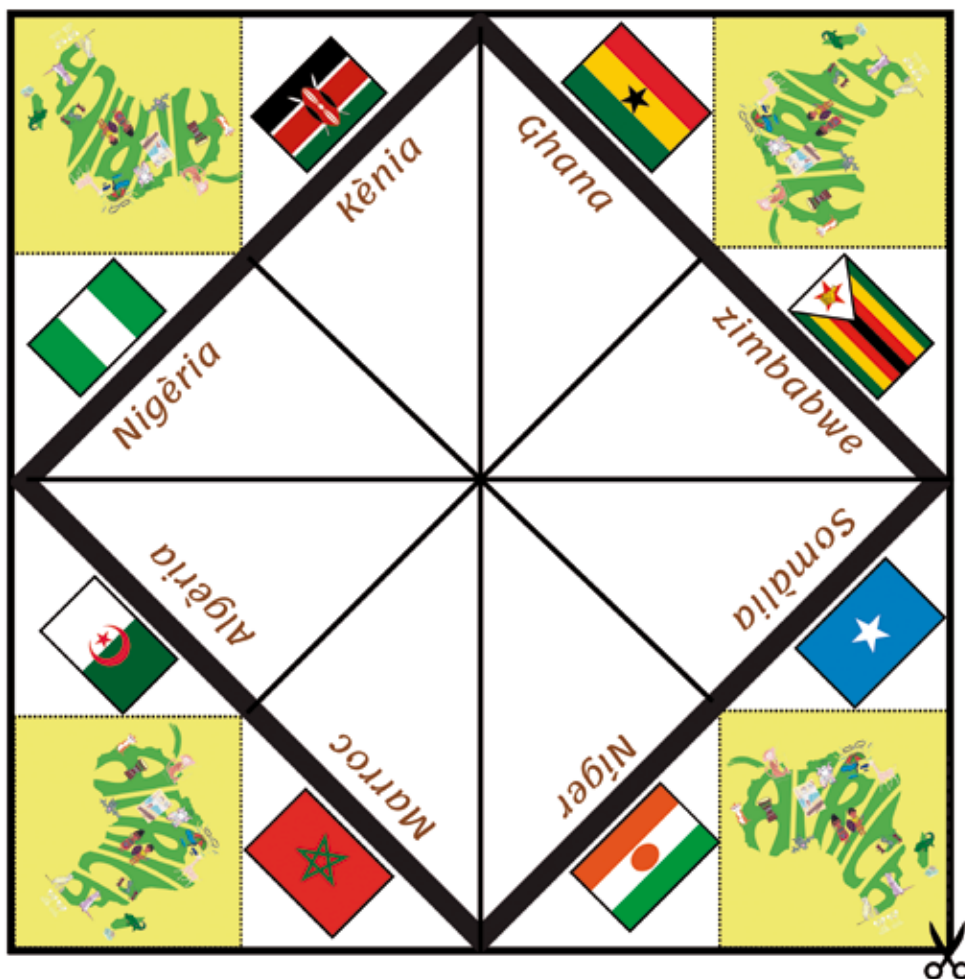

xequeré

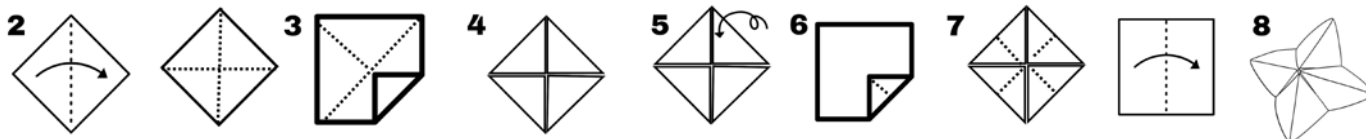
Activitat 09

Fes la manualitat i juga amb les banderes de diferents països d'Àfrica.

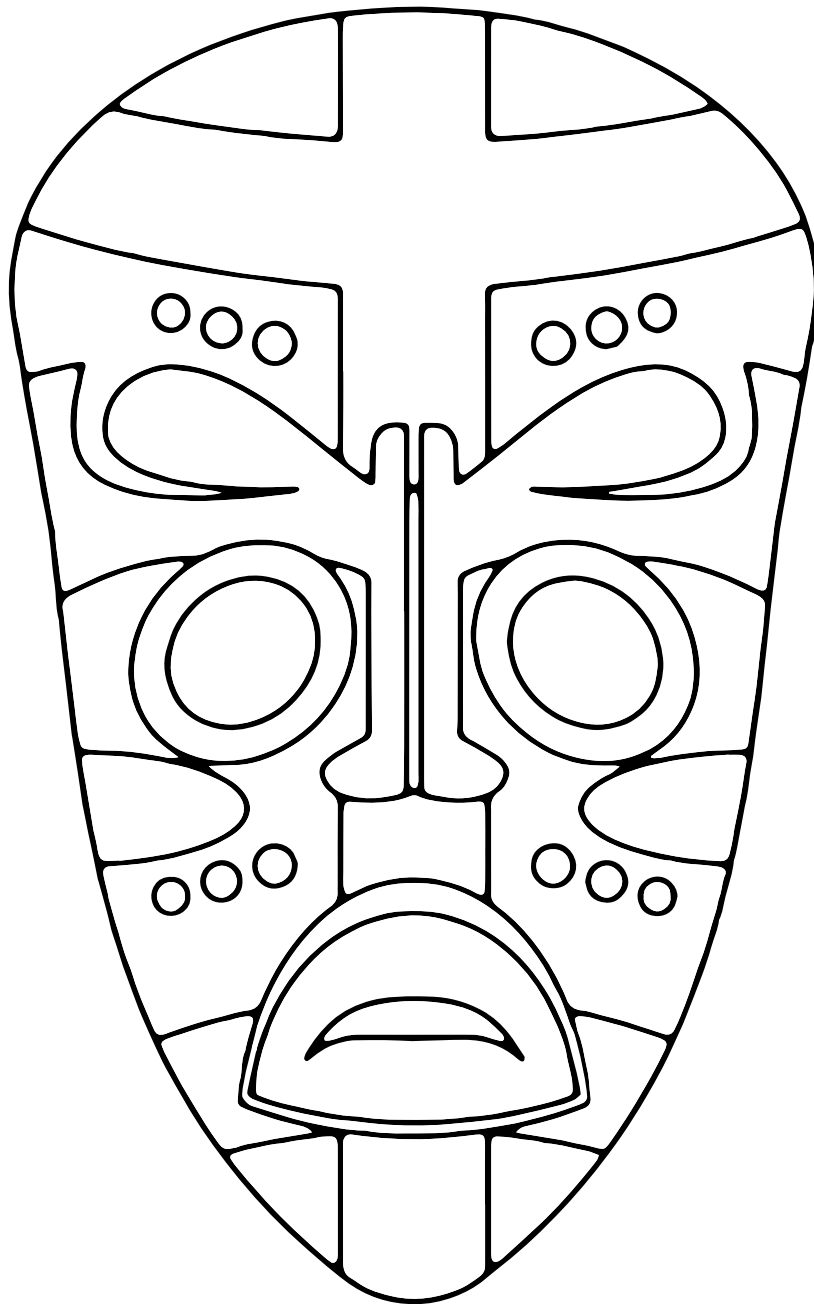
MUNTATGE "COMECOCOS"

1. Retalla el quadrat. Comença per on estan les tisores.
2. Doblega per les diagonals, primer per una i després per l'altra.
3. Doblega una de les cantonades per portar-la al centre.
4. Fes el mateix amb les altres tres cantonades.
5. Porta una de les cantonades al centre.
6. Repeteix amb les altres 3 que queden.
7. Doblega per la mitat per marcar-lo i poder manipular-lo millor.
8. Ara, posa els dits per els forats i ja pots començar a jugar.

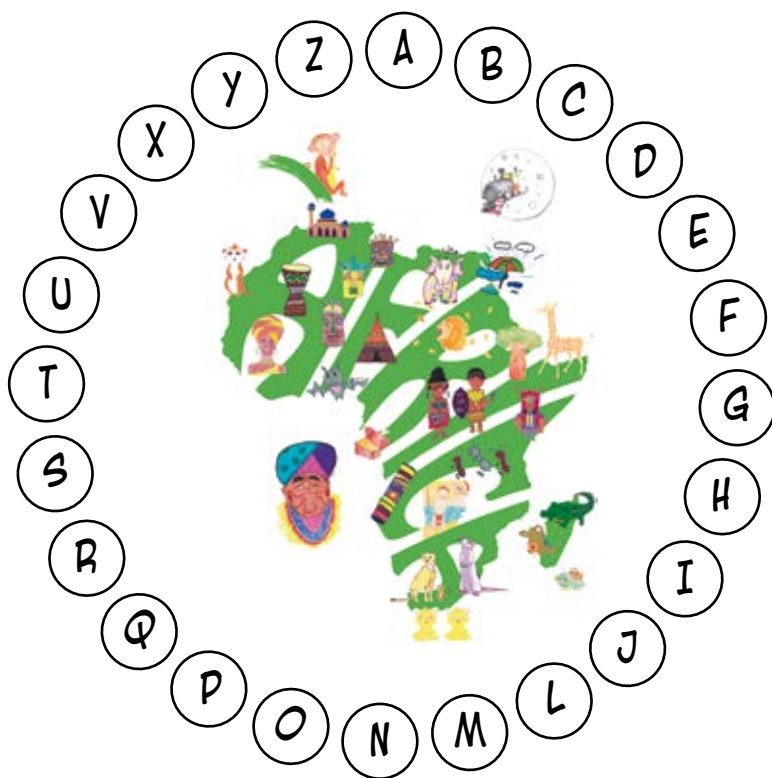
Activitat 10

Utilitza la teua imaginació i pinta la màscara africana. Retalla-la, porta-la al casal i participa al concurs. Hi ha molts premis. Anima't!

Activitat 11

PASSAPAROLA: LA MÀGIA D'ÀFRICA

A _____
B _____
C _____
D _____
E _____
F _____
G _____
H _____
I _____
J _____
L _____
M _____
N _____
O _____
P _____
Q _____
R _____
S _____
T _____
U _____
V _____
X _____
Y _____
Z _____

- A** Nom del protagonista.
B Arbre amb fortes branques i flors d'un color molt intens
C Animals que s'amaguen al riu, mostrant només els seus ulls.
D Ball per atraure la pluja i beneir les collites.
E Animal gran i fort que va desafiar a la pluja.
F Animal que transporta les monedes.
G El millor caçador entre els animals.
H Persona que no sabia mentir.
I Ball característic de la tribu zulú.
J Amic de la quadrilla d'Amari que vol un telescopi.
L Jove de la tribu zulú que s'entretenia amb qualsevol cosa.
M Animals que es van enfilel els uns sobre els altres fins arribar a la lluna.
N País d'origen de la llegenda El tresor de les formigues.
O La rata de muntanya.
P Instrument que s'utilitzava per atraure la pluja.
Q Grup d'amics i amigues que va fer Amari.
R Mamífer que vola de nit i dorm de dia.
S Nom de l'àvia d'Amari.
T Instrument que sona cada nit per donar-li gràcies a la lluna.
U Crit pel dolor que fa la mare guepard quan desapareixen els cadells.
V Nom pel que és conegut el Baobab: L'arbre de la...
X Lloc on es van eixugar el dia de pluja.
Y Paraula que apareix a la cançó de la dansa de la pluja.
Z Tribu que habita al sud del continent africà.

FALLA LA VIA

*Racó
Faller*

Així ens expressem

Fallera Major
Tavernes de la Valldigna
2024

Gemma
Artur Alonso

Salutació del President

Victor
Gascón Sánchez

Les Falles són una de les celebracions més emblemàtiques, vibrants i plenes de vida a tot el món. La màgia que envolta a la nostra ciutat durant el mes de març és indiscutible, però aquesta explosió d'emocions és només el colofó final d'un any ple de vivències i alegries.

És la guinda que posa el fermall de luxe al desenvolupament d'un any de col·laboració, treball, reunions, idees i moltes, moltes emocions.

Des de les associacions falleres s'exposa la creativitat, l'enginy i l'habilitat artística pròpies de la nostra regió, fomentant i preservant la nostra rica herència cultural en tot moment. Una de les proves la tens ara mateix a les teues mans. Un llibre preparat amb il·lusió i cura, en la nostra llengua i, en el qual, s'ha gaudit escrivint les seues pàgines i que espere que es gaudisca, fins i tot més, llegint-les.

Així mateix, les falles també promouen la convivència i la comunitat, unint a gent molt diferent i fent que eixes diferències es convertisquen en un motor d'idees i canvi, afavorint la construcció de monuments, disseny de carrosses i disfresses, muntatge d'instal·lacions, a més de gaudint de menjars, sopars i festes tant al carrer com al casal. Vivint una emocionant experiència d'unitat i amistat que ens manté en connexió i ens ompli de vida.

Per això, com a president d'aquesta falla, és per a mi un honor i un plaer poder donar-vos la benvinguda a un nou any ple d'alegria, color i diversió a la nostra comunitat fallera. I vos anime a trencar amb la monotonia i unir-vos a nosaltres en aquesta emocionant aventura que tenim per davant, amb totes les vibrants activitats que tenim planejades.

El president

Fallera Major

*Kiara
Fernández Sánchez*

Per fi els teus ulls brillen
ara més que mai.
I el teu somriure ompli
cada racó del nostre Casal.

Família, amigues i amics t'acompanyen
en un any per recordar.
I la Falla La Via se sent emocionada
perquè ens tornes a representar.

Mil i una aventures viuràs,
quantas històries guardaràs!
Balls, despertades i revetles,
sabem que res et perdràs.

Obri els ulls atentament,
ja arriba el gran moment
en què falleres i fallers sentirem
Kiara, Fallera Major!

Per a

Victor Gascón Sánchez

Qui anava a dir-me a mi que, aquella vesprada al casal, anava a acabar així. La valentia amb què vas acceptar el càrrec de president ens va deixar, a totes i tots, bocabadats. Va ser una gran sorpresa plena d'alegria i abraçades.

Has contagiats la teua energia i les teues ganes de treballar, la teua implicació en cada delegació i la teua illusió en cada acte que fem, sempre amb un somriure i un saber estar.

Sé, de bona mà, el teu esforç d'estar al capdavant de la nostra falla, una tasca molt difícil, però que ara, amb la teua experiència, serà més fàcil de portar. Estàs envoltat d'una gran família que t'ha fet estimar la falla i la festa fallera; i d'una gran colla d'amics i amigues, que hem fet al nostre casal.

Eres un gran faller, molt bon amic i una persona estimada per tota la gent que et coneixem.

Victor, gaudeix de cada instant, de cada moment!

Gràcies per ser part de la nostra història. Gràcies per ser el nostre president.

M'encises!

Vero

Per a

Kiara Fernández Sánchez

La teua trajectòria al món faller va començar de ben xicoteta, baixant a la falla i sent partícip de totes les activitats que l'envoltaven. L'any 2009 vas tenir l'oportunitat de ser fallera major infantil de la nostra falla. Un càrrec enyorat per moltes xiquetes i que tu vas representar amb molt d'orgull. No obstant això, quan pensàvem que havíem viscut un dels moments més emotius com a família fallera, l'any següent vas tornar a tindre l'honor de representar-nos amb el mateix càrrec, però aquesta vegada amb la "sorpresa" que la teua cosina germana seria la Fallera Major. Va ser un any inoblidable, la festa fallera va entrar de ple a les nostres cases i vam gaudir de moment plens d'emoció que estan gravats a la nostra memòria. Des d'aleshores, tenies un somni encara més complicat: ser la nostra Fallera Major.

Des del dia de la crida, estem vivint el teu somni com si fora nostre. Podem dir, per experiència, que serà un any molt especial, amb la illusió de veure't al més alt de l'escenari, perquè el teu somriure mai faltará.

Volem dir-te ben orgullosos que,
sempre estarem al teu costat.

**El teu germà, Erik Fernández i el teus cosins,
Aitor Corts, Carla Collado i Zaida Soler**

Junta Directiva 2024

Major

PRESIDENT: Víctor Gascón Sánchez

VICEPRESIDENT PRIMER

V. ECONOMIA, PROTOCOL I ACTES

V. CULTURA, PROMOCIÓ LINGÜÍSTICA,
IGUALTAT I COMUNICACIÓ

V. GESTIÓ CASAL I ESPORTS

V. D'INFANTILS, CADETS I CAVALCADA

V. CONTRACTES I FESTES

SECRETARIA

TRESORERIA

DELEGACIÓ D'ECONOMIA

DELEGACIÓ DE LOTERIA

DELEGACIÓ DE CENS I RECOMPENSES

DELEGACIÓ DE VETERANS I VETERANES

DELEGACIÓ D'INFANTILS I CADETS

DELEGACIÓ DE QUOTES

DELEGACIÓ DE LLIBRET I VALENCIÀ

DELEGACIÓ DE XARXES SOCIALS

DELEGACIÓ EN MARXA

Javier Sala Fajardo

Luís Montoya Juan

Margarita Gascón Palomares

Sergio Jareño Estruch

Isabel Montoya Juan

Javier Sala Fajardo

Montse Vila Vercher

Batiste Grau Magraner

Luís Montoya, Marisa Alberola

Batiste Grau, Antonio Sanchis, Luis Montoya

Dolores Escrihuela, Elisa Palomares

Vicent Llinares, Pepe Peris, Vicent Vercher, Luís Gascón,
Àngel Bellver

Alba Fayos, Carol Meló

Antonio Franco

Tere Cremades, Beatriz Palomares, Jéssica Talens, Vero
Peris, Tere Fons, Laia Burguet, Laura BellverJéssica Talens, Nuria Martínez, Celia Pons, Vero Peris,
Laura Bellver, Beatriz PalomaresSara Palomares, Amparo Alfonso, Marta Peris, Sonia
Ramírez, Àngela Bellver, Gemma Blasco, Laura Enguix,

Jéssica Talens, Alba Fayos, Vero Peris, Laura Bellver,

Raquel Ferrando, Mila Cebolla, Valentin Vercher, Toni

Bono, Maria Palomares

DELEGACIÓ D'IGUALTAT**DELEGACIÓ D'ORQUESTRES I FESTES****DELEGACIÓ DE MATINAL****DELEGACIÓ DE MUNTATGE I MANTENIMENT****DELEGACIÓ D'OKTOBERVIAFEST****DELEGACIÓ DE GASTRONOMIA****DELEGACIÓ DE XOCOLATE****DELEGACIÓ DE CASAL****DELEGACIÓ DE PROTOCOL I SETMANA FALLERA****DELEGACIÓ DE CERCAVILES I ESTENDARDS****DELEGACIÓ DE XARANGA****DELEGACIÓ DE RELACIONS PÚBLIQUES****DELEGACIÓ DE PRESENTACIÓ****DELEGACIÓ DE PLAYBACKS MAJORS****DELEGACIÓ DE PLAYBACKS INFANTILS****DELEGACIÓ DE PIROTÈCNIA****DELEGACIÓ DE CARROSSA I CAVALCADA****DELEGACIÓ D'ESPORTS****DELEGACIÓ DE CARPA, MONUMENTS
I DECORACIÓ****DELEGACIÓ DE JLF****DELEGACIÓ PLA D'EMERGÈNCIES****DELEGACIÓ DE REFORÇ**

Vero Peris, Jessica Talens, Laura Bellver, Nuria Grau
Antonio Grau, Anna Kavanagh, Toni Franco, Neus Palomares

Ximo Verdú, Roger Verdú, Pepa Magraner

Jesús Alberola, Vicent Llinares, Paco Bixquert, Mario
Marrades, Tomás Castelló, Tomàs Castelló Jr, Jaime

Amparo Alfonso, Tere Cremades

Joe Giner, Toni Juan, Vicent Vercher, Àngel Bellver, Javi
Vila, Rafa Sansaloni, Luis Pons, Alan Peiró

Margarita Bononad, Carmen Palomares, Amparo Juan,
Santi Palomares

Lupe Aguayo, Mila Cebolla, Ruben Crespo

Estefania Carbó, Laura Bellver

Ximo Pons Arroyo, Carlos Puig, Noel, Iker Vila

Valentin Vercher, Toni Bono, Alba Giner, Javi Fajardo

Antonio Sanchis, Manolo Marín, Ximo Pons

Fanny Grau, Kiko Torres, Ximo Grau, Paco Grau,
Juanjo Espí

Neus Aguilar, Neus Palomares

Melani Cremades, Àngela Bellver, Carme Martínez,

Alba Giner, Maria Espí

Fernando Vila, Joe Giner, Jose Enguix

Raquel Ferrando, Manolo Marín, Marta Peris, Elia Vieco,
M. Jose Palomares

Carlos Caba, Mario Pons, Alfredo Cremades, Toni

Ferrando, Vicent Merenciano, Gala Camarena, Anna

Llàcer, Aurora Ferrando

Javier Fons, Chelina Grau, Raquel Ferrando, Alba Fayos,
Alan Peiró, Jose Enguix

Mabel Santabarbara

Alan Peiró, Elia Vieco, Joe Giner, Ximo Verdú, Amparo
Alfonso, Amparo Planxa, Fernando Vila, Eugenio Pérez,

Javi Fons

Paco Grau, Salvador Planxa, Eugenio Pérez, Ximo Pons,

Luis Montoya, Manolo Marin, Àngel Bellver, Batiste Grau,

Fernando Vila

Comissió 2024

Major

FALLERS I FALLERES

Àbalos Enguix Álvaro
 Àbalos Enguix Antonio
 Àbalos Enguix Aurora
 Aguayo Hoyos Lupe
 Aguilar Gascón Neus
 Agustí Vidal Virgilio
 Alberola Artola Jordi
 Alberola Clar Francisco
 Alberola Escrihuela Rosabel
 Alberola González Jesús
 Alberola Grau Silvia
 Alberola Marrades Mario
 Alberola Vidal Jordi
 Alberola Vidal Marisa
 Alfonso Garcia Amparo
 Alfonso Vidal Yaiza
 Almiñana Palomares Alma
 Almiñana Pachés Marco
 Almiñana Román Carmina
 Almiñana Sanchis Àlex
 Almiñana Sanchis Julio
 Alonso Ruiz Natalia
 Álvarez Fernández Jorge

Andrada Alberola Claudia
 Andrada Alberola Júlia
 Andrada Alberola Miquel
 Andrada Galiana María Vicenta
 Andrada Galiana Miguel
 Andrada Vercher Miguel
 Araujo Martínez Encar
 Artés Mizzi Justo José
 Artola Roses María José
 Atanes Pachés Sara
 Barasoain Vila Eva
 Basset Vercher Celia
 Bellver Bosch Àngela
 Bellver Bosch Laura
 Bellver Estruch Àngel
 Benavent Talens Albert
 Berenguer Gómez Desireé
 Biosca Grau Javier
 Bixquert Climent Francisco
 Blasco Borràs Alejandro
 Blasco Borràs Gemma
 Blasco Parets Mati
 Bono Bosch Antonio

Bono Grau Víctor
 Bono Sifres Antonio
 Bono Sifres Eva
 Bononad Cuéllar Paula
 Bononad Fuster Margarita
 Bononad Roca David
 Bononad Torres Naroa
 Bravo Arana Sofia
 Brines Arlandis Carmen
 Brines Grau Carmen
 Brines Peris Marta
 Burguet Palomo Laia
 Cabrera Sales Paco
 Caldes Vilar Elies
 Camarena Escrihuela Gala
 Camarena Escrihuela Mónica
 Camarena Palomares Pau
 Canet Garrido Natalia
 Carbó Bixquert Paula
 Carbó Climent Estefania
 Cardona Candela Salvador
 Cardona Delfa Laura
 Cardona Delfa Vanesa

Carnero Ramos Cristina
 Casanova Noguera Luis
 Castelló Bononad Margarita
 Castelló Bononad Tomas
 Castelló Grau Tomas
 Cazorla Granada Cristina
 Cebolla Pérez Mila
 Cháfer Bixquert Ángeles
 Cháfer Bixquert Enrique
 Chafer Bixquert Teresa Pilar
 Cháfer Ferrando Enrique
 Cháfer Sanchis María
 Chova Bravo Nicolás
 Chova Gómez-Elegido Eduardo
 Chover Gresa Candela
 Chover Martí Maite
 Chover Montoya Sergi
 Chover Montoya Vicent
 Chulió Giner Maria
 Climent Ibor Juane
 Collado Jennyngs Carla
 Company García Ainhoa
 Company García Idoia
 Company Grau Raquel
 Company Vidal Dulce
 Corella Martínez Carmen
 Coronas Magraner José María
 Cortés Cremades Marcial
 Corts Sánchez Aitor
 Cosmin Smilt Adrian
 Cremades Giner Melani
 Cremades Laparra Alfredo
 Cremades Talens Teresa Pilar
 Crespo Gorris Rubén
 Del Toro Ciscar Álvaro
 Diago Sala José Ignacio
 Diez Sanchis Helena
 Doménech Escrihuela María
 Donato Meri Marc

Donato Meri Pau
 Enguix Hernández Pilar
 Enguix Pachés Ximo
 Enguix Palomares José Manuel
 Enguix Palomares Laura
 Enguix Vázquez Carlos Javier
 Escrihuela Bataller Juan Bautista
 Escrihuela Bosch Amparo
 Escrihuela Delfa Óscar
 Escrihuela Lena Leila
 Escrihuela Llinares Javier
 Escrihuela Palomares Rosabel
 Escrihuela Tobaruela Amparo
 Escrihuela Tobaruela Dolores
 Espí Escrihuela Carlos
 Espí Escrihuela Maria
 Espí Gascón Juan José
 Espí Selfa Paula
 Esteve Grau Vicente
 Estornell Sala Anna
 Estruch Brines Paco
 Estruch Mansanet Merche
 Fayos Mogort Alba
 Fayos Montagud Pau
 Fernández Rosa Juan
 Fernández Sánchez Eric
 Fernández Sánchez Kiara
 Fernández Sendra Álex
 Ferrando Alberola María
 Ferrando Almiñana Raquel
 Ferrando Bononad Amparo
 Ferrando Brines Carlos
 Ferrando Galbis Emilio
 Ferrando Grau Salvador
 Ferrando Pallas Salvador
 Ferrando Ramis Aurora
 Ferrando Sanchis Josep Antoni
 Ferrando Serra Ana
 Ferrer Sanfèlix Leticia

Fons Meló Francisco Javier
 Fons Meló Tere
 Fons Palomares Miriam
 Fons Selfa Joaquin
 Fornás Castellote Ezequiel
 Franco Estruch Antonio
 Franco Vercher Antonio
 Fuertes Sapiña Jorge
 Gálvez Movilla Noelia
 Garcia Almiñana Lola
 Garcia Cholbi Belén
 Garcia Corera Patxi Xabier
 Garcia Ferri Anna
 Garcia Otero Dolores
 Garcia Peiró Maria
 Gascón Bononad Luis
 Gascón Egea Natalia
 Gascón Mora Andrea
 Gascón Mora Mónica
 Gascón Palomares Carmina
 Gascón Palomares Fabiola
 Gascón Palomares Margarita
 Gascón Sánchez Víctor
 Gascón Sifres Marina
 Gil Asunción Alexandra
 Gilabert Cañigral Jaume
 Gimeno Escribano Juanjo
 Gimeno Martí Lupe
 Gimeno Sánchez Arantxa
 Gimeno Serra Esther
 Gimeno Vidal Adriana
 Giner Esteve José Eduardo
 Giner Pastor Alba
 Giner Pelegrí Paloma
 Giner Tur Jordi
 Gómez Bertomeu Juan
 Gómez Bosch Dulce María
 Gómez Gandia Susana
 Gómez González Laura

Gómez González Mariola
 Gómez Sansaloni Ivan
 Gómez Sansaloni Quino
 Gómez Vercher Ana M.
 González Cháfer Teresa
 González Estruch Mariola
 González Juan Marina
 González Salvador Carla
 González Santana David
 Grau Ábalos Antonio
 Grau Alepuz Vicent
 Grau Artigues Chelina
 Grau Artigues María
 Grau Bixquert Beatriz
 Grau Borrás Antonio
 Grau Brines Francisco Javier
 Grau Company Ana
 Grau Company Victoria
 Grau Escrihuela Alma
 Grau Escrivá Laura
 Grau Grau Joaquín Ángel
 Grau Juan Vicent
 Grau Magraner Andrea
 Grau Magraner Juan Bta.
 Grau Magraner Sandra
 Grau Meló Núria
 Grau Morente José
 Grau Noguera Fanny
 Grau Noguera Margarita
 Grau Palomares Josep
 Grau Salom Tania
 Grau Sanchis Joaquín
 Grau Serva Antonio
 Gutiérrez Grau Andrés
 Hijarro Vercher Ana María
 Ibáñez Moreno Verónica
 Jareño Estruch Sergio
 Juan Bo Carmen
 Juan Fons María Desamparados

Juan Gómez Tonet
 Juan Petit Amparo
 Juan Petit Antonio
 Juan Petit Carlos
 Kavanagh Cardona Anna
 Langa Gascón Raúl
 Llácer Almiñana María
 Llácer Sansaloni Anna
 Lledó Blasco Carmen
 Lledó Blasco Ferran
 Llinares Aguayo Eva
 Llinares Alonso José Rafael
 Llinares Asunción María
 Llinares Escrihuela Vicente
 Llinares Ferrando André
 Llinares Grau José Emilio
 Llinares Mafé Juan
 Llinares Martín Hugo
 Lobo Meló Adriana
 Lobo Meló Alba
 Lozano Mejías Marta
 Mafé Sales Encarna
 Magraner Escrihuela Pepa
 Magraner Talens María
 Masanet Benavent Jordi
 Marín Cano Manolo
 Marín Martínez Manuel
 Martí Cuñat Juli
 Martínez Carbó Alba
 Martínez Grau Carme
 Martínez Grau María
 Martínez Grau Núria
 Martínez Navarro Carmen María
 Martínez Sifres Marcos
 Mateu Juan Jaume
 Melis Escrivà Andrea
 Melis Escrivà Ángela
 Meló Clar Andrea
 Meló Pelegrí Carolina

Méndez Martí Paula
 Merenciano Ibáñez José Luis
 Merenciano Peris Angela
 Merenciano Peris Vicent
 Mifsud Grau Isabel
 Miñana Hernández Angela
 Montero Palomares Vera
 Montoya Alberola Fran
 Montoya Alberola Hugo
 Montoya Alberola Luis
 Montoya Grau Luis
 Montoya Juan David
 Montoya Juan Isabel
 Montoya Juan Luis
 Montoya Juan Mª Amparo
 Monzó Garay Reme
 Moreno Grau Julia
 Muñoz Jiménez Julián
 Nácher Blasco Laura
 Nogueira Sanchis Patricia
 Noguera Talens Vicent
 Núñez Félix Alex
 Ordiñana Sancho Joaquim
 Ortega Luque David
 Paches Blasco Inmaculada
 Palomares Adsuara Mario
 Palomares García Sara
 Palomares Gascón Neus
 Palomares Grau Carmina
 Palomares Grau Dulce
 Palomares Llinares Julia
 Palomares Melo Carmen
 Palomares Melo Silviana Josefa
 Palomares Sales Francisco
 Palomares Sanchis Beatriz
 Palomares Sanchis Mª Elisa
 Palomares Torres María Vicenta
 Palomares Vidal Anabel
 Palomares Vidal María

Palomares Villalba Mª José
 Palomares Villalba Margarita
 Pastor Palomares Martina
 Peiró Corella Lara
 Peiró Donato Julia
 Peiró Enguix Alan
 Perepérez Escrihuela Gemma
 Pérez Arlandis Mª José
 Pérez Chover Gemma
 Pérez Mifsud Eugenio
 Pérez Mifsud Vicente
 Pérez Palomares María
 Pérez Rodríguez Manolo
 Peris Colom Francisco
 Peris Colom José
 Peris Ferrando Emma
 Peris Ferrando Estrella
 Peris Monteagudo Mari Carmen
 Peris Paula Marta
 Peris Paula Verónica
 Peris Ripoll Estrella
 Peris Ripoll Luz
 Peris Vercher Fernando
 Plancha Sales Amparo
 Plancha Sales Salvador
 Planelles Torelló Jorge
 Pons Arroyo Ximo
 Pons Bosch Lola
 Pons Garzo Vicent
 Pons Grau Amor
 Pons Grau David
 Pons Grau Joaquín
 Pons Grau Roberto
 Pons Grau Ximo
 Pons Hernández Celia
 Pons Hernández Joaquín
 Pons Hernández Luis
 Pons Peris Mario
 Puig Corella Carlos

Puig Corella Natalia
 Puig Pérez Julio
 Ramírez Arlandis Sonia
 Regalado Juan Sole
 Ribelles Talens Aurora
 Ripoll Niñez Raquel
 Rodríguez Magraner Carlos
 Roig García Ana
 Romero Cháfer Marta
 Rubio Blasco Miriam
 Sala Carbó Eros
 Sala Fajardo Javier
 Sala Fajardo Sergi
 Sala Peris Juan Miguel
 Sala Roqueta Juli
 Sales Aleixandre Francisco
 Salom Giner Salvador
 Salom Schroder Elina
 Salvador Tomas Amparo
 Sánchez Muñoz Isabel
 Sánchez Muñoz Pepi
 Sánchez Peris Álvaro
 Sánchez Peris Inés
 Sanchis Brines M. Carmen
 Sanchis Gimeno Antoni
 Sanchis Gimeno María Elisa
 Sanchis Porro Mara
 Sanfrancisco Ciscar Juan Vicente
 Sanfrancisco Ibáñez Melodi
 Sansaloni Balaguer Isabel
 Sansaloni Felis Rafael
 Sansaloni Pellicer Isa
 Sansaloni Pellicer María
 Santabàrbara Estruch Mabel
 Serra Alberola Noel
 Serra Manclús Aurora de Les Neus
 Sierra Lledó Cristina
 Sifres Fons Laia
 Sifres Fons Sandra

Sifres Gregori Vicente
 Solanes Armengol Beatriz
 Soler Sánchez Zaida
 Sosa Susaya Paula
 Talens Alberola Neus
 Talens Gimeno Angela
 Talens Magraner Jessica
 Talora Ramírez Rubén
 Timor Ortiz Alejandro
 Tormo Plancha Aitana
 Tormo Solera Alba
 Torres Franco Joan Fran
 Torres Sala Julia
 Vercher Alberola Marc
 Vercher Chofre Alejandro
 Vercher Escrihuela Eva María
 Vercher González Valentín
 Vercher Manclús Valentín
 Vercher Porta Encarna
 Vercher Porta Vicente
 Vercher Salom Rosana
 Verdú Magraner Roger
 Verdú Sala Ximo
 Vidal Gimeno Ana
 Vidal Pons Oscar
 Vidal Tripiana Vicente Camilo
 Vidal Tur Encarna
 Vieco Torrent Elia
 Vila Bataller Fernando
 Vila Magraner Javier
 Vila Montoya Iker
 Vila Montoya Laia
 Vila Vercher Montse

Monument Gran

Què estem fent?

Artista: Pere Baenas

Us donem la benvinguda a un recorregut especial.
Coneixereu protagonistes que reclamen i lluiten
contra tot allò que per al nostre planeta
és nefast i perjudicial.
Comenceu a llegir sense cap temor,
doncs, ací només us expliquem
el monument que a març
plantarem i engalanarem.

Enmig trobareu la figura central,
mitològica, carismàtica i escultural.
La seua fletxa amb encert es dirigeix
contra tot allò que a la selva destrueix.
Aquests habitants autòctons l'acompanyen
explotats per rics i lladres
un fum d'arbres hi talen,
saben que tot es reduirà a cendres.

Si continuem aquest periple,
amb altre faune ensopeguem.
Ens avisa que si per aquest camí continuem,
el nostre planeta perdrem.
El canvi climàtic hi està present,
sembla que no t'ho creus.
Fixa't i t'adonaràs
que ja no tenim entretemps.

Als peus del faune trobem una bruixa
que amb maleficcis i conjurs demana pluja.
Esperem que trobe resposta
lluny de la festa fallera.
Arribem fins als glacials
on trobem un os polar famolenc
i uns desconcertats esquimals
que no saben per què s'esfuma el gel.

Quan la terra es crema
el cor plora d'impotència.
I contra aquests incendiariis
no hem de tenir clemència.

Si teniu tranquil·la la vostra consciència,
amb aquesta lectura no haureu sofrit.
Esperem que a març ens regaleu la vostra presència
si la vostra curiositat s'ha engrandit.

FALLA LA VIA

RACÓ
Fallier
Infantil

Així ens expresseu

Salutació President Infantil

Guillem Aiberola Talens

Falleretes i fallerets:

És un plaer poder dirigir-me, des d'aquesta pàgina de llibret, a totes i tots vosaltres com a President Infantil de la nostra falla, La Falla La Via.

Estic molt content de ser el representant infantil d'aquesta gran comissió. La gent que em coneix sap les ganes que tenia que arribara aquest moment. Les falles passades ja vaig fer un tast, com a vicepresident, de la responsabilitat que tenia aquest càrrec i, a més, vaig poder viure el comboi de ser president de la mà del meu germà Aleix. Van ser unes grans falles. Ara soc jo qui té l'oportunitat de sentir goig de la festa fallera com a President. Per això, vull donar les gràcies a tota la comissió per haver confiat en mi.

La nostra falla fa més de quaranta anys que planta monument al barri de Lepant, moments de treball i de sentiment faller que passen de generació a generació per continuar fent falla. I tot açò, els ho hem d'agrair als fundadors, fundadores i a totes les persones que han volgut comprar el bitllet d'aquest tren que mai para i que cada any ens porta a un nou viatge.

El viatge de 2024 no el faré sol, i és que no podria tindre millor companyia: les falleres majors Iris i Kiara i el nostre President, Víctor. Seran unes falles inoblidables per a nosaltres, però també, per a totes les xiquetes i xiquets que formen part de la comissió infantil i que són el present i el futur de La Via. Per això, us convida a participar en les activitats programades, a jugar al nostre barri i a gaudir de la nostra festa. Les portes del nostre casal estan obertes i tot està enllestit per a viure en intensitat cada acte.

Que passeu unes bones festes de Sant Josep amb la germanor i amistat que caracteritza a la Falla La Via.

KE FOTO
STUDI

Fallera Major Infantil

Iris FUERTES ENGUIX

Sonen les violes
i tu, xiqueta nervioseta,
tremoles d'emoció.
El teu somni està complint-se
i no pots parar de somriure.

Sabem que les rialles t'acompanyaran
en cada despertada o cercavila.
I que convertiràs cada acte
en una aventura singular.

Quant has desitjat
a falleretes i fallerets representar.
Arriba el teu moment,
obri els ulls de bat a bat
i no et perdes cap detall.

La certesa teníem
que arribaria el dia que cridaríem
entre grans aplaudiments,
Iris, Fallera Major Infantil de La Via!

KE FOTO
STUDIO

Per a

Guillem Alberola Talens

Diuen que qui té un amic té un tresor! Està lleig dir-ho, però em sent el xiquet més afortunat del món.

Guillem i jo hem caminat sempre de la mà, on ha anat un, l'altre també ha estat. Pense que poques vegades ens hem separat.

Amb ell he viscut molts moments, no ens en queda altra, però cada moment, amb el pas dels anys, ha sigut més especial.

Si haguera de parlar-ne d'alguns, ho faria dels que hem passat a la falla perquè han sigut tants i diversos que de tots guarde un bon record.

Passar més temps al barri de Lepant que a casa no és gens estrany! Doncs la sang fallera circula per les nostres venes a gran velocitat.

Sé, de cosa certa, que gaudir de la festa i tot allò que l'envolta és la seua il·lusió tot l'any: divendres de casal, dinars, festes, jocs infantils, matinal, presentacions, futbet, cavalcada... però si alguna cosa li encanta, és la setmana fallera. Durant eixa setmana no té temps per a res, la viu amb gran intensitat; fins que el seu cos ja no té més aguant i ha de retirar-se a descansar. Les xocolatades

són la seua perdició i a la taula, al primer crit, per fer un bon tast, carregar les piles i a continuar jugant.

Us conte un secret?? Ens quedàrem bocabadats quan va dir que ell també volia ser president. Qui ho anava a dir? Que un xiquet tímid i vergonyós volguera ser el protagonista d'una festa tan important.

I és que, és tan gran el seu sentiment cap a la festa fallera, que la vergonya i la timidesa han passat a un segon pla.

Ara sí, i després de l'espera de l'any de vicepresidència, que em consta que bé ho vas passar, ja ha arribat el teu moment, eres el President Infantil i a la Falla La Via representaràs enguany!

De segur que aquestes falles gaudiràs de valent al costat d'Iris, Kiara i Víctor. Però, ves amb compte, no et quedes despistat i et perdes algun detall!

Per això, he pensat estar al teu costat, per pegar-te una colzada i espavilar-te que el temps passa volant.

Perquè un amic és un tresor i has de tindre cura d'ell i encara més quan, també, és el teu germanet!

T'estime Guillem.

Aleix Alberola

Per a

Iris FUERTES ENGUIX

Iris, el teu nom et caracteritza. Xiqueta plena de llum color i alegria, i per què no dir-ho, amb unes pinzellades de geni.

Has estat molt lluny d'aquest somni sempre, les circumstàncies familiars no ho permetien i tu ho sabies: al pare, les falles...no és el que més li poguera agradar. I el treball de la mare no permetia dies lliures en les dates assenyalades.

De sobte, tota la situació canviava i te n'adonaves que el teu desig de ser fallera major infantil podia ser més fàcil d'aconseguir. Així que començares a demanar-ho, i de quina manera!

La teua insistència, constància, junt amb la gent que t'envolta i t'ha criat dins la falla, no t'ha deixat perdre mai aquesta illusió per la festa, però sobretot per ser la seua màxima representant.

El "uelo" Manolo fou qui ens va inculcar, a tota la família, l'estima per la falla. Gràcies a ell, la festa fallera està dins les nostres venes. I és la "uela" Santi qui s'encarregà que mai aquest sentiment ens abandonés. Ella ha sigut qui ha mantingut la flama de l'esperança

encesa sempre dins de tu. Com a persona sàvia i experimentada, tenia clar que aquest moment t'arribaria i no ha permés mai que et rendires davant cap adversitat.

Iris, estimada, ara sí, el teu major desig s'ha fet realitat. Eres la nostra Fallera Major Infantil.

Aquest és el teu any!

Viu-lo i gaudeix!

Saps que en el cel, enguany també estarà més que mai, encesa la flama fallera, la flama de La Via.

Laura Enguix

Junta 2024

Infantil

PRESIDENT: Guillem Alberola Talens

VICE-PRESIDENT 1r
VICE-PRESIDENT 2n
SECRETARIA
TRESORERIA
COMPTES

Sergi Sala Gascón
 Guillem Sala Alfonso
 Vega Sala Barasoain
 Aleix Alberola Talens
 Javier Giner Tur

DELEGACIÓ ESPORTS

Andreu Sapiña Fons
 Carles Chapa Cebolla
 Ferran Gascón Bellver
 Toni Franco Sanchis
 Joan Escrihuela Chover
 Pau Artés Grau
 Marco Cremades Blasco

DELEGACIÓ ACT. DIVERSES

Alba Artés Grau
 Lola Gascón Bellver
 Iris Fuertes Enguix
 Àngels Blasco Gascón
 Dulce Juan Gómez

DELEGATS I DELEGADES

Rosa Àbalos Clar
 Amparo Grau Juan
 Noa Vercher Benavent
 Bèlta Puig Belenguer
 Aitana Vila Hijarro
 Alejandra Cremades Blasco
 Onna Sala Gascón

COMISSIÓ 2024

Infantil

FALLERETS I FALLERETES

Àbalos Clar Rosa
 Àbalos Sarió Álvaro
 Alberola Artola Mireia
 Alberola Carull Alberto
 Alberola Llorca Lola
 Alberola Talens Aleix
 Alberola Talens Guillem
 Alberola Torres Eric
 Almiñana Hernández Pere
 Almiñana Meló Alma
 Almiñana Tarrasó Hugo
 Almiñana Tarrasó Leo
 Álvarez Vercher Borja
 Álvarez Vercher Marta
 Artés Grau Alba
 Artés Grau Pau
 Artesero Pérez Naia
 Bernal Nogueira José Carlos
 Bixquert Nàcher Adrià
 Blasco Gascón Àngels
 Blasco Gascón Mercé
 Blasco Verdu Adrià
 Blasco Verdú Aurora
 Bo Palomares Martina
 Bo Salvador Xavi

Bononad Garcia Lola
 Bononad Garcia Vera
 Brines Garcia Adriana
 Brito Mejías Iker
 Camarena Giner Enzo
 Camarena Palomares Joan
 Canet Company Lia
 Canet Solanes Pau
 Caravaca Magraner Diana
 Cardona Burguet Nela
 Cardona Delfa Joan
 Casanova Grau Adrián
 Chapa Cebolla Carles
 Chover Gresa Manolo
 Clar Carnicer Borja
 Clar Carnicer Iker
 Clar Garcia Joan
 Clar Garcia Sofia
 Company Grau Andrea
 Company Grau Maria
 Corella Escrinhuela Marta
 Coronas Mahiques Adrià
 Corts Altur Alexis
 Corts Granados Aidan
 Cremades Blasco Alejandra

Cremades Blasco Marco
 Cremades Gutiérrez Miquel
 Devesa Grau Alba
 Doménech Escrihuela Amparo
 Dominguez Hernández Iria
 Duart Ortola Adriana
 Durá Grau Alex
 Egea Cazorla Marc
 Enguix Garcia Alex
 Enguix Regalado Ainoa
 Escrihuela Chover Joan
 Escrihuela Chover Rosa
 Escrihuela Escrihuela Marc
 Escrihuela Gil Valeria
 Escrihuela Gil Vega
 Escrihuela Gómez Carla
 Esteve Cardona Alex
 Esteve Cardona Laura
 Estirado Palomares Àngel
 Estruch Verdú Jaume
 Ferrando Corts Dídac
 Ferrando Grau Roger
 Ferrando Melis Alba
 Fons Jiménez Leire
 Fons Martínez Cora
 Fons Martínez Júlia
 Fons Peiró Dani
 Fons Peiró Laia
 Franco Garcia Olaya
 Franco Sanchis Gael
 Franco Sanchis Toni
 Fuertes Enguix Iris
 Fuertes Enguix Jordi
 Garcia Palomares Marc
 Garcia Palomares Maria
 Gascón Bellver Ferran
 Gascón Bellver Lola
 Gil Company Derek
 Gimeno Fons Andrea
 Gimeno Vidal Adriana
 Giner Tur Javier
 Gómez Ferrando Carlota

Gómez Gandia Biel
 Gómez Naval Blanca
 Gomis Llinares Àlex
 Gomis Llinares Eva
 González Morant Estrella
 González Morant Javi
 Grau Castelló Àngela
 Grau Castelló Sara
 Grau Estruch Joaquín
 Grau Estruch Merche
 Grau Juan Amparo
 Grau Palomares Amat
 Grau Pérez Héctor
 Grau Serrano Maria
 Grau Serrano Martina
 Hernández Sansaloni Jaume
 Herreras Garcia Victoria
 Herrero Pérez Claudia
 Ionut Nicolae Victor
 Juan Gómez Dulce
 Juan Martorell Carla
 Kavanagh Bover Luna
 Kavanagh Bover Michael
 Langa Grau Ana
 Llinares Castello Eric
 Llinares Grau Alan
 Llinares Grau Enrique
 Martin Peiró Alejandro
 Martínez Company Einar
 Martínez Company Leo
 Martínez Sansaloni Anna
 Martínez Sansaloni Kilian
 Masanet Sanfrancisco Naiara
 Mateu Almiñana Alma
 Mateu Almiñana Tiago
 Miguel Montoya Aran
 Miguel Montoya River
 Ortega Escrivà Alba
 Ortega Escrivà Jaume
 Palomares Pellicer Carles
 Palomares Zafrilla Adrià
 Palomares Zafrilla Naiara

Plancha Calabuig Marc
 Pons Cervera Alexandre
 Pons Gascón Mar
 Pons Palomares Roc
 Pons Peris Alan
 Puig Berenguer Bella
 Puig Berenguer Gala
 Rodríguez Palomares Enzo
 Sala Alberola Amor
 Sala Alfonso Guillem
 Sala Alfonso Neus
 Sala Barasoain Vega
 Sala García Andrea
 Sala Gascón Onna
 Sala Gascón Sergi
 Sala Mifsud Juanjo
 Sala Mifsud Marta
 Sales Grau Carla
 Sanchis Martínez Efrén
 Sansaloni Sansaloni Júlia
 Sapiña Fons Andreu
 Serrano Chofre Alba
 Serrano Chofre Elsa
 Smilt Escamilla Marta
 Smilt Escamilla Paula
 Soler Juan Ariadna
 Talens Vidal Empar
 Talens Vidal Jose Miguel
 Toro Cremades Leia
 Vercher Benavent Emma
 Vercher Benavent Noa
 Vercher Parra Alejandro
 Vidal Grau Enric
 Vidal Pellicer Adrià
 Vidal Plana Iker
 Vila Hijarro Aitana
 Vila Hijarro Maria

Els nostres nadons

Naiara Masanet Sanfrancisco

Tiago Mateu Almiñana

Estrella González Morant

Jose Carlos Bernal Nogueira

Maria Company Grau

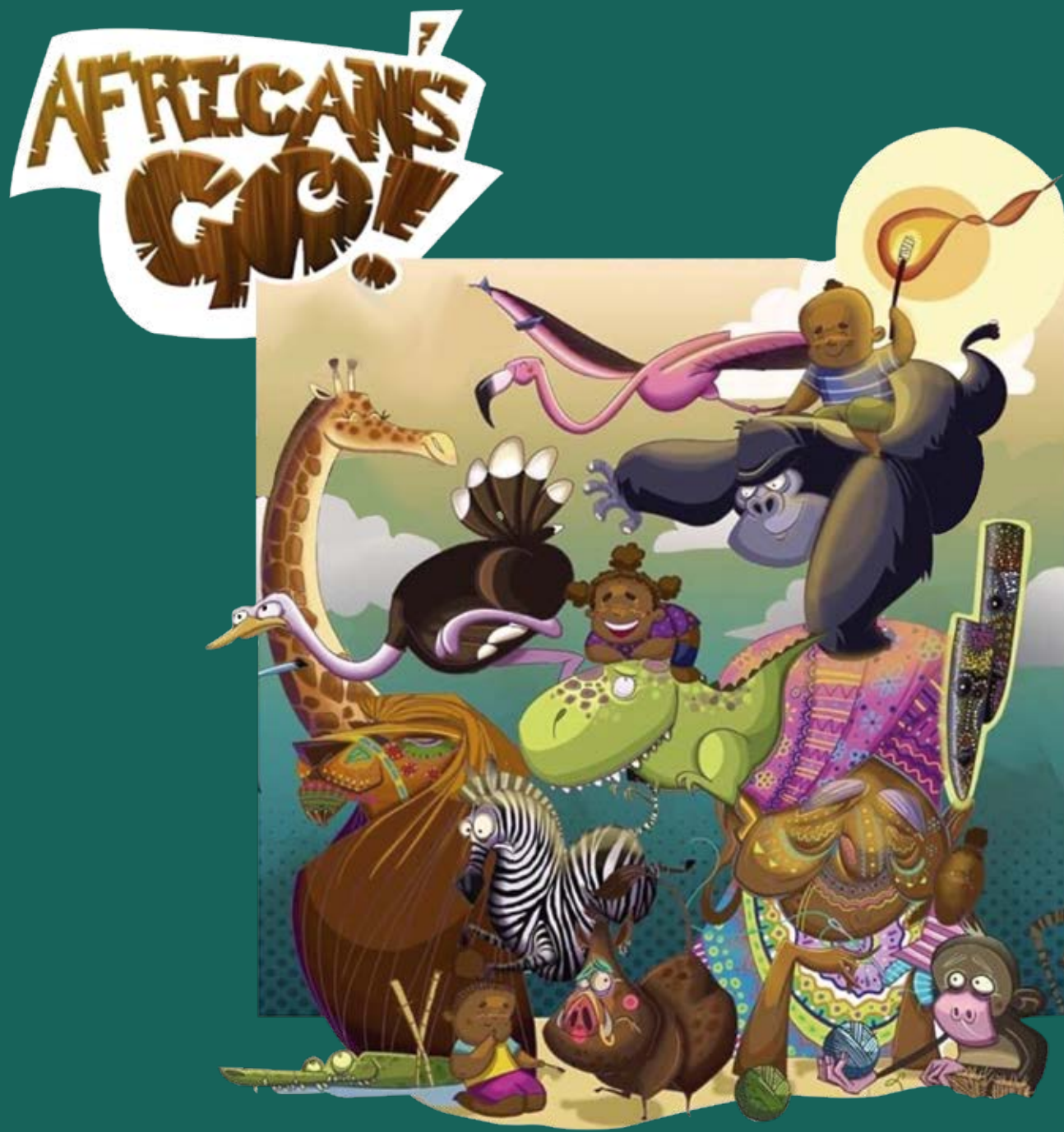
Adrià Coronas Mahiques

Amat Grau Palomares

Aran Miguel Montoya

Monument Infantil

African's go!

Artista: Borja Lorente

Us donem la benvinguda
a l'aventura més gran.
Agafem-nos de la mà
i encetem el viatge més esperat.

Sonen els tambors i les palmes,
se senten milers de veus cantar.
Els peus marquen el ritme,
i el cor vol començar a ballar.

La màgia d'Àfrica coneixereu
i de segur que no us decebreu.
Si tanqueu els ulls i ateneu
els crits d'aquests micos escoltareu.

Fins a la lluna volen arribar
i des d'allí dalt el seu bosc contemplar.
Abans que alguna persona
l'aconseguisca erradicar.

Aquesta girafa ens mira de reüll,
estirant el coll amb elegància.
Presumida i valenta
camina per la sabana amb paciència.

Sap que el nostre viatge ha començat
i que el destí ens ha portat
a recórrer aquest continent de dalt a baix
per conèixer alguns dels seus habitants.

Les màscares sagrades romanen quietes,
plenes de saviesa i antiguitat.
Endevinen que el nostre cor desitja
mil i una llegendes escoltar.

De la boca de l'àvia Salama
totes les històries aprendrem.
I mentre tix i tix,
quantas aventures viurem!

Aquest javalí vol ser protagonista
de cada conte narrat.
Encara no sap com de dura és
la vida de l'artista aficionat.

Les xiquetes i xiquets somriuen,
boten, ballen i juguen.
La seua imaginació vola
i en guerreres i guerrers es converteixen.

Àfrica volen salvar,
i la seua màgia per sempre atresorar.
Saben de la seua riquesa,
i tu, els vols ajudar?

FOOD BEAVER 1.90
FOOD PLUMMER 1.80
MAY 1910 WILKINSON CLE

FALLA LA VIA

RECORDATORI
2023

Així ens expressem

Recordatori Angie

Sempre nostre. el 2023

Amb un obrir i tancar d'ulls de sobte ha arribat el moment de culminar el meu any. Que ràpid ha passat el temps! Recorde el dia de la crida telefònica com un dels moments més emocionants viscuts a la falla aquest any. Hi havia nervis per saber qui seria el nou president i res feia presagiar que el càrrec vindria de la mà d'un familiar! L'eufòria es va desencadenar quan Víctor es va alçar i va dir "jo em presente"! Qui anava a dir-me a mi qui seria el meu cunyat qui em telefonaria per comunicar-me que havia estat elegida com a Fallera Major per a l'any 2023! L'alegria fou desbordant en saber que la fallereta que ens representaria seria la xiqueta dels meus ulls, la meua neboda, fillola i per sempre la meua Fallera Major Infantil, Lola. El colofó vindria amb la crida al nou President Infantil, falleret d'una gran família, Aleix, al que prompte vam fer de la nostra!!! A partir d'aquest moment el nostre tren començava a agafar velocitat de camí a les falles del 2023. Començarem a poc a poc a conèixer el nom dels i les representants de la resta de comissions falleres de Tavernes amb qui compartiríem grans moments al llarg de l'any faller. Els actes anaven succeint-se i els nervis i les emocions anaven en augment. Actes que perduraran per sempre a la nostra memòria, com la demanada i proclamació. Quins moments més especials vam viure amb la nostra gent! Juntament amb aquests actes, començarem a gaudir de les diferents festes que ha vingut organitzant la nostra falla durant tot l'any i també dels sopars dels divendres al casal fent colla, trucant i sobretot fent falla. Que em perdone ma mare, però el moment de la cassalleta i quinto previ als dinars i sopars que no falte mai! Amb Nadal damunt, arribava la il·lusió dels preparatius de l'acte d'exaltació que celebrarem el 21 i 22 de gener de 2023

i amb ella el moment més esperat per a una Fallera Major: la imposició de la Banda. Quins actes més bonics van preparar les delegacions de Presentació, Muntatge i Playbacks, actes que van estar replets de dolces sorpreses i divertits moments que sempre guardaré al meu cor! Mil gràcies a totes les persones encarregades de fer-ho possible. Passades les nostres exaltacions, començarem a viure esdeveniments i festes falleres cada setmana. La Crida encenia la metxa de cara a la que seria la setmana fallera de la meua vida. Les disfresses dels nostres menuts i menudes i també grans inundaren el barri de Lepant per a participar a la Cavalcada del Ninot. Quina vesprada més màgica visquérem totes i tots junts on poguérem a més, celebrar el premi a la millor disfressa adulta i el premi a la crítica local! Gaudirem un dia molt divertit amb la celebració del dia del faller i la fallera, on tornarem a gaudir de la tradicional "merengada", i que bé ho van passar grans i xicalla provant punteria per encertar el merengue a les cares dels representants! Començarem el mes de març amb la celebració de la Matinal Motera amb un gran ambient festiu a la nostra demarcació. Visquérem moments únics a València, on acudirem engalanats i engalanades per a recollir el 14é premi del nostre llibret, PODER! Un llibret fet amb molta il·lusió i cura per les falleres i fallers de la nostra falla. Amb el mes de març ja iniciat, celebrarem el Dia de la Dona al nostre pavelló i arribà el II Concurs de Fideuada organitzat per la nostra falla i amb ell una gran festa on gaudirem majors i menuts fins ben entrada la nit. La setmana fallera va arribar amb un temps immillorable. Els monuments inundaren el nostre barri i la feina feta per falleres i fallers durant tant de temps per fi veia la llum! L'olor de pólvora i la música ens acompanyava dia i nit a les despertades, xocolatades i cercaviles. Amb el casal ple de gom a gom començaven els moments "barra", les mascletades de València a la tele amb la gent aguantant la respiració, la música "remember" i com no, Camela a tot

volum! Rialles i abraçades entre amistats i família anaven contagiant-nos de l'ambient faller que tant ens agrada. Quina alegria escoltar a la plaça la vesprada del 17 de març que el nostre monument era escollit com a la millor falla de Tavernes. Un premi que venia també de la mà del premi a l'equilibri! Màscars, puntes, passamaneria, silicona, pintura, molta purpurina i hores i hores de treball de falleres i fallers transformades en eufòria amb la satisfacció de saber que juntes i junts formem el millor equip! El nostre barri es va omplir de traques i castells, de llums i colors i de festa, molta festa. Amb ressaca emocional ens vam despertar el 18 de març vivint de nou un dia fantàstic! Despertada, xocolatada, esmorzar, campionat de truc i gran ambient al nostre casal per a dinar. Com cada any ens engalanarem per omplir Tavernes de flors i colors amb la tradicional ofrena a la Geperudeta. Quina emoció més gran entrar a la Plaça Major com a Fallera Major dirigida pel nostre estendard! Amb poques hores dormides durant la setmana i moltes hores de cercaviles i balls a les cames, arribava el dia de Sant Josep. Últims moments de les falles 2023, que vam esprémer al màxim. Despertada, xocolatada, missa de sant Josep i gran mascletada per donar pas a una tradició ben arrelada a la nostra falla: el dinar de Sant de Josep. Més de 300 persones gaudirem de rialles, música, coets, sorpreses i germanor. Després de l'última cercavila, tocava cremar els nostres monuments. Un cúmul de sentiments envairen el meu cor, en veure desaparèixer davant meua el nostre monument, i amb les seues cendres enlairant-se adonar-me que el somni arribava a la seua fi. Queda agrair a tota la Junta Directiva i en especial als membres de les diferents delegacions, el gran esforç realitzat durant tot l'any per fer falla, a les falleres i fallers, falleretes i fallerets, per acompanyar-nos en cada acte i en cada festa, contagiant-nos la seua il·lusió. Per sempre ja quedarà a la memòria el grandíssim any viscut junt amb Lola, Aleix i Víctor. Sempre nostre, el 2023.

Recordatori

Lola i Aleix

2023, un any de pel·lícula

Aleix, qui anava a dir-nos, allà per la primavera de 2022 que ja estaríem escrivint el recordatori del nostre any! Que ràpid ha passat!

Sí Lola, recorde que estàvem el meu germà i jo a casa aquell 30 d'abril, va sonar el telèfon i quina emoció! Iker em preguntava si volia ser el President Infantil! Clar que volia, des de feia anys!

Però, les sorpreses continuaven! Ton pare era el nou President, el meu mentor! I la meua primera acció va ser cridar al meu vicepresident, el meu germà Guillem.

Jo recorde aquella telefonada amb molts nervis, de sobte sabérem que mon pare no tornava a casa perquè era president. Va sonar el telèfon de ma mare i eres tu preguntant si volia ser la Fallera Major Infantil de 2023. Clar que sí! El nostre moment va ser perfecte quan ma tia Angie va rebre la telefonada que la convertia en Fallera Major de 2023.

Baixar al Casal va ser màgic! Recorde que les nostres mares no paraven de traure menjar i jo preguntava, d'on ixen totes aquestes coques i aquests pastissos?

Els dies i els actes començaren a succeir-se fins que arribà el moment de fer-nos les primeres fotos. Quan ens vam riure aquella vesprada, Angie fugint dels mosquits i jo sense poder obrir els ulls!

I de sobte ja estàvem al Saló La Font! Que engalanat i bonic estava per a la proclamació, veritat? Va ser una nit ben emocionant. Tinguérem molta sort de tindre al nostre costat a Laia, a Melani, a Guillem i a Javi.

A partir de la proclamació ja no paràrem, visitant les exposicions dels vestits de les diferents comissions i assistint a cada presentació. Quina bona colla hem fet els presidents i les falleres majors infantils del vint-i-tres, veritat?

I per fi ens plantàrem en gener i encetàrem el segon torn de les presentacions amb la nostra. La nostra setmana es va iniciar per la porta gran, amb la quadrilla de l'Última Fila donant-nos una gran sorpresa. Vam viure una setmana màgica, plena de nervis, de regals, de visites i d'un fum de sorpreses! Recorde el moment d'arribar a casa des de l'escola i veure les dues pancartes a la façana, la meua i la de mon pare! Moltes gràcies a les amigues i amics de la quadrilla!

I els dies de la setmana passaven i els nostres nervis creixien per moments. Tot era un secret, te'n recordes quan tots callaven quan apareixíem pel Casal? Va ser una setmana inoblidable. Des del muntatge de l'exposició dels vestits fins a cada sopar al Casal. I per fi, ja era dissabte de matí i ens tocava assaig de presentació!

L'exaltació major va ser increïble, veure a ma tia i a mon pare riure i plorar d'alegria, creuar la passarel·la acompanyant a la Senyera, poder donar la sorpresa als dos en el ball final... Però, el millor estava per vindre, el diumenge 22 de gener de 2023, la data remarcada al nostre calendari des de feia mesos.

Quin goig veure vindre als amics i amigues a ma casa per recollir-me i acompanyar-me al Casal! Moltes gràcies, em féreu molt feliç!

Jo no oblidaré mai quan vaig veure a la gent de la nostra falla des de la finestra de casa. No podia llevar-me el somriure de la boca! Quanta gent a la porta de ma casa!

Amb la companyia de Laia i del nostre pirotècnic particular, Vila, botàrem foc al Castell que iniciava a l'acte.

Quantes falleretes i fallerets creuaren la passarel·la! A totes i tots volem donar-vos les gràcies! I als nadons que ho feren per primera vegada!

Per fi vaig escoltar les paraules tan desitjades, Fallera Major Infantil de 2023, Lola Gascón Bellver. I des del mig del millor escenari possible, el Tribunal de les Aigües, em van presentar. Quants records atresore d'aquell dia, els meus pares de mantenidors, la banda que em va arribar de la mà de ma "uelo", el pergami pujat fins a l'escenari per ma tia i el corbatí de l'estendard de les mans de Ferran i de totes les meues amigues i amics. Em van deixar sense paraules! Si havien vingut a per mi de carrer i ara anaven de gala! Algunes i alguns per primera vegada!

I te'n recordes de mon pare? Si ens va sorprendre a tots presentant el dia d'abans, a mi em va emocionar quan em va apropar el pergami. Però, el moment en què va creuar la passarel·la portant la Senyera... Va ser allucinant! I Frozen? Qui anava a pensar que la nostra presentació acabaria en el regne de gel? Moltes gràcies a totes les falleretes i fallerets, ens féreu molt feliços!

A les amigues patinadores, a Elsa i a Anna, al millor Olaf possible i al Cristoff més divertit. Gràcies a les assajadores perquè ens féreu viure el nostre "Frozen" particular.

I amb la Crida donàrem per inaugurades les falles de la nostra vida! Res ens va faltar aquelles setmanes i vam esbrèmer cada moment. Dimecres de trucs, divendres de casal, diumenges de dinars fins a aplegar a una altra vesprada memorable, la Cavalcada del Ninot. La nostra falla es va transformar en una fira ben especial. Majors, menudes i menuts gaudirem de valent i lluïrem espectaculars disfresses per tot el poble.

Així és! I aquest treball es va veure reflectit en dos premis, Crítica i Millor disfressa adulta. I si un premi ens va impactar, va ser el 14é Premi del nostre llibret! Les nostres mares i la resta de l'equip no sabien si riure o plorar! I quan van arribar les diferents nominacions?

Quants moments hem viscut aquest any, Lola. A mi em va encantar la matinal de motos i l'experiència que vaig viure amb Víctor en aquell cotxe...

Crec que tu et vas marejar un poquet, no?

Que graciós, Aleix! I records la quantitat de merengues que ens van llançar? Crec que ací te'n vas anar tu abans!

Ara, estic segur que el millor moment va ser quan començaren a aparèixer els ninots de la nostra falla! Tot l'univers Disney girava al nostre barri! Ja anava de bo, ara sí, ja arribaven les falles tan esperades! Quina sort vam tindre, el temps ens va acompanyar, però el millor de tot, tota la gent que tinguérem al nostre costat.

Coets, despertades, el millor xocolate i els millors bunyols gràcies a les xocolateres, la festa després dels premis, la música, els jocs, l'Ofrena de flors, les cercaviles.

Cada moment és ara un record, fins al dia de Sant Josep. Començarem ben prompte, però no notàvem el cansament! Missa, acompanyar el Sant, mascletada i un dels millors moments de La Via. El dinar de Sant Josep!

Balls, rialles, detalls sorpreses i un emotiu himne final! S'apropava l'última cercavila i com cada acte, va ser perfecta! Es notava a l'ambient que les falles de 2023 havien sigut fantàstiques i que encara teníem ganes de més!

Però el monument s'havia de cremar i nosaltres havíem d'encendre la metxa per botar-li foc.

Amb un somriure, però amb llàgrimes als ulls diguérem adeu a la nostra falla. Això sí, per sempre ens acompanyaran Bambi i el gosset.

Lola, aquest recordatori toca a la seua fi. Hem tingut un 2023 de pel·lícula, i per això volem donar-vos les gràcies a totes les persones que ens heu envoltat i ho heu fet possible.

Gràcies als membres de la Junta Directiva i a totes les delegacions. Sabem que heu treballat moltíssim i ens heu fet les persones més felices del món. Gràcies a Angie i Víctor, quanta paciència heu tingut, però nosaltres també un poquet, eh?

I moltes gràcies a les nostres famílies. Sense vosaltres, aquest any no haguera sigut possible.

Aquest tren ha de continuar ara el seu viatge i nosaltres seguim en ell cap a les Falles de 2024!

Empreses
colaboradores

PEGASUS

Soluciones Integrales S.L

- Limpieza Industrial
- Control de Accesos
- Conserjería
- Carga y Descarga
- Servicios a Empresas y Comunidades

www.pegasussoluciones.com

comercial@pegasussoluciones.com

ESPECIALISTES
EN EFICIÈNCIA
ENERGÈTICA

TESLA
POWERWALL
CERTIFIED INSTALLER

**PROJECTES CLAU EN MÀ,
DIMENSIONAMENT, INSTAL·LACIÓ,
LEGALITZACIO I TRAMITACIÓ D'AJUDES**

Consulta'ns gratuïtament

 722 11 04 26

ARA ÉS EL MOMENT.
**GENERA LA TEUA
PRÒPIA ENERGIA**

✓ INSTAL·LACIONS
FOTOVOLTAIQUES

✓ PUNT DE RECÀRREGA
PER A VEHICLES
ELÈCTRICS

✓ INSTAL·LACIONS
ELÈCTRIQUES

Maestro Guerrero, 8.
46008. Valencia

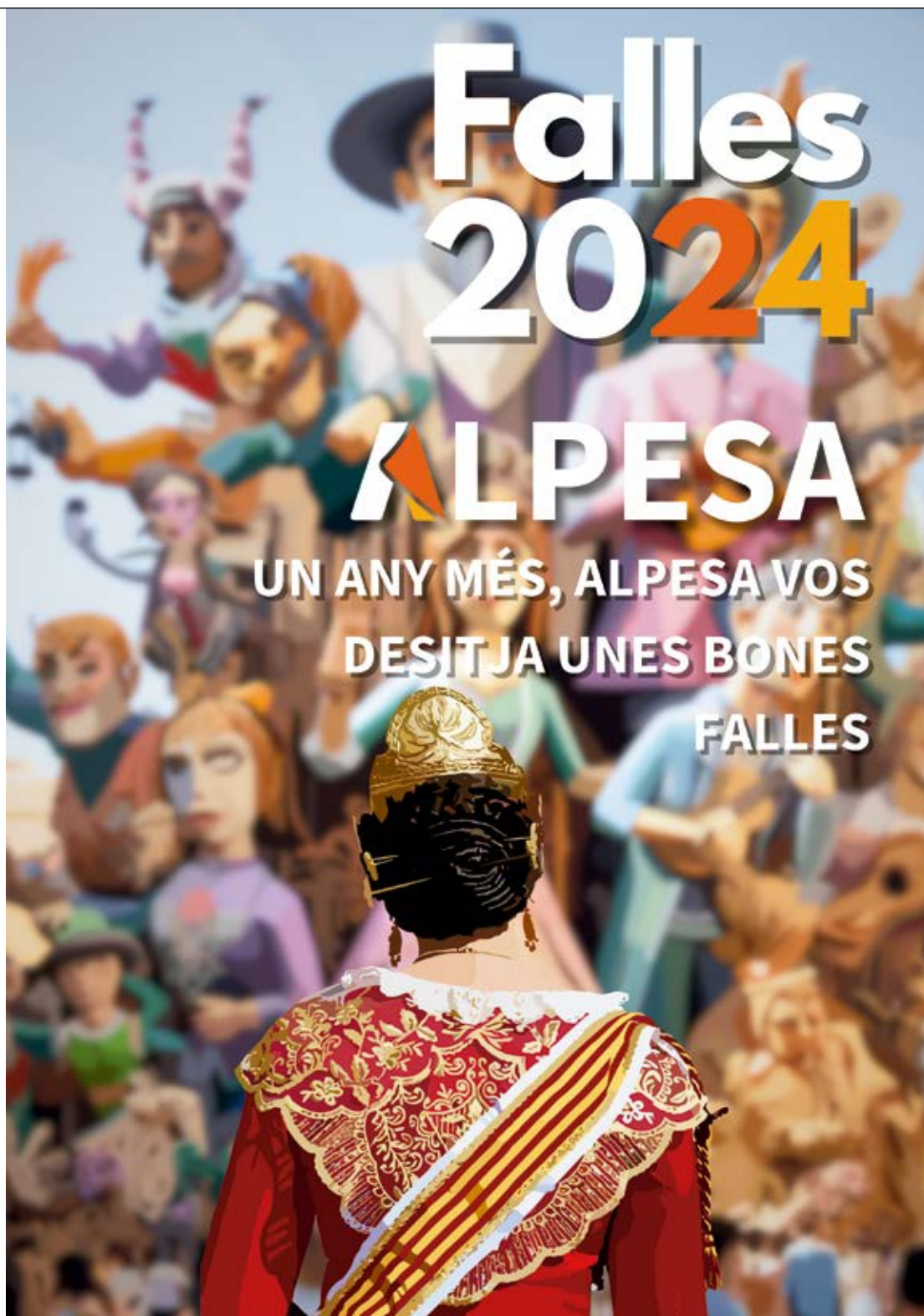
Major, 115. 46760
Tavernes de la Valldigna

sol@cleanenergy.es

cleanenergy.es

Falles 2024

ALPESA

UN ANY MÉS, ALPESA VOS
DESITJA UNES BONES
FALLES

centro **gestor**

ASSESORIA FISCAL, COMPTABLE I LABORAL
GESTORIA
AGÈNCIA D'ASSEGURANCES

Passeig País Valencià, 29 • TAVERNES DE LA VALLDIGNA

Telèf. 96 282 40 48

cgasesor@cgasesoria.es

www.cgasesoria.es

Protege a los tuyos
por mucho
menos
dinero

El Seguro para estar tranquila porque por muy poco al mes estarás protegida desde el primer día, sin revisión médica, con protección completa las 24 horas del día y revalorización anual de capitales para no perder valor en la cobertura.

Paga por ejemplo,
hasta un 40% menos
en el seguro de vida
asociado a tu hipoteca

Seguro de Vida

Y ahorra en todos tus seguros personales

Multirriesgo Personal

El seguro en el que ya confían miles de familias y que proporciona el conjunto de coberturas más extensas de la protección personal

Asistencia Familiar
Decesos

La solución en servicio y cobertura

Protección Integral
Autónomos

De baja, cobrarás hasta 18 meses

Seguro Deportivo

Somos especialistas

Patrocinador Principal de la
Selección Española de Atletismo
Entidad Reagradada Oficial de la
Real Federación Española de Atletismo

Divina Pastora
Seguros

Infórmate en www.divinapastora.com o llama al 902 505 777 24 h al día

 Il·lustre Colegio Oficial
de Podólogos de la
Comunidad Valenciana

 96 282 25 62 - 605 26 97 97

 C/València núm. 9 baix. 46760 Tavernes de la Valldigna (València)

 www.centrepodoclinic.com

 exQosa
cerveseria i tapes

 Tavernes de la Valldigna

 665 19 74 99

FISIOCLÍNIC

ZEUS GRAU

HORARI
DILLUNS A DIVENDRES

9:00 - 14:00

15:00 - 20:00

Disposen d'un ampli horari per adaptar-nos a les teves necessitats

SOM EL TEU REFERENT EN SALUT I BENESTAR

CITA ON LINE!

664 69 55 14

info@fisiocliniczeusgrau.com

Carrer La Barca 131, 46760, Tavernes de la Valldigna

fisiocliniczeusgrau.com

CODORNIU

ARGENTE

Coca-Cola

CASH
TAVERNES

C/ Costera, nº 8
Tavernes de la Valldigna
Tlf. 960 457 710

HORARIO
de Lunes a Viernes
de 8:30 a 20:00

Sábados
de 8:30 a 14:00

Click & Collect
669 774 889

LÊX

Soluciones Legals

DESPATX ESPECIALITZAT EN DRET CIVIL I PENAL

Àngela Bellver Bosch

Advocada-Mediadora
Comptadora-Partidora

 C/Salmerón, 5-entr. 46760 Tavernes de la Vallidigna (València) 616 828 081 www.lexsolucioneslegals.com

“DECORACIÓN, PARQUETS Y PAVIMENTOS TÉCNICOS”

**BENIZAEI
PARQUETS**

Passeig País Valencià, 26
46760 Tavernes de la Vallidigna

Tel.: 96 283 75 66
Mòvil 673 62 00 92 – 686 47 78 46

Síguenos en

ELECTRICITAT J. ALBEROLA

Jesús Alberola González

C/ Ausiàs March, 10 (Baix) Tavernes de la Valldigna

instal.lacions elèctriques
telecomunicacions

manteniment d'edificis
il.luminació

jesusalberola@hotmail.es

 629 78 62 47

FLORS
ris

Av. Germanies, 77
46760 Tavernes de la Valldigna
(València)
Tel. 962 823 593
www.floriris.com
floriris@floriris.com

Forn de Pa i Dolços
Fons-Meló

Forn de Juanvi

**Pans artesans, pa integral 100% ecològic.
Galletes caseres, rollets d'anís, pastissets de moniato i d'atmenló, coques cristines i tot tipus de dolços típics.
Coques salades, pizzas... i moltes coses més!**

 Forn Fons Melo

C/ Empedrat, 7
Tel. 96 282 07 91 / 655 718 150
Tavernes de la Valldigna

GIRBES JOYAS

www.girbesjoyas.com

C/ Doctor Grau, 22 • 46760 • Tavernes de la Valldigna (València) / Tel. 962 82 12 02

GRAU ASESORES

FISCAL-CONTABLE

LABORAL

JURÍDICA

GESTORÍA

Tavernes de la Valldigna
Valencia
 Economistas
 Gran Vía Germanías, 62-bajo
 C/. Barcelona, 11 1º

Tel. 96 283 66 99
 Tel. 96 392 50 12

www.grauase.com

Economistas
Abogados
Graduados Sociales
Gestores
Administrativos

José María Martí Lledó

INMOBILIARIA MARTÍ

Administrador
Fincas
Colegiado
Nº 1999

API
Agente de
la Propiedad Inmobiliaria
nº 1293

Avda. de la Marina, 4
Edificio Avenida
962 884 171
46760 Playa Tavernes de la Valldigna
(Valencia-España)
marti@inmobiliariamarti.com
www.inmobiliariamarti.com

**FUNERARIA
JUANI MARTÍNEZ**
Serveis funeraris i tanatori

M.G.M.

Asistencia
S.L

Ctra.Nac.332, km.239
Tavernes de la Vallidigna
46760-Valencia
www.gruasmgm.com
gestion@gruasmgm.com

Servicio de gruas y remolcadores de pequeño y gran tonelaje
Asistencia en carretera de motocicletas, turismos, furgones,
camiones de pequeño y gran tonelaje,y autocares.
Transportes en góndola
Alquiler de maquinaria

Tlfno.24h 962836777
Whatsapp 649875630

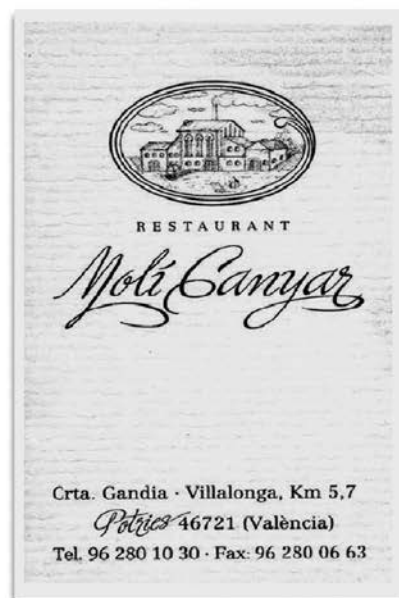
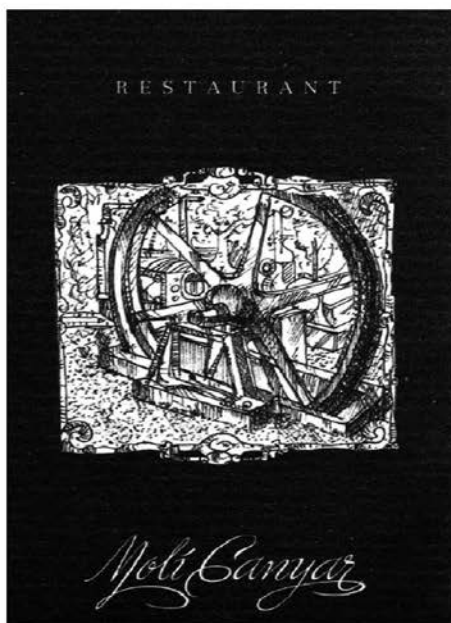
CARNISSERIA - XARCUTERIA - CONGELATS

TAVERNES:
C/. Sant Joan Baptista, 15
Tel. 962 821 358

PLATJA TAVERNES:
Avda. La Marina, 15
Tel. 962 884 142

46770 TAVERNES DE LA VALLDIGNA (València)

nouDdescans

C/ Nou núm. 8 baix

46760 Tavernes de la Vall digna (València)

96 282 07 57 - 639 24 16 35 - 676 47 44 93

PIROTECNIA

CRESPO, S.L.

IMPORT - EXPORT

C.I.F. B-46363503

Ctra. Alzira a Tavernes, Km. 20 - Pol. 60 - Parc. 132

Tel. / Fax **96 240 15 29**

E-mail: pirocrespo@hotmail.com

46600 ALZIRA (Valencia)

Repamax

Servicios Integrales S.L.

632 45 93 45

- Construcciones
- Demoliciones
- Reformas integrales
- Electricidad
- Fontanería
- Carpintería
- Suelos de madera
- Cerrajería (urgencias 24h.)
- Mantenimiento activos inmobiliarios

C/ Escritor Jose Monleón Benaceber, 3 (bajo 1)

46760 - Tavernes de la Valldigna (València)

CIF B98760267

info@repamax.com • www.repamax.com

Quick Lane

Motorcraft.

Tallers Auta

- Mecànica
- Electricitat
- Xapa
- Pintura
- Aire condicionat
- Pneumàtics

La Costera, 16

46760 TAVERNES DE LA VALLDIGNA

Taller: 96 282 21 46 - Vendes: 96 282 20 66

687 704 772 · talleresauta@gmail.com

SALÓ LA FONT

Es fan bodes Civils

Ctra. Tavernes - platja, s/n · Tavernes de la Vallidigna · Mòbil: 656 909 722
Atenció al públic. Reserves al Tel. 96 282 01 32 de 16 a 21 h. a la mateixa sala.

MG

ADMINISTRACIONS MG - 96 288 4255 - mg@icafv.es

ferros • barrats • portes • finestres

**ALUMINIOS
BIXQUERT, S.L.**

C/ Joaquín Verdú, 27 • Tel. 96 283 63 17 • 46760 Tavernes de la Vallidigna

EDIFICI BONAVISTA

(FRONT AL CAMP D'ESPORTS)

INMOBILIARIA **EURO** Telf. 962836515

Tavernes de la Vallidigna

Vivendes des de 81.000€
Cotxeres des de 5.715€

www.inmoeuro.es

*Dioni Flors i
Detalls*

C/ Major, 13

Tavernes de la Vallidigna

96 282 07 61 · 692 10 62 77

Fruteria Juani

C/ San Benet, 1
Tavernes de la Vallidigna

Tel. 676 714 758

CARNISSERIA - XARCUTERIA

FERRANDO PALLAS

630 52 51 66

C/ Ràfol, 1 / Tel. 96 282 17 22

Lloc Mercat Municipal, 19

96 282 33 44

46760 Tavernes de la Vallidigna

KE FOTO

STUDI

FOTOGRAFIA

☎ 629 906 718

C/ La barca 131

46760 Tavernes de la Vallidigna

- ✓ Reportaje social
- ✓ Fotografia corporativa
- ✓ Fotografia de eventos
- ✓ Fotografia de mascotas

KEFOTOSTUDI.SMUGMUG.COM

MN

Marga Noguera

**Indumentaria
Valenciana**

Plaza de la Iglesia 16
Tabernes de la Vallidigna
tel.606286728

més que carn

Martínez Adrià

Mercat Municipal Iloc 1 / Tel. 600 35 14 50
C/ Ramón i Cajal, 11 baix / Tel. 600 77 16 36
Tavernes de la Vallidigna (València)

CORTINAJES DEC-HOGAR

Articles de llar i decoració

*Nova secció
toldos a mida*

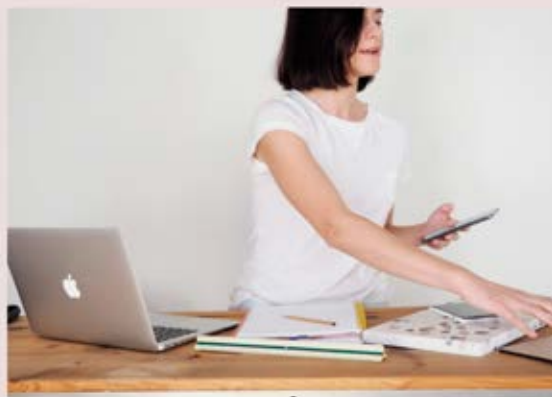
Avda. La Valldigna, 10 · Tel. 96 282 10 93
Tavernes de la Valldigna

HOY
NOCHE
DE TAPAS

Almuerzos
Comidas
Cenas
Jueves día de tapas
Y próximamente todo el Fútbol.
Reservas.685485773

BAR HOSTAL
Tel.685485773
C/Major 107
Tavernes de la Valldigna

GENIVA **PÉREZ** | INTERIORS

www.perezinteriors.com
San Agustí, 8 . Tavernes de la Valldigna
INTERIORISMO . DECORACIÓN . REFORMAS

 **Ferreteria
DECOFER**
Suministros Industrials

962 822 479 - 670 042 173
decofersll@yahoo.es

Gran Vía Germanies, 92 baix
46760 Tavernes de la Valldigna

EVENTOS
Julio Puig Pérez

Productor musical

ORQUESTAS
 DISCOTECAS MÓVILES
 DÚOS, TRIOS, ETC.
 SONORIZACIÓN DE EVENTOS
 GRUPOS DE ROCK
 CARPAS, SILLAS, MESAS
 CONCIERTOS, FESTIVALES Y FIESTAS

[facebook.com/EventosKarnak/](https://www.facebook.com/EventosKarnak/)
eventoskarnak@gmail.com
 666 169 682

C/ Sant Antoni, 106 bajo
 46760 Tavernes de la Vallidigna / VALÈNCIA

CARMEN RUIZ

Centre d'estètica

Tels. 630 46 42 54 - 96 283 65 48

Passeig País Valencià, 19 baix A Tavernes de la Vallidigna

PODA DE CÍTRICOS
 Y AGUACATES

670 970 019

Esperem amb aquest llibret
haver-te entretingut.
En alguna primera vegada t'hauràs reconegut
encara que siga per un minut.

Si fins ací has arribat,
has de saber que el viatge
no ha acabat;
els monuments encara no s'han cremat.

Per això, t'esperem al Casal,
al barri de Lepant.
Obrim La Via de bat a bat
i que totes les papallones isquen a volar.

